

TWEE ZOMERS VAN REPRESSIE TEGEN ANARCHISTEN IN ITALIË

*Dossier over de repressie in Italië tegen
anarchisten in 2004 en 2005.*

*Communiqués, brieven van gevangen
kameraden, chronologisch overzicht
van de repressie, solidariteitsacties,...*

**Anarchist Black Cross - Gent
Anarchist Black Cross - Antwerpen
augustus 2005**

Augustus 2005.

Nieuwe versie uitgebracht
eind oktober 2005.

Anarchist Black Cross - Antwerpen
(zonder naamsvermelding)
Postbus 67
2018 Antwerpen 14

abc.antwerpen@gmail.com

rekeningnummer:
000-3244460-04

Anarchist Black Cross - Gent
(zonder naamsvermelding)
Postbus 40
9000 Gent 2

abc_gent@yahoo.com
www.geocities.com/abc_gent/
rekeningnummer:
001-3364945-91

INHOUD

Bij wijze van inleiding

5

DE HETE ZOMER VAN 2004

Een Italiaanse zomer

6

Enkele medeplichtigen zonder vaderland, januari 2005

ONDERZOEK NAAR DE COR, PISA - 7 juni 2004

Chronologie

7

Stoot wederom stoot

9

Twee gekooide kameraden, 24 08 2004

Solidariteit laat zich niet opsluiten

9

Anarchisten van via del Cuore en rebelse individualiteiten, 21 11 2004

Een brief uit de clandestiniteit

10

Francesco Gioia, 03 11 2004

Vorbij de beschuldigingen, voorbij de barricades

12

Rebelse Individualiteiten, Alpen in Verzet, 09 08 2004

Aan jullie om te kiezen!

13

Anarchisten van via del Cuore en anarchistische individualiteiten van Pietrasanta, 22 03 2005

Vrijheid voor Francesco!

14

Anarchisten van via del Cuore en Il Silvestre, 12 05 2005

Brief van Francesco Gioia

14

Gevangenis Soto Del Real, Madrid, na 11 05 2005

GENUA - 7 juni 2004

Chronologie

16

Communiqué

16

De twee bemoeiallen, 01 07 2004

SARDINIË - 12 juni 2004

Chronologie

18

Aan de kameraden van Sardijnse en internationale revolutionaire beweging

18

Carlo, Luca en Vinico, 19 07 2004

Verdelging van verkliekers

19

Fraria-Kastedhu, 28 08 2004

LECCE - 11 juli 2004

Chronologie

20

Salvatore onder huistoezicht

20

Individualiteiten van Capolinea occupato, 14 07 2004

ROVERETO - 20 juli 2004

Chronologie

21

Hier is het ook oorlog

21

pamflet van 21 07 2004

De democratische Inquisitie

22

De gearresteerden, 02 08 2004

Ah, ah, ze zoeken informanten

23

Anarchisten, 15 09 2004

Voor een vuistvol redenen

24

Massimo Passami, 20 11 2004

OPERATIE CERVANTES - 27 juli 2004

Chronologie

27

Nieuwe repressiegolf in Italië

27

Sergio Maria Stefani gaat in hongerstaking

29

Gevangenis Regina Coeli, Rome, 02 08 2004

Communiqué van David Santini

29

Gevangenis Le Vallette, Turijn, 27 08 2004

Sergio Maria Stefani onderbreekt zijn hongerstaking

30

Gevangenis Regina Coeli, Rome, 29 08 2004

Geen amnestie, geen pardon, enkel revolte

31

Marco Ferruzzi, gevangenis van Poggioreale, Napels, 18 09 2004

Het leven van alledag in de kerkers van de Staat

32

Marco Ferruzzi, gevangenis van Poggioreale, Napels, 20 10 2004

Een brief van David Santini

33

Gevangenis Le Vallette, Turijn, 26 10 2004

Brief van Sergio over de vervolgingen

34

Gevangenis van Palmi, 22 10 2004

Bijdrage van Sergio Maria Stefani,

35

Uitgesproken tijdens samenkomst aan de gevangenis van Turijn, 02 04 2005

Brief van Simone del Moro	36
Gevangenis van Carinola, 18 04 2005	

WOORDEN EN DADEN VAN SOLIDARITEIT 2004

Chronologie van solidariteitsacties in Europa	37
Korte actieberichten uit Italië tijdens deze periode	38
Bericht aan de reizigers	39
<i>Anarchisten</i> , 22 07 2004	
De interne vijand	40
<i>Turijn</i> , 10 08 2004	

HET BRANDENDE VOORJAAR VAN 2005

Chronologie	41
-------------	----

OPERATIE NOTTETEMPO - 12 mei 2005

Vermoorde immigranten, opgesloten rebellen	44
<i>Anarchisten op vrije voeten</i> , 14 05 2005	
Brief van Salvatore,	45
Gevangenis San Nicola, Lecce, 19 05 2005	
Excuseer ons, we hebben het niet goed begrepen?	46
<i>Anarchisten</i> , 24 05 2005	
Brief van Christian,	47
Gevangenis San Nicola, Lecce, 23 05 2005	
Uittreksels uit dagboekbrieven van Salvatore,	48
Gevangenis van Salerno, 11 06 2005	
Oproep voor Salvatore	49
03 08 2005	
Overal vreemdelingen,	50
<i>Een anarchistische vreemdeling</i> , 08 08 2005	
Rode Kruis afknallen	51
<i>Een aantal vijanden van alle grenzen</i> , mei 2005	
Asielkampen vernietigen, politieke parasieten verdelen	52
<i>Anarchisten</i> , 02 06 2005	

OPERATIE FRARIA - 19 mei 2005

Communiqué van il Circolo Fraria	55
<i>Fraria-Kastedhu</i> , mei 2005	
Operatie Fraria in Cagliari	56
<i>Anon</i> , 20 05 2005	

Ernstige montage in de maak tegen Pierleone Porcu	56
<i>Sardinijsse anarchisten</i> , 01 06 2005	

OPERATIE CROCE NERA ANARCHICA 26 mei 2005

110 huiszoekingen, 10 arrestaties	57
<i>ABC-Gent</i> , juli 2005	
Over 'Operatie Croce Nera Anarchica'	58
<i>Croce Nera Anarchica</i> , juli 2005	
Bijdrage van Stefano del Moro	59
Gevangenis van Velletri, 20 06 2005	
Over solidariteit gesproken	60
<i>Marco</i> , juli 2005	

TURIJN - 20 juli 2005

Directe actie tegen fascist en hun aanstokers	61
---	----

WOORDEN EN DADEN VAN SOLIDARITEIT 2005

Benefietoptreden aangevallen door carabinieri	62
Firenze, 04 06 2005	
Italië 2005	62
<i>Willekeurige anarchisten</i> , juni 2005	
Solidariteitsactie en arrestaties in Barcelona	63
Barcelona, 25 06 2005	
Brief van Alberto	63
Gevangenis van Barcelona, 5 07 2005	
Staatsterrorisme kent geen grenzen,	
evenmin als de strijd voor vrijheid	64
Griekenland, 24 07 2005	

SLOTBESCHOUWINGEN

Goed noch slecht; gewoon woedend.	67
<i>Enkele anarchisten nog op vrije voeten</i> , 7 08 2005	
Naar een verspreiding van de revolutie,	
naar een verspreiding van de solidariteit.	69
<i>ABC-Gent en ABC-Antwerpen</i> , augustus 2005	

ENKELE BETROKKEN INSTELLINGEN

71

ADRESSEN VAN GEVANGEN KAMERADEN

72

BRONNEN EN ENKELE CONTACTEN

73

Bij wijze van inleiding...

Stillaan druppelen de berichten over de repressie tegen anarchisten in Italië meer en meer door, niet alleen in de 'mediterrane anarchistische driehoek' waarover Interpol altijd spreekt, maar ook in noorden van Europa en de rest van de wereld. Meer en meer kameraden hier voelen zich verbonden met zij die in Italië, Spanje,... geïsoleerd worden door de repressie. Niet omdat ze slachtoffers zouden zijn van het gewelddadige Staatsapparaat, maar omdat ze affiniteit voelen, omdat ze zich verbonden voelen met de ideeën van revolutie en vrijheid die deze gevangenen kameraden naar buiten droegen en blijven dragen.

Sinds het Marini-proces heeft het Italiaans gerechtelijk apparaat een nieuwe wending gegeven aan de repressie tegen anarchisten. In plaats van kameraden te beschuldigen van zeer concrete 'misdrijven' probeerden ze hen te criminaliseren omwille van de ideeën die ze openlijk naar buiten brachten. Hoe kon het ook anders? De Staat wordt zich meer en meer bewust van de onmogelijkheid om de reële auteurs van acties en daden van revolutie te identificeren. Ze moest dus wel een andere weg zoeken om de verspreiding van de revolutie en de rebellie in te dijken. De procureur Marini twijfelde nog: enerzijds zweefde hij nog met zijn hoofd in het tijdperk van de Rode Brigades (als typevoorbeeld van autoritair-centralistische gestructureerde clandestiene gewapende groep), anderzijds voelde hij zich ook met zijn neus op de feiten gedrukt dat identificatie van de daders van bepaalde daden van revolutie niet meer echt lukte. Marini heeft dan ook voor de tussenoplossing gekozen: met de constructie van de 'ORAI' (Insurrectionalistische Anarchistische Revolutionaire Organisatie) heeft hij geprobeerd verschillende kameraden, die bekend stonden omwille van hun revolutionaire ideeën, te vervolgen. Deze montage heeft weliswaar een aantal kameraden voor lange tijd achter de tralies doen belanden, maar langs de andere kant beseft het juridische apparaat ook maar al te goed (al was het maar aan de hand van het groeiend aantal acties!) dat de opstandige anarchistische beweging in Italië niet kan beschouwd worden als een louter clandestiene gewapende groep, en dus niet volgens de klassieke methodes kan vervolgd worden.

Na de Marini-zaak starten over heel Italië, met een gigantische ontplooiing van mensen en middelen, lokale en specifieke onderzoeken om de anarchistische beweging in kaart te brengen. In de zomer van 2004 denken ze (tevergeefs, zo zal blijken) genoeg juridisch 'bewijsmateriaal' te hebben om voor de voortdurend opflakkerende vlam van revolutie een aantal 'schuldigen' te vinden. De operatie tegen de circolo Fraria in Sardinië, de eerder dubbelzinnige operatie tegen de COR (Cellen van het Revolutionair Offensief) in Pisa, de operatie 'Cervantes' tegen de Anarchistische Informele Federatie, de criminalisering van kleinschalige sabotagedaden en verzet zoals in Rovereto, Lecce en Genua,... zullen uiteindelijk voor de repressie niet

zoveel zoden aan de dijk zetten – hoewel er natuurlijk wel enkele kameraden achter de tralies werden gestoken.

De gedeeltelijke mislukking van de operaties in de zomer van 2004, krijgt een vervolg in het voorjaar van 2005 wanneer drie grootse operaties tegen anarchisten over heel Italië elkaar snel opvolgen. 12 mei: Operatie Nottempo, waarbij anarchistische groepen in Lecce actief in de strijd tegen de asielkampen en in de solidariteit met de opstandelingen in Irak, de Mapuche in Chili en Argentinië,... huiszoeken krijgen en drie kameraden achter de tralies belanden. 19 mei: Operatie Fraria, waarbij tientallen huiszoeken gebeuren tegen de circolo Fraria in Sardinië en in de rest van Italië. 26 mei: Operatie Croce Nera Anarchica, waarbij anarchistische groepen, ondermeer actief in het ABC Italië onder beschuldiging van medeplichtigheid aan diverse aanvallen opgeëist door de Anarchistische Informele Federatie worden opgepakt. Een aantal gearresteerden van deze laatste operatie zal al weer snel op vrije voeten zijn, omdat zelfs de rechter het povere bewijsmateriaal niet voldoende acht!

Hoewel het doorheen de teksten van dit dossier duidelijk zal worden dat de repressie niet echt in haar opzet (zoveel mogelijk anarchistische vaststeken, niet op basis van bewijzen van schuld aan concrete 'misdrijven', maar op basis van het artikel 270 en 270bis 'subversieve associatie met terroristische doeleinden') aan het slagen is, neemt dit toch niet weg dat er ondertussen kameraden achter de tralies zitten, opgesloten in de kerken van de Staat. Deze gevangenen kameraden fungeren binnen het repressieverhaal echt als 'gijzelaars' waarmee ze de anarchistische beweging in toom willen houden; waarmee ze willen tonen dat, ook al ontbreken de concrete bewijzen, hun repressie klaarstaat met de serieuze stok van artikel 270 en 270bis achter de deur. Meer en meer gaat de Staat, in Italië maar ook elders, de weg op van algemene criminalisering van iedereen die zich openlijk uitspreekt vóór directe actie.

Een aantal processen van 2004 zijn nog niet afgerond, de processen van 2005 zijn zelfs nog niet begonnen. *"Dit dossier is niet bedoeld om zich te voegen bij de stroom aan contra-informatie maar eerder om aan eenieder toe te laten kennis te maken met andere ervaringen, ontmoetingen mogelijk te maken en medeplichtigheden zich te vormen. Laat solidariteit een wapen zijn"*(1). Daarnaast willen we met dit dossier ook bijdragen tot een strategische discussie binnen de anarchistische beweging met het zicht op een ongebreidelde verspreiding van de revolutie. En die kan beginnen met het nadenken over alle mogelijke vormen van offensieve solidariteit met gevangenen kameraden.

ABC-Antwerpen

ABC-Gent

(1) uit: *Un été italien, textes sur la répression anti-anarchiste. Quelques complices sans patrie*, januari 2005

DE HETE ZOMER VAN 2004

Een Italiaanse zomer...

Men hoeft helemaal geen machiavellistische kijk op de geschiedenis te hebben om vast te stellen dat de Italiaanse staat deze zomer lokaal gesproken vele kameraden heeft getroffen, zelfs al schudt hij voor de zoveelste keer "subversieve vereniging" betreffende het hele grondgebied uit zijn mouw met de zogenaamde "Operatie Cervantes" (maar diegenen die gevangen zitten voor specifieke vergrijpen kwamen allen van de streek Lazio).

Pisa, Genua, Lecce, Cagliari en Sassari, Rovereto, Rome-Viterbo, de lijst werd op enkele maanden snel langer. Dit alles ging vergezeld van een zeer grote druk van de lokale kranten en verbijsterende uitspraken van het ministerie van Binnenlandse Zaken, in de stijl van « *De anarcho-insurrectionalisten vormen op dit moment de gevaarlijkste en de meest omvattende binnenlandse formatie* » (1). Al doen die vuilakken enkel hun werk, daarin natuurlijk bijgestaan door slaafse rechters en procureurs, toch is er een reden waarom de beschuldigingen tegen zij die compromisloos strijden tegen de overheersing zich opstapelen: namelijk omdat de sociale situatie nog altijd niet gepacificeerd is. Voor een Staat die dacht op het eind van de jaren zeventig met uitzonderingswetten, executies en slachtpartijen, militarisering van de straten en buurten, een zeer grondige doorlichting van de bevolking en met het uitdelen van duizenden jaren gevangenisstraf (nog meerdere tientallen gevangenen die geen spijt wilden betuigen creperen in de Italiaanse kerken) met wortel en al elke vorm van radicale onvrede te hebben uitgeroeid, komt het hard aan om vast te stellen dat het sociale vraagstuk nog steeds niet is opgelost. Eenvoudigweg omdat de gewapende strijd niet alleen kwam van een minderheid die de bevrijding wou voortzetten die verstikt werd na de oorlog door de christendemocratie en de KP, maar omdat dit verlangen naar revolutie veel ruimer werd gedeeld. Na de grote golven van repressie en nadat zoals elders de grijze zone van domesticatie zich verder uitstrekte in de jaren 80-90, doet de verslechtering van de overlevingsomstandigheden op dit moment, als een mysterieuze draad die door de geschiedenis loopt, nieuwe vormen van zelfgeorganiseerde strijd ontstaan die zich

tonen door de directe actie. De Staat grijpt dan ook terug naar de oude theorie van de « extremistische bondgenoten » (anarchisten, autonomen, brigadisten, islamisten) om af te schrikken, te ontmoedigen en te isoleren.

Ongecontroleerde situaties. Alleen al in de loop van het voorbije jaar vallen er zo de wilde stakingen van de bus- en tramconducteurs te vermelden, onderdrukt door gedwongen opeisingen, ontslagen en boetes (rond de 4200 alleen al in Milaan), de staking van de arbeiders van Fiat Melfi met blokkade van de fabriek gedurende tien dagen, die door de flikken brutaal werd bestormd, de wegblokkades en betogingen van de bevolking van Scanzano Jonico en de gehele streek van de Basilicata tegen de opslag van atoomafval, een project dat uiteindelijk afgevoerd werd, de strijd van de Napolitanen tegen de nieuwe afvalopslagplaatsen of deze van de bevolking van Acerra tegen de bouw van een nieuwe afvalverbrandingsoven. Zonder de opsluiting te vergeten van duizenden mensen zonder papieren in officiële en officieuze (type voormalige militaire basis) kampen en de daaruit voortvloeiende spanning zoals de plotse opstanden in bepaalde wijken tegen de razzia's van de flikken of de rellen en collectieve ontsnappingen in de detentiecentra. In al deze omstandigheden, die vaak onderling zeer verschillend zijn, hebben individuen zich zonder bemiddeling weten te organiseren en soms enkele flarden aan de macht weten te ontfutselen.

Dat de Staat dan zijn gezworen vijanden slaat is niet erg verwonderlijk noch schandalig. Het is echter niet omdat hij in de lijn van de Marini-zaak (2) opnieuw een « subversieve vereniging » uitvindt die een structuur bezit, een hiërarchie en daarbij horende –meestal anonieme en verspreide– aanslagen dat hij zich niet heeft aangepast, meer bepaald door dit nationale niveau dat het nadeel heeft log, langzaam en vaak ondoeltreffend te zijn aan te vullen met een verfijndere aanpak op lokaler vlak. Het kleinste incident of de minste agitatie in een stad kan aldus dienen als voorwendsel om enkele kameraden achter de tralies te

te draaien en daarna onder controle te houden door middel van huisarrest, controlebezoeken op het politiekantoor of integendeel een administratief of gerechtelijk verblijfsverbod. Deze meer gerichte guerrillastrategie laat toe op die manier een permanent zwaard van Damocles boven hun hoofd te hangen om ze te isoleren van hun strijdcontext. De druk neemt verder toe omdat door de opstapeling van zware straffen met uitstel voor ridicule vergrijpen het moment van de effectieve gevangenisstraf nadert.

Italië is hierin geen uitzondering en deze Europese tendens van zwaardere straffen (in kwantiteit en in strengheid) voor de armen en de opstandigen raakt dus natuurlijkerwijze de anarchist en andere kameraden die binnen dat kader vallen. Men hoeft zich geen illusies te maken, ze worden niet aangevallen omdat ze gevaarlijk zijn maar eerder om

te verhinderen dat ze het worden, zoals alle ongewensten onderdrukt worden, simpelweg omdat ze de eentonigheid zonder eind van de vrijwillige slavernij verstoren. Met dit kleine verschil dat zij die de weigering om te collaboreren, luid en trots in de praktijk brengen een beetje meer krijgen dan de anderen, omwille van hun zichtbaarheid. En zeker op een moment dat de aansporing aan elk individu om deel te nemen aan de overheersing een dwingend karakter krijgt. Niets echt nieuws dus, noch specifiek aan de andere zijde van de Alpen, tenzij een anarchistisch milieu dat, alhoewel verdeeld door intern getwist, zich opnieuw begint te mengen in de sociale strijd, zich presenteert met de lucifers in de hand waar het poeder van de conflicten zich ophoopt.

Tegenover een repressie die haar vuile werk voortzet nemen sommige kameraden in een confrontatie met de flikken bijvoorbeeld vlugger hun toevlucht tot methodes zoals het bompakket –dat te bekritisieren valt op ethisch vlak al was het maar omdat het nooit zeker is dat men het doelwit raakt. Maar dat is niet de enige reactie want ook de vraag naar hoe deel te nemen aan de sociale strijd wordt gesteld. Verscheidene analyseteksten pleiten zo in deze zin : « Vechten en zich verdedigen tegen de politiemacht betekent niet zonder meer en altijd de sociale relaties van overheersing ondergraven. En op een ogenblik dat de sociale relaties bijzonder onstabiel zijn is het daarop dat wij onze aandacht, onze theoretische en praktische kritiek moeten richten, terwijl we zoveel mogelijk moeten vermijden enkel geleid te worden door een geconditioneerde reflex die uitgelokt wordt door de repressie. Anders zullen we uiteindelijk het vruchtbare maar onbekende terrein van de sociale conflicten verlaten en blijven op het bekende maar steriele van de tegenstelling tussen wij en zij, tussen

kameraden en flikken, in een confrontatie die rijk is aan toeschouwers maar arm aan medeplichtigen» (3). Een tweede tekst, *All'aria aperta*, verduidelijkt : « Ik denk dat we zeker nu niet moeten verzaken aan de smaak voor de directe actie, zelfs met weinigen. Maar deze zou in hoofdzaak gelinkt moeten zijn aan een sociale context, aan duidelijke ontevredenheid. (...) Het lijkt me dat alles valt of staat met de capaciteit om een zekere dosis dagelijks non-conformisme (overal waar mogelijk de sociale normaliteit, gaande van debatten tussen burgers tot markten voor consumptie en culturele afstomping, van het werk tot de controleparanoia, verstoren) te verenigen met flitsende actie op het geschikte moment. Door dragers van levensvreugde te zijn en geen Cassandra's van de toekomstige ineenstorting van het kapitalisme ».

Enkele medeplichtigen zonder vaderland
januari 2005

ONDERZOEK NAAR DE COR

PISA - 7 juni 2004

7 juni 2004 laat de Pisaanse rechter Leonardo degl'Innocenti met een mandaat van substituut-procureur Antonio Di Bugno meerdere huiszoekingen uitvoeren en Alessio Perondi arresteren. Het onderzoek heeft betrekking op een twintigtal aanslagen die sinds juli 2003 in Toscane door de COR (Cellen van het Revolutionair Offensief) tegen verkozenen en bureau's van de Alleanza Nazionale, zetels van vakbonden en interimkantoren werden gepleegd; Hij wordt ervan verdacht de uitvoerder te zijn van de aanslag op 30 oktober 2003 tegen het bedrijf *Edilcostruzioni*, dat werken uitvoert aan de carabinieri-kazerne van Navacchio. Het «bewijs» zou een video zijn waarop men hem twee containers van het type dat gebruikt werd voor de actie ziet kopen, op dezelfde datum. Hij wordt opgesloten in de Don Bosco gevangenis.

7 juni, nieuwe huiszoekingen, Leonardo, Betta, Giocchino en Alice worden opgesloten. Ze kwamen allen vaak in het eco-anarchistische lokaal *Il Silvestre* en worden beschuldigd van «*bendevorming met het oogmerk veelvuldige daden van vandalisme te plegen en zware bedreigingen*» in het onderzoek naar de COR. In eerste instantie zou er enkel een onderzoek tegen hen geopend worden, tot de flikken na acht uur huiszoeking een communiqué van de COR vinden, geadresseerd via de post aan *Terra Selvaggia* en *Mamora*, als ook aan de tijdschriften *Tirreno* en *La Nazione*.

9 juni, Alice wordt buiten vervolging gesteld en verlaat de gevangenis.

11 juni, Leonardo, Betta en Gioacchino worden onder huisarrest geplaatst.

14 juni, nieuwe huiszoekingen, Costantino wordt op zijn beurt gearresteerd en opgesloten in Don Bosco, meer bepaald na een campagne in de lokale pers die niet begrijpt waarom hij werd gespaard.

15 juni, Costantino wordt onder huisarrest geplaatst, terwijl Alessio overgebracht wordt van de gevangenis

van Pisa naar die van Prato en tegen alle beschuldigten ook een onderzoek wordt geopend in verband met «*subversieve propaganda*»

24 juli, nieuwe aanslag opgeëist door de COR, een molotovcocktail tegen het huis van Giovanna Fusco, voorzitter van de AN-kring van het kiesdistrict Pisa-noord.

30 juli, negen nieuwe huiszoekingen worden uitgevoerd, drie kameraden (Giuseppe, Francesco en William) worden gearresteerd en onder huisarrest geplaatst. Ook zij kwamen vaak in het lokaal *Il Silvestre*, zoals zovele anderen. Ze worden eveneens beschuldigd van «*bendevorming*» en «*subversieve propaganda*» met, volgens de procureur, specifieke bewijzen tegen William en Francesco aangaande de brandstichting in de auto van Marco Meucci, regionale voorzitter van AN op 5 april 2004 te Calci.

6 augustus, Beppe, Francesco en William worden ondervraagd door de onderzoeksrechter Luca Salutini (die degl'Innocenti vervangt) aan wie ze weigeren te antwoorden. William Frediani wordt vervolgens opgesloten in de gevangenis van Pisa, ervan beschuldigd de uitvoerder te zijn van de aanslag tegen Giovanna Fusco en van de opeising gemaakt op een computer van een of andere faculteit, wat «*brandstichting, vernieling en subversieve propaganda*» oplevert.

7 augustus, Francesco Gioia verdwijnt in de natuur.

16 augustus, de rechter bevestigt het huisarrest van Beppe en de voorlopige hechtenis voor William, als ook voor een voortaan onvindbare Francesco.

7 september, na de mislukking van drie maanden voronderzoek verlengt de onderzoeksrechter het huisarrest met 45 dagen.

18 september, Alessio wordt overgebracht naar de ziekenboeg van de gevangenis van Turijn.

23 oktober, Leo, Betta en Gioacchino

worden vrijgelaten met een verblijfsverbod voor Pisa en de verplichte aanmelding.

30 oktober, Costantino en Giuseppe worden vrijgelaten met de verplichting zich drie keer per week aan te melden.

15 november, de rechter verlengt de voorlopige hechtenis van William met 45 dagen.

17 november, Samuele en Giulio worden veroordeeld tot 8 maanden gevangenis met uitsel voor «*subversieve propaganda*» voor het uitdelen van een pamflet in 2002. 's Namiddags krijgen vier kameraden een administratief verblijfsverbod van drie jaar voor Pisa.

6 december, de onderzoeksrechter Luca Salutini herkwalificeert alle beschuldigingen voor «*bendevorming*» en «*subversieve vereniging*» (art. 270bis), wat hem toelaat de voorlopige hechtenis van Alessi en William te verlengen met zes maand, en plaatst het dossier over naar Firenze.

18 december, William wordt overgebracht van de Don Bosco gevangenis te Pisa naar zwaar beveiligde gevangenis van Spoleto.

23 maart 2005, De eerste zittingsdag van het proces tegen de beschuldigde kameraden: Leonardo, Betta, Gioacchino, Constantino, Francesco F., Giuseppe, William, Federico, Alice en Alessio. De belangrijkste aanklacht is «*subversieve vereniging*» (270bis). De uitspraak wordt voorzien op 5 december 2005 in het Tribunaal van Pisa.

11 mei, Francesco Gioia, voortvluchtig sinds 7 augustus 2004, wordt gearresteerd in Barcelona. Het is nog niet duidelijk of hij zal uitgeleverd worden. Hij wordt opgesloten in Soto del Real (Madrid) in een cel zonder licht.

28 juli, William wordt uit de gevangenis vrij gelaten en zit in Pisa onder huisarrest.

Stoot wederom stoot

Ze wilden voor eens en voor altijd komaf maken met die geschiedenis van dat lokaal, via del Cuore te Pisa, waar sinds een aantal jaren verschillende kameraden en kameradinnen het voortouw hebben genomen in menige strijd ter verdediging van de aarde en de dieren, voor de vernietiging van alle kooien en de bevrijding van alle levende wezens.

Ontmoetingsplaats waar tientallen initiatieven bedacht zijn en zich afgespeeld hebben, van die tegen de biotechnologie tot dierenbevrijding, van de Spaanse burgeroorlog tot de kritiek op de geneeskunde, van steun aan gevangenen kameraden tot dievoor zij die vechten in Patagonie voor hun grond; redactieplek van meerdere kranten zoals *Terra Selvaggia* of *Mamora*; van productie en distributie van boeken, werkjes en ander materiaal; een groep kameradInnen nam de strijd op voor een wereld zonder gevangenen, een andere de ecologische groep *Il Silvestre*, nog andere personen de anarchistische groep *Incontrolados*. Tientallen individuen kwamen langs en samen met de anderen drukten zij hun duidelijke en radicale onvrede met deze wereld uit zonder ooit hun medeplichtigheid met de uitbuiters te verbergen noch hun afkeer voor de uitbuiters, en dit op elke mogelijke wijze.

Dat is wat het lokaal aan de via del Cuore was en nog altijd is. Dat is wat diverse smerissen, de magistraten die carrière maken, de schandelijke journalisten proberen te onderdrukken. Ze willen oordelen, met het strafrecht in de hand, over vriendschappen, emoties en over de solidariteit, door middel van een verenigend vergrijp dat elk individu zou willen vastpinnen, met alle kilheid en absurditeit die hun justitie kenmerkt en hun perverse leugens, voor het creëren van een associatieve structuur met leiders en handlangers. Ze trachten, met de hulp van miezige journalisten, de zekerheid te construeren een gevaarlijke terroristische groepering van de kaart te hebben geveegd,

eerst hamerend op onze namen, dan toeslaand in onze huizen om dan onze gezichten te vertonen op die afvalstorten die ze televisie en kranten noemen. Maar hun pogingen, waar ze ook gaan, botsen en breken stuk op de volharding van al die individuen die –medeplichtig los van elke justitie en « schuldig » zoals wij aan het niet passief willen aanvaarden van deze wereld- onverstoort blijven strijden voor een totaal ander bestaan, zonder slaven en bazen, zonder uitgebuiten noch uitbuiters, zonder flikken en gevangenen.

De tientallen bijeenkomsten, de pamfletten, de grafitti, de verschillende initiatieven, de solidariteit met ons –beschuldigd en opgesloten-, de kracht die de kameradInnen van de via del Cuore en andere plekken ondanks alles uitdrukken, zijn een realiteit die aantoonde dat geen enkele magistraat en geen enkele gevangenis onze overtuiging in de strijd zal wegvegen.

Een overtuiging die tegenover de zoveelste « schitterende » operatie van de Ros, de Digos en verschillende andere uitwerpselen, tegenover de huiszoekings- en arrestatiebevelen, tegenover de intimidaties en afranselingen, tegenover de gemene corrupte pennen die meeheulen met de inquisiteurs, tegenover de aanvallen van die strontfascisten, ons ertoe brengt stoot met stoot te vergelden. De hongerstaking van de gevangenen kameraden te steunen, ons solidair te verklaren met alle nodige middelen met hen die direct door de Staat worden getroffen, de strijd aan te binden met hen die onderdrukken, verwoesten, uitbuiten.

Een warme omhelzing voor alle gevangenen rebellen, voor hen die op de vlucht zijn en voor alle kameradInnen die niet opgeven en vechten om alle kooien te vernietigen.

Twee gekooide kameraden.

1 juli 2004.

Solidariteit laat zich niet opsluiten

Door verscheidene operaties trachtte de macht de meer radicale uitingen van onvrede die hij niet kan controleren noch recupereren van de kaart te vegen. Hij wou schoon schip maken, eens en voor altijd het proces van pacificatie-domesticatie en controle over de onvrede tot een eind brengen. Dit proces, dat moeilijk te voltooien is op nationaal niveau, wordt meer en meer zichtbaar door een lokale gebetenheid, overal waar « gevaarlijke haarden van opstand » bloeien en overleven. Men heeft de macht zo te werk zien gaan te Lecce, in Sardinië, te Viterbo, te Rovereto, te S. Polo d'Enza... en ditzelfde scenario voltrekt zich al geruime tijd te Pisa. Dit lot is voorbehouden, hier en elders, aan alle milieus die voor een soort strijd zonder compromis gekozen hebben. Procureur Di Bugno mag zich

dan niet hebben kunnen verzetten tegen de vrijlating van alle kameraden in het onderzoek naar de COR, hij heeft toch aan drie van hen een verblijfsverbod voor Pisa en omstreken opgelegd, aan twee anderen verplichte aanmelding. Vervolgens heeft hij zijn frustratie de vrije loop gelaten door zich volledig te richten op Willy en Alessio, aan wie meerdere malen huisarrest werd geweigerd ondanks zijn moeilijke gezondheidstoestand. Beide zitten nog steeds gevangen. De vervolging op papier verplicht een andere kameraad, Francesco, ver weg te blijven van zijn streek en zijn naasten.

Maar de procureur (en het hele repressieve apparaat) hadden zeker hun honger naar macht en bestraffing nog niet

gestild. Het laatste hoofdstuk tot op heden van een steeds evidentere strategie speelde zich enkele dagen geleden af met de veroordeling tot 8 maanden gevangenis (het stuk vuil Di Bugno vroeg er achttien) voor subversieve propaganda van twee kameraden van het lokaal aan de via del Cuore. Alsof dat nog niet genoeg was werden enkele uren na het verdict vier kameradINNen gearresteerd meegenomen naar de politieprefectuur terwijl ze aan het wandelen waren in Pisa. Daar heeft men ze dan een administratief verblijfsverbod voor de stad van drie jaar betekend.

De poging om een « realiteit », de - anarchistische- van de via del Cuore, te vernietigen, die we reeds aan de lijve hebben kunnen ondervinden volgt de logische draad van de bestraffing, de verwijdering, van de bedreiging. Maar noch de gevangenis, noch de repressie, noch de veroordeling, noch het administratieve of gerechtelijke verblijfsverbod zullen er in slagen ons verlangen te stoppen het bestaande te ondergraven. Wij zullen altijd een plek vinden waar we onze woede kunnen uitschreeuwen. Met de rug tegen de versterkte muren waarmee ze de streek van Pisa willen omwallen verklaren wij ons solidair met hen die nog steeds gevangen zitten, altijd vanop de barricade, aan de andere kant dan zij die uitbuiten, onderdrukken, vergiftigen en deze wereld veranderen in een immense kooi.

Wij zullen allen aanwezig zijn te Pietrasanta, stad waar de strijd tegen de misstanden en de uitbuiters vruchtbare grond heeft gevonden en waar deze steeds uitgedrukt werd op een radicale wijze, een solidair gebied met de strijdende rebellen en zij die in de gevangenis zitten !

Vrijheid voor Alessio en Willy !
Een omhelzing voor Francesco !
Vrijheid voor allen !

Bijeenkomst-uitdelen van pamfletten
zaterdag 4 december om 15 u te
Pietrasanta
Afspraak Piazza Statuto

Anarchisten van de via del Cuore- Pisa
Rebelse individuen- Pietrasanta
21 november 2004

Brief uit de clandestiniteit van Francesco Gioia

Van ik weet niet waar, 03 11 2004

Lieve ouders, vrienden en kameraden,

Het is nu ongeveer twee en een halve maand geleden dat ik het huis van mijn grootouders heb verlaten, of liever het domicilie dat ik kreeg toegewezen als een soort preventieve gevangenis door personen die ik niet ken en waarvan het zeker niet de moeite is om ze te leren kennen. Deze gevangenis bestond er grotendeels uit dat ik het huis niet mocht verlaten, dat ik geen enkel familielid mocht zien die er geen officiële bewoner is, dat wil zeggen dat ik geen familieleden mocht zien langs de kant van mijn vader (en ook hem niet). Het feit van mijn gedwongen bewoning betekende ook een gevangenis voor mijn naasten omdat zij geen familie mochten ontvangen of gelijk welke andere persoon die er niet woonde, wat de gewoontes van mijn grootmoeder en moeder volledig overhoop haalde. In tegenstelling tot een gevangenisstraf mocht ik niet telefoneren of schrijven op straffe van teruggestuurd te worden naar de gevangenis. Om het plaatje nog mooier te maken kwamen personen, die alles behalve mijn vrienden zijn, me zeven keer per dag en twee tot drie keer per nacht bezoeken.

Meer nog, het is sinds mijn 16de dat ze er alles aan doen om me in de gevangenis te krijgen.

Een beetje geschiedenis. Sinds de tijd dat ik minderjarig was, heb ik ongeveer een twaalfstal huiszoeken meegemaakt waarvan vier of vijf in het huis van mijn grootouders. Ze hebben nooit iets bezwarends gevonden. Ik ben in beschuldiging gesteld in verschillende onderzoeken waarvan er geen enkel geleid heeft tot een veroordeling, met uitzondering van twee kleine kwajongensstreken die eindigden in lichte straffen ten gevolge van de hardnekkigheid en de speciale rancunes van de verdedigers van het kapitalisme (de politie en de carabinieri). Aangezien ze mij nooit betrappt hebben 'met luizen op mijn hoofd', en het hun vaste overtuiging was dat ik de oorzaak was van hun problemen, hebben de verdedigers van de uitbuiting zich op mijn vrienden (anarchisten of niet) en hun familie geworpen door middel van huiszoeken, bedreigingen, slagen en beledigingen. Soms lukte dit niet, soms wel, en ik heb vriendschappen verloren of in ieder geval de steun van een deel van de ouders van mijn vrienden.

Hoe vaak heb ik niet dingen gehoord zoals: "ze hebben me gezegd dat, als ik zou zeggen dat jij het gedaan had (verwijzend naar een actie), ze niets zouden doen met de drugs die ze bij me gevonden hebben, maar ik kon dat niet zeggen omdat ik je niets had zien doen", of van een andere vriend: "ze hebben me

meegenomen naar de kazerne zonder advocaat, ze hebben me geslagen, ondervraagd en gechanteerd". Hoeveel keren heb ik mij niet laten vertellen door vrienden van mijn ouders die ik nauwelijks ken: "als mijn zoon met jou weggaat ben ik gerust, jij drinkt niet, je rookt niet, je bent een rustige persoon". Al dat vertrouwen geven de mensen die ik ken me altijd, tot dat de mannen in uniform komen en hun spelletje spelen en dreigen, chanteren en terroriseren. Deze dingen zijn gebeurd met mijn vrienden, ouders van vrienden, maar ook op mijn werk, het café waar ik uitga en waar ik boodschappen doe.

Ongeveer twee maanden voor mijn arrestatie, toen ik van één van mijn jobs als seizoensarbeider (landbouwer) terugkwam, zag ik een zwart draadje dat een stukje vanuit de deurlijst van de autoportier kwam. Dit, bovenop het feit dat de radio sinds enige tijd hetzelfde geluid maakte als interferenties van een gsm en dat ik geen gsm meer had (de flikken hadden hem in beslag genomen), deed me begrijpen dat mijn auto het bezoek had gekregen van een kleine spion. Vervolgens vond ik, terwijl ik het onderstel van de deurstijl van het portier en het dashboard wegnam, een GPS (Global Positioning System, dient om de verplaatsingen van het voertuig in werkelijke tijd te kennen), de antenne en twee microzendertjes. Dit betekent dat er minstens twee spionnen in mijn auto (die altijd op slot is) gezeten hebben, door de deur te forceren, een kopie van mijn sleutels te hebben of met een loper. En deze geschiedenis overkwam niet enkel mij, maar zoveel verschillende andere kameraden. Al deze zaken brengen duidelijk de methodes aan het licht van de soldaten ten dienste van het geld.

Zo was en is mijn leven, het is ongeveer hetzelfde als dat van verschillende andere kameraden, waaronder zij die samen met mij in beschuldiging werden gesteld in het onderzoek naar de COR. De COR (Revolutionair Offensieve Cellen) is een groep die in heel Italië actief is, maar die talrijke acties heeft ondernomen in de stad Pisa en omgeving. Acties gericht tegen fascistische, syndicalistische ten dienste van de macht, carabinieri ... Al deze personen zijn de gezworen vijanden van hun eigen klasse, zeker van de anarchisten en de communisten. Hierom, en om dit niet te verdedigen, heb ik vermeden om over deze acties commentaar te geven. Het politieoffensief begon met de arrestatie van een vriend (Alessio) op de belachelijke beschuldiging van het kopen van een lege jerrycan op dezelfde dag dat de COR een kazerne in brand had gestoken. Andere compagnons werden dezelfde dag of iets later aangehouden omdat ze bij hun een document van de COR hadden gevonden dat hun op een anonieme manier via de post ofwel via internet, net als aan zoveel andere journalisten, was toegestuurd. Moraal: In Italië kan men in de gevangenis worden gestopt omdat men een anonieme brief heeft ontvangen. Een maand later begon de tweede golf van repressie: tegen mij, Giuseppe en Willy. Wat mij betreft: huiszoeking om zes uur 's morgens, geen enkel teken van arrestatie, en vervolgens nadat men niets had gevonden hebben ze mij meegenomen naar de kazerne om de akte te ondertekenen. Eenmaal ter plaatse

zij één van hun tegen me: "ik heb twee nieuwtjes voor jou, één, ik moet je opsluiten, en twee, je mag deze preventieve straf uitzitten in de vorm van bewaakt huisarrest". Ik lachte een beetje sarcastisch, ik had noch verbazing, noch angst in mijn hoofd, enkel maar minachting.

Het is vanaf dat moment dat ik zin begon te krijgen om deze strontsituatie achter te laten en dat gevoel werd steeds sterker, tot op de dag van mijn ontsnapping. Deels om aan mijn naasten de vrijheid die hun ontnomen was na mijn huisarrest terug te geven, en deels voor mezelf omdat thuis opgesloten worden voor het plezier van je vijand me erg veel pijn deed. De onrechtvaardige verhuis van mijn vriend Willy naar de gevangenis deed me denken dat ik beter snel iets ondernam om niet hetzelfde lot te ondergaan door één of andere gril van de detentierechter. Ik daag iedereen uit aan te tonen dat de bewijzen tegen mij consistent zijn en ik nodig mijn moeder uit om mijn processen verbaal te laten zien aan elke vriend die eens goed wil lachen. (wat mij betreft, ik kan er minder om lachen)

Tijdens mijn vlucht heb ik verschillende vrienden ontmoet, sommige geveinsde, anderen niet, ik heb gezwommen in de zee en in het zwembad, ik ben naar optredens geweest, ik heb gedanst, ik ben naar de cinema geweest, ik heb lol gemaakt, maar ik heb ook nagedacht en ik hield me op de hoogte van mijn vrienden in de gevangenis. Al die dingen die het politieapparaat me juist wilden verhinderen te doen. Er zijn veel positieve aspecten aan de ontsnapping, maar door deze situatie kan ik de personen van wie ik het meeste houd niet zien, mijn ouders, mijn vrienden en mijn hond Ludd die ik zal knuffelen wanneer ik hem terug zie. Mijn vriend Willy mis ik ook enorm, hij was altijd dicht bij mij op moeilijke momenten en ik hoop hem zo snel mogelijk in vrijheid te kunnen terugzien. Een woord van dank ook aan mijn advocaat Luca Pellegrini die mijn verdediging blijft verder zetten, ook terwijl ik zo ver weg ben, en voor al de keren dat hij me geholpen heeft in de meest diverse omstandigheden. Een groet ook aan al mijn anarchistische en communistische kameraden die de strijd coherent en moedig verder zetten en aan alle personen die hun min of meer direct steunen.

Ik heb van mijn hond Ludd geleerd dat men veel liefde moet geven aan die personen die van ons houden en ons respecteren, zonder schrik te hebben dat men niet mans genoeg is door de tranen en de strelingen van een vriend, maar ook om meedogenloos en wraakzuchtig te zijn tegen die personen die me kwaad toewensen of me aan de vijand willen verkopen. Ik stuur verschillende kopieën van deze brief op en ik hoop dat deze verspreid wordt onder mijn familie en mijn vrienden en men mag hem ook op internet zetten.

Solidariteit aan alle kameraden die de directe actie tegen het kapitalisme en de staat verder zetten.

Francesco Gioia, vrolijk vrij.

Vorbij de beschuldigingen, vorbij de barricades.

De feiten zijn voortaan bekend aan allen. Om te beginnen is er de arrestatie en opsluiting van Alessio, Leo, Betta, Gioacchino, Alice. Vervolgens komt Alice vrij, blijft Alessio in de gevangenis en krijgen Leo, Betta en Gioacchino huisarrest. Nauwelijks gaan enkele dagen voorbij en stipt (ook omdat ze preventief voorbereid was door de pennenlikkers van de plaatselijke kranten), komt de opsluiting van Constantino erbij, na twee dagen omgezet in huisarrest

Uiteindelijk werd de arrestatie enkele dagen geleden, onmiddellijk omgezet in huisarrest voor Beppe, Francesco en William.

Tegen allen de beschuldiging deel uit te maken van de COR, verantwoordelijk voor talrijke aanslagen op auto's en huizen van fascist en in Pisa, op zetels van vakbonden en van politieke partijen.

Met Di Bugno, magistraat in Pisa strevend naar glorie en bekendheid, en koortsachtig op zoek naar een carrière om uit te bouwen, lijkt deze repressieve kunstgreep altijd op een verhaal zonder einde waar men op elke wijze en op alle manieren onderzoeken voert, inbegrepen de vuilste en smerigste; door krantenartikels die steeds meer leugens en vergif van de politie bevatten, teneinde gevoelsmatige en sociale banden om te vormen tot louche, clandestiene relaties, om te verwijderen, tot stilte te dwingen, af te zonderen, afstand te doen nemen en de solidariteit met door repressie getroffen makers te breken.

Maar tegenover de flikken en magistraten zijn er individuen zoals ons die weigeren hun genegenheid en spanningen door de filter van het strafrecht te laten gaan, die er niet toe gebracht worden te vergeten dat de makers van Silvestre die nu onder beschuldiging staan, in de gevangenis zitten of huisarrest gekregen hebben, de laatste jaren de straten afgestruind hebben tegen de fabrieken van de dood, zoals de verbrandingsoven van Pollino, tegen de repressie, tegen de gevangenschappen of in solidariteitscampagne met Marco Camenisch. Wij willen niet vergeten dat enkelen onder hen samen met ons beschuldigd zijn in de operatie Black Out, dat velen onder hen samen met ons aangehouden zijn tijdens een politiecharge 8 mei laatstleden in Zürich, in de loop van de internationale solidariteitsbetoging voor Marco Camenisch.

Het is niet onze gewoonte onze makers te verdedigen met het strafrechtboek in de hand, wij kennen schuldigen noch onschuldigen, enkel individuen die, elk op haar manier, op een verantwoordelijke manier kiezen om te vechten tegen de ongelijkheid, de onrechtvaardigheid, de uitbuiting door de ene mens van de andere, van de natuur en van de dieren.

Los van de beschuldigingen, stof die ons niet interesseert en die wij aan advocaten, aan rechters en aan flikken overlaten, is het duidelijk dat de misdaad die deze makers zeker hebben begaan, en ook wij – laat ons nooit ophouden ze te begaan, net zoals zij-, het vastberaden, radicaal onophoudelijke gevecht is dat zij in hun streek gevoerd hebben, doorheen Il Silvestre, tegen deze maatschappij die zich voedt met milieurampen, vergiftiging en vervuiling.

Van deze democratie, een legale beul, zullen wij nooit gelaten medeplichtigen worden en evenzeer voor deze reden zullen wij altijd solidair zijn met de rebellen die net als wij denken geen andere keuze te hebben dan in opstand te komen tegen dit bestaan.

Samen met de rebel Marco Camenisch, samen met de makers van Silvestre in Pisa, de makers aangevallen in Rovereto, in Sardinië, in Rome, in Lecce, in Genua, samen met alle rebellen die over de hele wereld, binnen en buiten gevangenschappen, zich verzetten, strijden en vechten van deze kant van de barricade. Voor hen allen een stevige omhelzing, heel onze solidariteit, een versterkte woede tegen hun gevangenisbewakers, met het subversief en niet te onderdrukken verlangen zo spoedig mogelijk alle gevangenschappen met de grond gelijk gemaakt te zien worden, samen met de maatschappij die er behoefte aan heeft.

**VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGEN MAKKERS
VRIJHEID VOOR ALLEN**

Rebelse individualiteiten, Alpen in Verzet
9 augustus 2004

Aan jullie om te kiezen !

Een onderzoek naast zovele andere. Het onderzoek naar de Cellen van het Revolutionair Offensief (COR), dat in Pisa gevoerd werd tijdens de zomer van 2004, liet Antonio Di Bugno, een procureur die op jacht is naar carrière, toe om negen personen gevangen te zetten.

Een onderzoek naast zovele andere waarvan het doel is om individuen of realiteiten uit te schakelen die ervoor gekozen hebben niet medeplichtig te zijn aan een systeem dat gebaseerd is op onderdrukking en gehoorzaamheid – en er compromisloos en zonder bemiddeling tegen te strijden. Het is daarom dat zij zijn aangeduid als vijanden van de ‘sociale vrede’ die dagelijks geweld en dood zaait, zowel in haar kolonisatieoorlogen als in de gevangenissen, zowel in de fabrieken als in de asielcentra voor immigranten, als in de nieuwe psychiatrische instellingen en doorheen de verkondiging van oneindig veel schadelijkheden.

Een onderzoek naast zovele andere waarbij ze zelf geen nood hadden aan reële bewijzen om de opsluitingen en repressieve maatregelen te rechtvaardigen; waarbij de misdaad al geconstitueerd is door het feit als revolutionairen en gewelddadigen beschouwd te worden op basis van de posities die we altijd verdedigd hebben in onze kranten en strijden. Voor dit systeem is het duidelijk dat we zo zijn vanaf het moment dat wij vechten tegen haar voor een andere wereld. Als het een misdaad is om solidair te zijn om alle mensen die ervoor gekozen hebben zich actief te verzetten tegen dit wrede en gewelddadige systeem, dan deinzen wij niet terug – dan zetten wij onze strijd verder om een echte betekenis te geven aan het woord solidariteit.

Een onderzoek naast zovele waarbij hordes walgelijke jakhalzen artikels opbouwen en de affectieve relaties en de sociale contacten transformeren in gevaarlijke associatieve misdaden. En als, volgend op hun klopjacht, hetzelfde gaat gebeuren zoals enkele jaren geleden toen een onderzoek naar het ecoterrorisme in Valsusa werd gevoerd waarbij twee anarchisten, Edo en Sole, beslisten om uit deze rotzooi en de gevangenis te stappen door zich te verhangen, wel,

dan zou dit niet meer zijn dan een zoveelste *incident de parcours* zijn om snel te vergeten.

Een onderzoek naast zovele andere dat niet eindigt in het niets, aangezien één kameraad, Francesco, nog steeds in de clandestiniteit zit met een internationaal aanhoudingsbevel tegen hem terwijl twee kameraden, Alessio en William, in de gevangenis zitten nadat de procureur en de rechters op een instrumentele wijze de aanklacht hebben veranderd. Van ‘vereniging van misdoeners’ hebben ze ‘subversieve vereniging’ gemaakt (ook voor alle andere beschuldigden) om hun nabije vrijlating, gelieerd aan de legale termijn van preventieve opsluiting, te verhinderen. Hun acharnement wil is meer dan duidelijk met de overplaatsing van Alessio naar Turijn en van William naar Spoleto, ver van hun verwanten en vrienden, met perquisitions in de cel, met het statuut van DPS en vooral met de permanente weigering om Alessio onder huisarrest te plaatsen ondanks het feit dat de onverenigbaarheid van zijn gezondheid met een verblijf in de gevangenis aangetoond is door meerdere medische expertises.

Wij, die de gevoelens, affiniteiten en verlangens niet meten op basis van de strafwet, wij, die noch onschuld noch schuld erkennen in functie van hun justitie, wij hebben niets te zeggen aan de flikken, rechters en journalisten – tenzij dan hun onze woede en razernij toeschreeuwen.

Aan jullie, alle mensen van goede wil, willen wij zeggen dat ze jullie proberen te doen geloven dat jullie vijanden niet de uitbuiters, speculanten, vervuilers, vergiftigers, moordenaars en beulen zijn. Ze proberen jullie te doen geloven dat de vijanden de individuen zijn die rebelleren tegen de uitbuiting van de ene mens door de andere, van de natuur, van de dieren.

Ze proberen jullie te doen geloven dat wij jullie vijanden zijn. Aan jullie om te kiezen.

Wij, net zoals alle kameraden in de gevangenis en op de vlucht naar de vrijheid, wij en zij, wij geven nooit op, wij geven ons nooit over. Wij blijven strijden voor een andere wereld, zonder schadelijkheden en zonder gevangenissen.

ACTIEVE EN MEDEPLICHTIGE SOLIDARITEIT!

Solidair met Alessio, Francesco en Willy.

Anarchisten van Via del Cuore – Pisa.

Anarchistische individualiteiten van Pietrasanta.

Affiche verspreid in maart 2005

VRIJHEID VOOR FRANCESCO

Op woensdag 11 mei 2005 werd onze kameraad Francesco gearresteerd in Barcelona nadat hij 9 maanden voortvluchtig is geweest.

In juni 2004 begint het onderzoek tegen de COR (Cellule di Offensiva Rivoluzionaria), dat in korte tijd leidt tot de gevangenneming van 9 kameraden waarvan er één nog steeds achter de tralies zit. Geconfronteerd met de mogelijkheid opgesloten te worden, vlucht Francesco van zijn huisarrest. Francesco heeft zich consequent gedragen, volgens zijn ideeën, zoals hij steeds heeft gedaan: hij verdroeg de idee niet van opgesloten te zijn en verkoos de vrijheid, ook al betekende dit dat hij ver weg was van zijn familie en geliefden.

Veel meer valt hier niet over te zeggen. In deze 9 maanden hebben wij, die zijn kameraden en vrienden zijn, sterk gevoeld dat hij er niet was, hij die altijd samen met ons was, in de strijd en in het dagelijkse leven.

Wij drukken onze solidariteit uit met Francesco en met allen die opgesloten zijn in de gevangenissen, en met degenen die bewust van de uitbuiting die voortwoekert te midden van de miserie waarin we leven strijden met de middelen die hen het meest geschikt lijken.

De journalisten hebben mooi werk geleverd met het vullen van pagina's met de bedoeling een gevoel van opluchting te creëren bij de mensen omdat de zoveelste tegenstander, de zoveelste gevaarlijke terrorist werd opgesloten.

Wij, zoals zovele anderen, weten maar al te goed dat de terroristen diegenen zijn die deze samenleving ondersteunen, een samenleving gebaseerd op de overheersing van enkelen over de meesten, op de vernietiging van de natuur en op de onderwerping van de levende wezens aan de winstlogica.

Deze arrestatie, zoals al de anderen, zal niet dienen om ons een lesje te leren, integendeel, het doet niets anders dan onze haat tegen deze zieke maatschappij en onze passie om die te bestrijden te vergroten.

**VRIJHEID VOOR ALESSIO, WILLY EN FRANCESCO
SOLIDARITEIT MET DE KAMERADEN
GEARRESTEERD IN LECCE !
VRIJHEID VOOR ALLEN!**

Anarchisten van via del Cuore
Gruppo Ecologista Il Silvestre, Pisa.
pamflet verspreid in mei 2005

Brief van Francesco uit Soto del Real

Lieve vrienden en kameraden,

Ik ben Francesco Gioia en ik weet dat deze naam niemand iets zegt... Maar als ik 'Cesare' zeg, zal er al meer klaarheid komen. "Cesare, de Italiaan!" Velen onder jullie zullen me gezien hebben tijdens één of ander feest of samenkomst, maar nooit tijdens een betoging of publieke actie. Veel van dit, net zoals mijn gevangenneming, heeft te zien met mijn naam Francesco Gioia en die van 'Cesare', uitgevonden voor mijn en jullie veiligheid.

Sinds m'n 17de ben ik het object geweest van een heleboel huiszoekingen en onderzoeken, bijna altijd met een positieve afloop voor mij. Inderdaad ben ik vaak aangehouden geweest en ook al heb ik nooit vastgezet, dan komt dat niet omdat de ordehandhavers het niet hebben geprobeerd. Ze hebben mij aangeklaagd voor 20 aanvallen tegen de katholieke kerk, diefstal, vandalisme, illegale wapendracht, belediging van de vlag, geweld door brandstichting, geweld met verzwaarde omstandigheden en in 2003 pasten ze artikel 270 bis (subversieve organisatie met terroristische doeleinden) toe. Al deze onderzoeken zijn gevoerd zonder enig bewijs, altijd ben ik onschuldig bevonden. Tot in juli 2004 wanneer ik samen met andere kameraden van de 'Silvestre' van Pisa (eco-anarchistische groep) en Willy (kameraad en vriend uit het anti-imperialistische kamp) een dagvaarding kreeg voor diezelfde 270 bis in verband met een onderzoek naar de COR (Cellen van het Revolutionair Offensief). Deze groep bestaat uit anarchist, communisten en anti-imperialisten en tracht verschillende krachten samen te brengen tot een mogelijke eenheid van actie. De minister van binnenlandse zaken bericht in z'n mededeling over het binnenlandse terrorisme na de gevangenneming van vele militanten van de Rode Brigades, dat de gewapende propaganda van de COR de meest actieve terroristische groepering is, met de meeste steun en navolging.

Tot nu toe hebben de COR ongeveer 20 acties opgeëist, gericht tegen fascist, rijkswachters en journalisten en hun collega's die bedreigd werden door brieven en kogels op te sturen. Dit volgens de strategie van "1 raken om er 100 op te voeden". Als men op internet zoekt, kan men veel over de COR vinden, inclusief enkele opeisingen en een uitgebreid document genaamd "Eerste verhelderende document". Ondanks het feit dat de beschermers van het kapitaal geen tekort hebben aan middelen of mankracht, zijn ze er niet in geslaagd ook maar één iemand van de COR te arresteren. Om hun dorst te lessen hebben ze terwijl ze uit hun bed tuimelden, het antwoord gevonden: "Silvestre = COR, COR = gewapende tak van Silvestre." De bewijzen? Geen, zelfs geen gefabriceerde! Vroeger

Vroeger stopten ze om mensen te arresteren compromitterende zaken in hun huis, nu werken ze rechtstreeks met fantasietjes. Ze bedenken een verhaal en in plaats van een film te draaien, regisseren ze een gerechtelijk onderzoek. Dit zeg ik niet om het slachtoffer of de onschuldige uit te hangen, maar enkel om te verklaren op welke manier ze in Italië onderzoeken uitvoeren.

Een voorbeeld: in mijn auto hadden ze een GPS-lokaliseerder geplaatst. Ik ga bij mijn kameraad Willy op bezoek, laat de auto daar en na een uur kom ik terug. Al deze bewegingen zijn geregistreerd door de GPS. Zowel ik als mijn kameraad worden constant gevolgd. En toch, op wonderbaarlijke wijze, lukt het ons om het huis uit te gaan, een voertuig te nemen en zonder dat iemand iets ziet, branden we een auto van een kaderlid van de 'Alleanza Nazionale' (cfr. Partido Popular in Spanje) af. Daarna zijn we teruggekomen zonder dat iemand iets gezien heeft. Dit is dus de fantasie van de politie. Als film zou het grappig zijn, als bewijs is het belachelijk. Een ander 'bewijs': Willy werd dag en nacht gevolgd door 2 flikken die elkaar aflostten (dit zeggen ze zelf). Maar ze beschuldigden hem van een andere aanval tegen een vertegenwoordiger van de Alleanza Nazionale, toegevend dat ook zij niks hadden gezien. 't Is alsof de flikken denken: "we zijn dom, maar we sluiten hen op." Al de DNA-testen en de vingerafdrukken zijn negatief. Desondanks hebben 8 mensen al 6 maanden huisarrest omdat ze per post een opeising van de COR hebben ontvangen, ook al hebben ook veel kranten dit bericht ontvangen.

2 kameraden, Willy en Allesio, zitten nu bijna 1 jaar in de cel in afwachting van hun proces. Voordat ikzelf zou gearresteerd, had ik 1 week huisarrest en toen ben ik gevlucht. Na 10 maanden hebben de verdedigers van het kapitalisme me gearresteerd in Barcelona. In de periode dat ik op de vlucht was, heb ik me goed gevoeld en ook al zit ik nu in de gevangenis, toch ben ik gelukkig en trots op mijn keuze!

Mijn arrestatie: "Ik was met mijn moeder aan het telefoneren (met de nodige voorzorgsmaatregelen, ook al raad ik niemand aan dit te doen omdat ze dit vroeg of laat onderscheppen) vanuit een telefooncel. Na ongeveer 7 minuten werd de cabine geopend en plaatsten ze een mitraillette tegen mijn hoofd. Ik werd omsingeld door 5 of 6 flikken en twee ervan smeten me op de grond in een klem. Gans de tijd heb ik geen enkel gezicht gezien. Onmiddellijk werd ik naar de dichtstbijzijnde politiekazerne gebracht. Daar ben ik ondervraagd geworden door zowel Spaanse als 2 Italiaanse flikken, waarschijnlijk carabinieri. Gezien de gebruikelijke behandeling van de Spaanse flikken, verwachtte ik mij aan veel slagen en martelingen, maar gelukkig is er nog niks gebeurd. Veel vragen en bedreigingen, maar geen slagen. Op het einde van dit toneeltje kreeg ik de toestemming om een vertaler, tolk en kantooradvocaat te zien. Die heb ik verteld dat voor ik een woord zeg, ik mijn

Italiaanse advocaat wil raadplegen. Daarna werd ik naar een ander commissariaat gebracht en de dag erna met een flikkencamionet naar Madrid. Ik kreeg gerechtelijke bijstand en verzette me tegen de uitlevering. Daarna werd ik overgeplaatst naar 'Soto del Real' – preventieve gevangenis met maximale veiligheidsvoorzieningen. Normaal gezien mogen alle nieuwe gevangenen 1 telefoontje doen, maar zoals gewoonlijk mocht ik dus niet bellen. Onmiddellijk herkende ik de politieke gevangenen die in module 7 zitten; Basken die verdacht worden van lidmaatschap van de ETA, een communist die van de GRAPO zou zijn en andere anarchisten die in Barcelona in september 2003 gearresteerd zijn. Iedereen is heel solidair met mij; ik krijg kleren, boeken en hulp bij het aankopen van wat ik nodig heb. Met z'n twaalfen zijn wij gevangenen opgesloten in de FIES, 'Banda Armata' FIES 3.

Ondanks alles bevind ik mij hier goed en ben ik blij. Ik hoop dat ze me zo snel mogelijk naar Italië brengen omdat ik daar naar de praktijk van de 'dispensione' zeer waarschijnlijk naar een gevangenis zal worden gebracht, ver van mijn huis en familie, zodat mijn communicatie met hen moeilijk zal blijven. Toch wil ik opheldering, zodat ik niet misbegrepen wordt, want ook al stel ik het hier goed, de cipiers en de gevangenis zijn klote, zoals overal.

Cesare of Francesco, een bedankje aan iedereen die me heeft gesteund en geholpen; een groet met de gesloten vuist aan elke communistische, anarchistische, anti-imperialistische en onafhankelijkheidsstrijder die tegen de staat en het kapitalisme vecht. Geen stap terug! De oorlog tegen de staat en de uitbuiting woedt continu, binnen en buiten de gevangnissen, met alle nodige middelen.

Het anarchisme vindt men niet in de muziek, in de herdenkingen, in de hanenkammen of in de bezettingen die getolereerd worden door de staat, maar in het verlangen van vrijheid en gerechtigheid wanneer dit alle zich transformeert in acties. Laat de fantasmen van het sektarisme zichzelf opkoken in haar vette brij, laat ons ons bewapenen met moed en maken dat revolutionaire solidariteit geen holle frase is.

Francesco Gioia
Gevangenis Soto del Real
Madrid

GENUA - 7 juni 2004

Op **7 juni 2004** gaat de politie over tot een van de veelvuldige razzia's tegen immigranten en de jacht op de venters zonder vergunning. Enkele kameraden die op dat moment in de buurt zijn beginnen hun gedacht te zeggen. Errico en Paolo worden staande gehouden en opgesloten in de gevangenis van Marassi voor « *weerspannigheid, verwondingen en vernielingen* ».

10 juni, ze krijgen huisarrest.

1 juli, de maatregel wordt omgezet in de verplichting zich dagelijks aan te melden bij de kazerne. Dat zal

meerdere maanden duren.

6 juli, kameraden van *Ripe Rosse*, een gekraakt dorp in de bergen niet ver van Genua, vinden een microfoon en een GPS in hun auto. Deze waren in de vloer onder de pedalen en in een ronding van het wiel geplaatst.

14 september, herneming van de zittingen voor het proces van de manifestanten tegen de G8-top van juli 2001.

12 oktober, het proces begint. De onderstaande tekst verschijnt.

2 december, tweede zitting, getuigenis van de flikken die zich burgerlijke partij hebben gesteld.

11 maart 2005, derde zitting.

Communiqué van de twee bemoeiallen uit Genua

Sinds 7 juni zijn wij onderworpen aan « controlemaatregelen » (drie dagen in de gevangenis, dan een maand huisarrest en drie maanden dagelijkse aanmelding bij de kazerne) omdat we publiekelijk onze weerzin hebben getoond tegenover een ontruimingsoperatie op een plein te Genua waar naar gewoonte, ondermeer venters en vreemdelingen vertoeven.

Die dag waren we op weg naar het Raibetta plein om er een initiatief te organiseren tegen de komende commercialisatie van Ritalin, een psychotikum bedoeld voor hyperkinetische kinderen. Op dat moment waren de politie, de stadswachten en de bedienden van de Amiu bezig met een schoonmaak van het plein door jacht te maken op de buitenlandse venters zonder vergunning om hun papieren te controleren en door vernietiging van hun handelswaar. Instinctief, zoals anderen, hebben wij onze verontwaardiging getoond. Een weerzin die, alhoewel verbaal, de stilte van de grijze zone die typisch is voor het onvrijwillige publiek van de regelmatige politierazzia's bijzonder heeft verstoord, of er op z'n minst teveel weerklank had. Waarschijnlijk omdat toen tientallen mensen stopten om het nochtans overduidelijke te begrijpen werd een van ons aangevallen door vijf flikken in burger die uit een auto kwamen. Sommigen van ons hebben die arrestatie proberen te verhinderen - allen kregen trappen, vuist- en matrakslagen, en deze poging mondde uit in een klopjacht die tot de tweede arrestatie leidde.

Deze schitterende repressieve operatie tegen illegale venters werd evenwel niet helemaal tot een goed eind gebracht (het schijnt dat enkele vreemdelingen hebben weten te ontsnappen aan de contrôle), maar eindigde ook met onze arrestatie. Een onderzoek werd geopend wegens « weerspannigheid aan een beedigd agent, verwondingen (sommige ernstig) en vernielingen » en we werden

meegevoerd naar de gevangenis.

's Avonds zette de politie een persconferentie op om de gebeurtenissen te *construeren* en zich ervan te verzekeren dat de gebruikte toon van de journalisten de meest gepaste zou zijn. De gebeurtenis kwam dus in de kranten en de plaatselijke media, samengevat in donderende koppen over vernielde auto's en gekwetste (!) agenten. Een onwaarschijnlijk spektakel, al was het maar door de ongelijke machtsverhouding, opgezet om hetgeen op straat gebeurde en de criminalisatie die eruit voortvloeide te rechtvaardigen, toe te dekken en uiteindelijk te legitimeren.

In de gevangenis van Marassi hebben we kennis gemaakt met de nieuwe beschuldigdenzaaltjes van het type « kippenhok » waar op dat moment een bedrijf de laatste hand aan legde, met zogenaamd « anti-ontsnappings »-traliwerk, maar in feite anti-protest, opgezet om te vermijden dat de gevangenen kunnen communiceren met de buitenwereld. Toch hebben wij het genoeg gehad solidariteit te krijgen van hen die, zoals wij, in isolatie zaten. 's Anderendaags werden we ondervraagd door (en weigerden we te antwoorden aan) de rechter Elena Daloiso, sinds kort berucht door de maatregelen die zij genomen heeft tegen de de manifestanten beschuldigd van « *verwoesting en plundering* » op het moment van de opstand tegen de G8, maar ook omdat zij het onderzoek naar de moord op Carlo Giuliani (op bevel van procureur Silvio Franz, die ook dienst doet in ons proces) geseponneerd heeft.

De wijze waarop de rechter het vonnis motiveerde en daarna het bevel tot voorlopige hechtenis bekrachtigde en uiteindelijk onze verzoeken tot invrijheidstelling verwierp omwille van '*raisons de travail*' (« *gewelddadig karakter*

versterkt door een politieke ideologie) past helemaal in het heersende lynchklimaat.

De motivaties van het bevel tot invrijheidsstelling met verplichte dagelijkse aanmelding zijn van hetzelfde gehalte : *« wij zijn van oordeel dat een regelmatig en verplicht contact met de PG (politie en carabinieri), volgende op deze korte detentieperiode een gepaste herinnering is aan het respect voor de ordediensten »*. Dit in afwachting van het proces , waarvan de eerste zitting op het gerechtshof van Genua vastgesteld is op 12 oktober.

Deze maatregelen zijn niet het gevolg van een teloorgang van het democratische systeem, maar routine in juridische en politionele procedures waardoor de continuïteit van de Staat bevestigd wordt. Een democratische legaliteit die een lesje gevangenis en repressie leert aan hen die zich niet voegen naar het politieke, culturele en ideologische

conformisme van een « ordelijke », « beveiligde » en « schone » maatschappij. Kortom, aan hen die door de vrije expressie van hun ideeën en hun gedrag « wanorde » veroorzaken. Of het nu gaat om arbeiders die vechten voor betere omstandigheden, burgers die moegetergd zijn door de industriële overlast, de bemanning van een schip dat zwalpende vluchtelingen te hulp komt of « anarchisten van dienst », de waarschuwing geldt voor iedereen. Maar de macht om zich niet neer te leggen bij het feit van daaraan medeplichtig te zijn schuilt ook in allen.

Voor de vrijheid van allen

Voor het verdwijnen van alle kooien

Solidariteit is een wapen

De twee bemoeiallen

12 oktober 2005

BRANDENDE SOLIDARITEIT MET DE BESCHULDIGDEN VAN GENUA

De planetaire kleinbourgeoisie heeft haar paleis op een vulkaan gebouwd: er beweegt *wel degelijk* iets - want alles bedreigt haar afgedwongen comfort. Het kan dus niets anders dan wanneer er iets gebeurt, het een horror is. Dat er woede wordt geroken. Dat er *slachtoffers* vallen.

Wanneer een Westerse metropool gedurende meerder dagen wordt doorengeschud door rellen zoals in Genua, dan is er een Carlo Giuliani badend in zijn bloed nodig , dan zijn er honderden folteringen en schijnprocessen nodig.

Sinds maart 2004 zijn ze met 26 om deze juridische maskerade te verdragen - anderen wachten nog. Sommigen riskeren 8 tot 15 jaar celstraf. "Vernietiging en plundering" zeggen de inquisiteurs, om te doen vergeten dat de opstand iedereen in zijn of haar wezen raakt. *In Genua werd de reële staat van de wereld onthuld*. De politie vermoordt. Het volk komt in opstand. ATTAC en de Tute Bianche keuren de rellen af. En het gerecht maakt het werk af.

Wat Genua heeft aangetoond, is hoe *gemeenschappelijk* de praktijk van de vernietiging wel kan zijn. Hoe *evident* de aanval tegen de ordehandhavers kan zijn. Aan ons om trouw te zijn aan het mogelijke dat daar is uitgetekend.

Trouw blijven aan Genua betekent zeker niet om zonder einde te streven naar een teleurstellende herhaling in Barcelona, Evian, Thessaloniki of Edinburgh.

Trouw blijven aan Genua wil eerder zeggen: de overheersing aanvallen *daar waar het pijn doet*. Overal en zonder ophouden onregeerbaar zijn. De middelen voor de opstand die komt *willen*.

Trouw zijn aan Genua betekent nu al: beginnen na te denken tezamen over de omstandigheden waarin we leven en daarnaar handelen.

**DIT KAN NIETS ANDERS ZIJN DAN HET
EINDE VAN EEN WERELD, STAP VOOR STAP**

SARDINIË- 12 juni 2004

3 juni 2004, een microfoon en een GPS aangesloten op het lampje binnenin de cabine worden gevonden in een auto van een kamerade van Cagliari.

12 juni, Carlo Di Marco, Luca De Simone en Vinico Frigau, van het lokaal *circolo Fraria* te Cagliari worden gearresteerd, beschuldigd van brandstichting in de zetel van *Forza Italia* in de wijk Quartu S.Elena. Ze worden opgesloten te Buoncammino. Vervolgens heeft er een huiszoeking plaats in de *circolo Fraria* (via Concezione, 33 te Cagliari) en de prefect Orru legt een administratieve sluiting van 60 dagen op en maakt hiervoor gebruik van een fascistische wet van 1931.

13 juni, Fabrizio en Paride, uit Sassari, worden gearresteerd door de politie dichtbij een benzinestation in het bezit van twee flessen benzine en worden opgesloten te San Sebastiano. De flikken maken hiervan gebruik om een huiszoeking uit te voeren in de

woonplaats van een van hen.

14 juni, de detentierechter (GIP), Deplano, bevestigt de opsluiting van de drie kameraden te Cagliari, elke andere maatregel zoals huisarrest weigerend.

20 juli, Fabrizio en Paride worden vrijgelaten met het verbod Sassari te verlaten en de verplichting thuis te blijven tussen 22u en 7u.

24 juli, Carlo, Luca en Vinico worden onder huisarrest geplaatst, respectievelijk te Genua, Dolianova en Foggia.

11 augustus, de administratieve sluiting van de *circolo Fraria* te Cagliari wordt verlengd met 60 dagen : « *gezien dat de mogelijkheid bestaat dat (...) de circolo Fraria een beslissende faktor zou kunnen zijn bij het bedenken van toekomstige en ernstigere criminele acties* ».

28 augustus, na grondig gezocht te hebben worden drie microfoons ontdekt

in het appartement van een kamerade van het *Fraria* lokaal.

22 september, de rechtbank van Cagliari bevestigt het huisarrest van Carlo, Luca en Vinicio.

20 november, Massimo Coraddu, Luisa Siddi en Matteo Peddizzi, drie kameraden uit Cagliari, beschuldigd van « *weerspannigheid* » en « *verzwarende gewelddadigheden* » tegen de chef van een politiepatrouille en de vice-prefect van de politie tijdens een betoging op 22 oktober 2003 worden veroordeeld respectievelijk tot tien maand, zes maand + 15 dagen en acht maand, alles met uitstel. Zonder de 1300 euro gerechtskosten te tellen en de toekomstige beslissing van de rechtbank betreffende de schadevergoeding te betalen aan de burgerlijke partij.

Aan de kameraden van de Sardijnse en internationale revolutionaire beweging

Wij voelen de behoefte enkele zinnen te schrijven aangaande onze arrestatie die plaatsvond in de nacht van 11 op 12 juni 2004. De waakhonden die we aan onze slippen hadden hangen waren talrijk die nacht. Volgend op diverse perioden van vuur en opstand tegen dit systeem hadden deze laatsten waarschijnlijk de behoefte Pisanu (minister van Binnenlandse Zaken) een plezier te doen, deze Sardinier die verkocht is aan de Italiaanse kolonistoren, door enkele zondebokken te grazen nemen. Zoveel te beter als dat anarchisten of communisten waren. Zo kwam het dat wij ons gezicht tegen de grond zagen geduwd, pistool tegen de slapen. Deze slaven waren goed uitgerust en, terwijl we op de grond lagen, trokken ze een bivakmuts over het hoofd om niet herkend te worden. Hun namen zijn : inspecteur-chef Greco Luigi, inspecteur Quaranta Luigi, ass. Chef Duva Fabio en ass. Di Felice Stefano ; alle vier van de algemene directie van de preventieve politie van Rome (GLA- werkgroep over anarchisten). Al onze gedachten gaan uit naar hen, wij zullen jullie nooit vergeten.

Omdat wij revolutionaire kameraden zijn interesseert het ons niet of we nu schuldig of onschuldig zijn. Wij laten deze definitie aan hen die, machtig door de autoriteit die ze ontintfutselt hebben door eeuwen bloed en zweet

van alle proletariers, beslissen over onze vrijheid- te weten de Staat en het kapitaal. Wij legitimeren hen niet en veroordelen zonder twijfel elke vorm van oordeel over individuen en groepen die strijden tegen de Staat en zijn medeplichtigen. Aan al die lakeien en diverse schoften die denken een grote slag te hebben toegebracht aan de sardinische revolutionaire beweging verklaren wij dat zij zich vergissen, vergetend dat er mensen zijn die niet plooiën tegenover de arrogantie en de gewelddadigheden die dagelijks door de Staat tegen het Sardinische volk en natie gepleegd worden. Het is een vergissing van hun kant om te denken dat door ons te arresteren , ons drieën en de andere kameraden, en door hen te onderdrukken die ons bij stonden en solidair waren met ons doorheen de tralies dat ze de revolutionaire wind in Sardinie en elders kunnen afzwakken. Na onze arrestatie en de massale huiszoekingen bij onze vriendINNen, ouders en kameraden is de repressieve golf geculmineerd in de sluiting van de antagonistische en antiautoritaire kring Fraria, op bevel van prefect Orru en geleid door procureur Caria, nu vervangen door De Angelis. In dit lokaal ontmoeten anarchistische individuen, communisten en separatisten elkaar sinds jaren om er te discussiëren en initiatieven te organiseren tegen hen die besturen, in de strijd op dit gebied hebben wij geen vertegenwoordigers noch kandidaten, simpelweg

omdat wij die verafschuwen. Wij zijn allen rebellen en wij hebben maar een verlangen : elke vorm van autoritarisme afmaken, of dit nu regionaal, nationaal of mondiaal is. Wij strijden voor een leven dat zelf georganiseerd kan zijn door vrije individuen, en niet bestuurd door de eeuwige uitbuiters, zij die de zetels in beslag nemen, de ondernemers die hebzuchtig zijn tot op het bot met hun cohorte duvelstoelijagers en collaborateurs.

Onze complimenten aan de procureurs Caria en De Angelis ! Onze complimenten aan prefect Orru ! Tegen jullie zijn beledigingen nutteloos. Om uw miezerigheid aan te tonen, volstaat het uw bureaucraten aan het werk te zien die de uitbuiting van Sardinië verdedigen en de diefstal van zijn grond om militaire basissen, kazernes en toeristische complexen voor de veiligheid en welzijn van de bourgeois te bouwen, die de macht en de winst van enkelen gebaseerd op het zweet en het werk van vele anderen verdedigen, die de rechtbanken van de bourgeoisiejustitie verdedigen en gevangenis om de proletariers tot slaaf te maken. Jullie zijn de rovers ! Jullie zijn de terroristen ! Wij weten zeer goed dat uw maatregelen, huiszoekingen, de administratieve sluitingen en de arrestaties ons enthousiasme en onze haat voor deze democratische Staat die juist omdat hij een Staat is autoritair per definitie is, niet zullen doven, noch die van onze kameraden. Onze kameraden zijn daar nog, buiten op straat, om dat met geheven hoofd te tonen. Al onze steun gaat naar hen.

Onze laatste gedachte gaat naar de pennelikkers die zich afbeulen met informatie over het eiland en Italië, slaafjes van de flikken en lakeien van de patroons. Wij richten alle woorden tot hen die, uit beleefdheid, niet voorkomen in de laatste editie van *Zingarelli*, en al onze wensen om hun weg naar de urnen te beeindigen met dezelfde snelheid waarmee ze zich op de frontpagina tonen, in artikels die verblind zijn door verzinsels, gissingen, schandelijke en waanzinnige hypothesen, vruchten van het verwrongen verstand van hun meesters. Dat de halsband die u in het gareel houdt, zoals goeie honden die keffen om hun volgende armzalige gamel te krijgen, en die getuigt van uw miserabele leven van arrivisten, u moge wurgen. Zelfs opgesloten in een van de vele kampen van deze Staat voelen wij ons niet eenzaam en geven wij ons niet over. Wij blijven met kracht onze kreet van opstand lanceren tegen allen die heersen.

Binnen en buiten de muren, geen overgave –tegen de moordende regeringen, solidariteit en actie !

Ne meris ne tzeraccus

Morti a s'imperialismu gherra a s'istadu !

Solidariteit met alle vokers die strijden !

Carlo, Luca en Vinicio

19 juli 2004

Verdelging van verklikkers

Gewapend met geduld hebben wij minutieus enkele woningen van kameraden doorzocht. In het appartement van een kamerade van het lokaal Fraria hebben wij 3 microfoons ontdekt, gevoed door twee-drie batterijen van 9 volt. Een ervan werd gevonden in een lappenpop. De tweede bevond zich in de deur van de keuken, waarvan het onderste gedeelte dat raakte aan de vloer uitgeboord was om er twee elektrische draadjes, twee batterijen en micro met antenne in te stoppen. Vervolgens was het gat opnieuw toegestopt met kleine stukjes hout van gepaste kleur, gelijmd met mastiek. De derde verklikker zat in de leuning van de zetel, waaraan ze een houten doos hadden toegevoegd, ook van dezelfde kleur. Toen we de zetel ophieven leek ze er deel van uit te

maken, maar door ze aandachtig te bekijken vertrokken daaruit de twee beruchte elektrische draadjes.

Wij willen geen slachtofferrol opeisen met deze zoveelste vondst. Deze intimidaties stoppen onze wil niet om te strijden tegen de Staat. Wij zullen altijd onze ruimtes en onze waardigheid verdedigen.

De muil van de macht wou zijn handen naar onze levens uitstrekken... maar die moeten het nu met enkel vingers minder doen.

Gherra a s'istadu. Sempri ainnantis.

Fraria-Kastedhu

28 augustus 2004

LECCE- 11 juli 2004

11 juli 2004, na een betoging (voor het detentiecentrum Regina Pacis van San Foca (Lecce) met spandoeken, pamfletten, rookbommen) zijn er confrontaties met de politie. Achter de tralies doet er zich een opstand en een ontsnappingspoging voor die zij trachten te steunen. De kameraad Salvatore wordt gearresteerd en opgesloten te Lecce voor « *geweldpleging tegen een*

beedigd agent ».

13 juli, de rechter Vincenzo Scardia legt Salvatore huisarrest op. Diezelfde dag verschijnen er twee flikken bij een kamerade, zonder mandaat, en trachten haar uit te horen over een anarchist uit de buurt.

2 augustus, het huisarrest wordt

vervangen door een verplichte dagelijkse aanmelding op het commissariaat.

1 december, een GPS module en twee microfoons worden gevonden in de auto van een kameraad. Ze bevonden zich onder het dak en waren verbonden met het binnenlampje van de wagen.

Salvatore onder huisarrest

Na twee dagen opsluiting in de gevangenis van Lecce heeft rechter Vincenzo Scardia vandaag 13 juli 2004 huisarrest toegestaan aan onze kameraad die vorige zondag gearresteerd werd, voor « *geweldpleging tegen een beedigd agent* », tijdens een bijeenkomst voor het detentiecentrum Regina Pacis van San Foca. Terwijl deze plaatsvond begonnen de opgesloten immigranten een opstand door de binneninfrastructuur te vernielen. Vervolgens verzamelden meerderen van hen zich via de uitgebroken ramen op de eerste verdieping op het aangrenzende grote balkon. Een van hen sprong naar beneden op de lagergelegen binnenplaats om te vluchten, maar werd tegengehouden door de bewakers toen hij op een metalen raster wou klimmen. De aanwezige kameraden hebben toen getracht hem te bevrijden uit de handen van de cipiers en het is op dat moment dat de charge van de carabinieri in antireloutfit is begonnen. Twee kameraden werden gearresteerd en ondergingen een identiteitscontrole (een werd tot 22u in het centrum vastgehouden, terwijl we de andere bij ons konden houden), en Salvatore werd onder dwang weggevoerd (pas na vele uren vernamen wij dat hij opgesloten zat te Lecce). Een kamerade brak haar knie. Het schijnt dat twee carabinieri gewond raakten aan het hoofd.

De reactie van de toeristen die het naast het kamp gelegen strand bevolkten was schandalig : gewond als ze waren om de ogen te sluiten, konden ze zondag niet anders dan het geweld van de uniformen en het verlangen naar vrijheid van de opgesloten immigranten te aanschouwen, maar toch hebben ze zich openlijk aan de zijde van de flikken geschaard. Geërgerd omdat een welverdiende vakantiedag nu verknoeid was (ze betalen belastingen), juichten ze de harde repressie toe en weigerden hulp te bieden aan de personen die matrakslagen hadden gekregen. Maar dat is waarschijnlijk helemaal niet zo verwonderlijk.

De arrestatie en inbeschuldigingstelling van Salvatore is eerst en vooral een wraakneming tegen een actieve en bekende kameraad, tegen een geschiedenis van strijd die

waarschijnlijk op de zenuwen werkte van de bewakers van de sociale vrede waarop de huidige orde is gebaseerd, waarbij ze onder sociale vrede niet het vredevol samenleven van personen verstaan maar eerder het vredevol samenleven tussen heersers en overheersten, tussen uitbuiters en uitgebuiten, machthebbers en uitvoerders, in het voordeel van de eersten en de vrijwaring van hun belangen.

Het belangrijkste is zich niet te laten intimideren, de kameraden die in de netten van de « justitie » zijn terechtgekomen niet te laten isoleren (door het valse onderscheid tussen onschuldigen en schuldigen te weigeren), en te blijven te vechten, ieder met de middelen die hijzelf het meest opportuun acht, om zich definitief te ontdoen van de gevangenissen en rechtbanken, bewakers en cipiers, staten en regeringen, bazen en uitbuiters.

Onmiddellijke vrijheid voor Salvatore ! Vrijheid voor allen !

Individuen van Capolinea Occupato van Lecce

14 juli 2004

Bijeenkomst zaterdag 17 juli 2004 van 18 tot 23 uur te Lecce, op de van de via Libertini en Piazza Duomo.

ROVERETO- 20 juli 2004

4 oktober 2002, een groep neo-nazi's valt op een parking een twintigtal anarchisten aan op het einde van een debat over de strijd rond immigratie, op het plein San Severino te Trento. Nadat ze tot de aftocht gedwongen waren, dienden ze klacht in.

1 juli 2004, een microfoon wordt gevonden in de draagbare antenne van de televisie van enkele kameraden te Rovereto.

20 juli, zes anarchisten (Luigi Keller, Stefano Tiberi, Marco Beaco, Mattia Dossi, Massimo Passamani en Lorenzo Jorg) van Rovereto worden opgesloten voor « *ernstige slagen en verwondingen in groep* » en worden in isolatie

geplaatst in de gevangenis van Trento door de procureur Storari. De carabinieri doen meerdere huiszoekingen.

23 juli, de kameraden beginnen een wandel- en douchestaking (de enige momenten dat ze de cel mogen verlaten) om het eind van hun isolatie en hun vrijlating te bekomen.

27 juli, de zes kameraden worden vrijgelaten door het hof van beroep, de rechter acht de voorlopige hechtenis niet nodig voor het onderzoek, een jaar en een half na de feiten. Het onderzoek blijft geopend.

15 september, meerdere getuigenissen bevestigen dat de flikken druk en

chantage gebruiken in de streek om iemand te verplichten te klikken in verband met de mysterieuze chauffeur van de spookauto die die avond het been van een fascist heeft verbrijzeld.

5 november, een GPS en tweede niet-geïdentificeerd apparaat worden gevonden in een bestelwagen. Ze bevonden zich in het plafond.

11 november, het Hof van Cassatie verbreekt het bevel tot opsluiting van juli.

juli 2005, Juan Antonio en Massimo worden naar aanleiding van het Papolla-proces veroordeeld tot respectievelijk 1 jaar en 1 jaar en drie maanden voorwaardelijk.

Hier is het ook oorlog. Overal 'oorlog tegen het terrorisme' en 'repressie van de onvrede'.

Bekendmaking van de situatie van de zes kameraden die de ochtend van 20 juli gearresteerd werden... misschien hebben data ook voor de flikken een betekenis...

Sinds gisteren worden 6 anarchistenvan Rovereto –GIGI, TIBO, MARCO, MASSIMO, en LOLLO- vastgehouden in de gevangenis van Trento, via Pilati 7, op beschuldiging van ernstige slagen en verwondingen in groep, tegen zes nazifascisten uit de streek van Trento. Het waren precies deze laatsten die klacht hadden ingediend en de kameraden bij de politie hebben geïdentificeerd, waarbij ze verklaarden dat ze werden aangevallen door minstens 40 personen. In werkelijkheid is het verhaal helemaal anders. De avond van 4 oktober 2002 organiseerden wij, anarchistenvan, een avond aan de universiteit van Trento over het immigratiethema, tegen de uitwijzingen en de kampen voor immigranten. Dit initiatief beviel de fascistenvan niet die ons een beetje verder bij de uitgang van de universiteit stonden op te wachten om ons een rammeling te bezorgen. Ze volgden ons tot de parking S. Severino en daar, gesterkt door het feit dat wij met zo'n twintigtal waren waarvan veel jongeren, vielen ze ons aan met knuppels, riemen en kettingen. Maar ze hebben er hun tanden op gebroken.

's Anderendaags ontdekten wij in de kranten dat ze nadat de hinderlaag mislukt was beslist hadden in overleg met de politie ons op andere manier te grazen te nemen, door de feiten om te keren en te trachten ons klem te zetten.

Maar laten we naar het heden weerkeren, gezien er niets nieuws schuilt in de hinderlagen van de fascistenvan, noch in de eeuwenoude samenwerking tussen de hansworsten met geschoren kop en de politie.

Deze vechtpartij is overduidelijk een voorwendsel om hen op te sluiten, omdat de maatregelen die opgelegd zijn aan de kameraden compleet buitensporig zijn in vergelijking met de vergrijpen waarvan men hen beschuldigd (als men iedereen zou moeten opsluiten die om wat voor reden ook betrokken is bij nachtelijke vechtpartijen, is het te betwijfelen dat men nog veel mensen op straat zou tegenkomen).

Bovenop de arrestatie heeft procureur Storari opgelegd dat de kameraden niet met elkaar kunnen communiceren, noch met hun naasten, noch met hun advocaat gedurende ten minste 5 dagen, maximum detentieperiode voor men moet verschijnen voor het verhoor door de rechter. Deze maatregel wordt gewoonlijk gebruikt voor maffiavergrijpen en niet voor vechtpartijen, wat er duidelijk op wijst dat ze een psychologische druk op hen willen uitoefenen.

Meer nog, het materiaal dat bij de huiszoekingen in beslag werd genomen heeft niets te maken met de beschuldigingen : een bril, pruiken, batterijen, gasbonbons van een campingvuurtje, was, bommetjes, boeken en pamfletten.

Het politieke karakter van deze arrestaties is evident, zeker omdat ze zich voegen bij tientallen andere die reeds werden uitgevoerd in de rest van Italië op gelijkaardige wijze en sterk gelijken op de andere zowel strafrechtelijke als administratieve maatregelen die de laatste maanden op de hoofden regenden van allen die trachten weerstand te bieden en zich te verzetten tegen de miserie die ons als maar meer wordt opgelegd.

Of het nu gaat om initiatieven tegen de oorlog, om die tegen de laatste hervormingen, tegen de detentiecentra, tegen de wet Bossi-Fini, tegen de afdankingen of voor loonsverhoging, de sociale situatie wordt alsmaar

explosiever en de flikken houden er niet van dat zij die het vuur aanwakkeren in circulatie blijven.

Solidariteit is een wapen dat toeslaat door actie. Laten we nog meer aanwakkeren. Deze maatschappij die gebaseerd is op vernedering en uitbuiting van mens en natuur kan niet hervormd worden en moet volledig vernietigd worden.

VRIJHEID VOOR ALLEN, ONMIDDELIJKE VRIJHEID, DE GEVANGENISSEN IN DE FIK.

Een niet-toegelaten bijeenkomst is voorzien deze namiddag bij de muren van de gevangenis van Trento.

[pamflet van 12 juli 2004]

De democratische inquisitie.

De aard en de omstandigheden van onze arrestatie en opsluiting lijken ons enkel overdenkingen waard.

Zoals het is gebleken op de zitting van het beroep op dinsdag 27 juli was het motief waarom wij per twee in de cel zaten mét televisie, terwijl we toch isolatie opgelegd hadden gekregen, eenvoudig : ze hadden er een microfoon en een miniatuurcamera in verstopt. Procureur Storari, op het proces gedekt door zijn collega Dragone en door de chef van de Digos, trachtte op die manier nogal onhandig enkele bewijzen te vinden om ons in de gevangenis te houden. Wat betekent dat? Dat betekent dat men ons in de gevangenis heeft gegoooid enkel en alleen om er elementen te bekomen om ons er te doen blijven.

Datgene waarvan we beschuldigd worden is dus geen precies feit – waarover de verklaringen van de fascist, niet alleen vals maar ook nog meelijwekkend tegenstrijdig zijn-, maar eerder onze persoonlijkheid als

anarchisten. In feite was het pleidooi van de procureur typisch dat van de processen voor « subversieve vereniging » : politierapporten, in beslag genomen propagandamateriaal, vorige veroordelingen, publieke vergaderingen, enz. Het ging erom een zeker beeld van ons te creëren om het volgende effect te bekomen : « Wij weten niet wat deze anarchist, gedaan hebben, maar ze zijn gevaarlijk ».

Met dien verstande dat de Staat ons niet opsluit in de gevangenis omdat we anarchist zijn - wat in de grond « eerlijker » of duidelijker zou zijn geweest om te doen. Hij sluit ons op voor een feit waarvan hij geen bewijs heeft, en gebruikt het feit dat we anarchist zijn als bevestiging van onze gevaarlijkheid. Dat is, in de strikte zin, een orwelliaanse situatie : Big Brother bespiedt om te zien hoe we reageren op de informatie over de dood van een carabinieri (niemand van ons heeft geweend, we geven het toe) om zo te proberen aan te tonen dat wij ... twee jaar geleden fascist in elkaar geslagen hebben. Niet slecht.

Voeg daarbij nog een ander element, hatelijk maar niet verrassend : het gaat duidelijk om, valse en schandalige, verklaringen van fascist, die hun werden ingefluisterd door de Digos en de Ros. Ondanks dat alles loopt het manœuvre compleet mank. Laten we een voorbeeld nemen dat getuigt van de meest lepe jezuïetenlogica. De procureur legt uit dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen alleen maar hun authenticiteit versterken (we hebben dat al eens gehoord uit de mond van een zekere rechter Marini...). Als ze daarop beseffen dat hun af luisteringen niets uithalen, maken ze een nieuwe bocht : de aangehouden personen zijn zo gevaarlijk dat ze het woord ten eerste wantrouwen en alles op kleine briefjes schrijven. De vertegenwoordigers van de repressie weten niet op welk been eerst te dansen. Ze moeten de zaken arrangeren. Hetzelfde verdict van het hof van beroep dat ons de gevangenis heeft doen verlaten tracht terzelfdertijd het beschuldigend kader op basis van het woord van de fascist en de Ros –met grote tegenstrijdigheden- goed te keuren.

Alles bij elkaar genomen is het klimaat uitgesproken inquisitoriaal, wat de voortdurende arrestaties

van anarchisten en van revolutionairen in heel Italië bevestigen. In alle geval, gezien het pover figuur dat de procureur en compagnie sloegen, en met de constante solidariteit van kameraden en vrienden, komen wij hier sterker uit. Omdat onze kracht van een totaal andere aard is kan men haar niet gevangen zetten noch bespieden met bewakingscamera's.

De gearresteerden

[Pamflet dat rondging te Rovereto op 2 augustus 2004]

Ah, ah, ze zoeken informanten...

DE PREFECTUUR VAN DE POLITIE VAN TRENTO IS WANHOPIG OP ZOEK NAAR IEMAND DIE DE FEITEN DIE ZICH OP HET S.SEVERINO PLEIN HEBBEN AFGESPEELD KAN VERZINNEN (OF BETER NOG, DE VERSIE VAN DE FASCISTEN EN DE POLITIE SLIKKEN) OM DE ANARCHISTEN TE KUNNEN ARRESTEREN.

Dat is wat er zich de laatste dagen in Trento en Rivereto aan het afspelen is. De politie is bezig personen (waarvan drie ons op de hoogte gebracht hebben, maar dat aantal kan snel oplopen), te bedreigen zodat ze bereid zouden zijn te getuigen in het voordeel van de fascistien en tegen de anarchisten op het proces over de vechtpartij van S. Severino.

Voor wie het zich niet meer herinnert of niet weet wat er gebeurd is, een korte samenvatting : in de nacht van 3 op 4 oktober 2002, na een bijeenkomst tegen uitwijzingen en tegen de moordwet Bossi-Fini, lagen de fascistien in een hinderlaag te wachten op de deelnemers aan het initiatief. Gewapend met riemen en boksbeugels zijn de fascistien toch moeten afdruipen, maar enkel op straat want ze vonden onmiddellijk begrijpende armen om hen te troosten : die van de politie.

De fascistien hebben er een maand en zestien ondervragingen voor nodig gehad om een versie te vinden die overstemde met de feiten en uiteindelijk is hun verhaal dat ze werden

aangevallen door veertig anarchisten, waarvan een gebruik maakte van een auto. De fascistien zeggen er zeker van te zijn dat de auto aan de anarchisten toebehoort maar zijn niet in staat noch het model te melden, noch wie aan het stuur zat, terwijl ze zeven andere personen « herkennen » die volgens hen die avond aanwezig zouden zijn geweest.

Zo worden twee jaar later zes anarchisten gearresteerd en opgesloten voor deze feiten op beschuldiging van ernstige verwondingen in groep, op die manier ontdekkend dat zich verdedigen tegen een fascistische hinderlaag, volgens procureur Storari, een vergrijp is.

Omdat hij geen bewijzen heeft om de arrestatie te bevestigen (op basis van de verklaringen van de fascistien-informanten), heeft de procureur er gelukkig aan gedacht bewakingscamera's en microfoons te verbergen in de cellen van de anarchisten en zo de bewijzen *niet voor maar na* hun arrestatie te verzamelen ! Maar dit smerig manoeuvre draaide anders uit want er was geen andere waarheid te ontdekken dan dewelke al gekend was : de fascistien hebben een aanval geprobeerd en dat is mislukt.

De ordediensten en procureur Storari, daarin bijgestaan door het parket, weten met het kwijl op de lippen niet van ophouden : ze zijn tot alles bereid om de subversievelingen op te sluiten, zelfs tot het bedreigen van gewone mensen opdat een van hen de auto en de bestuurder verantwoordelijk voor de aanrijding verzint.

Deze zoveelste rotstreek bevestigt alleen het feit dat deze heren bereid zijn naar alle middelen te grijpen om wie vecht voor zijn eigen en andermans vrijheid te nekken.

Dit onderzoek rook van in den beginne naar kadavers en zij die het niet kunnen laten zich erin vast te bijten zullen vergiftigd worden.

Anarchisten

[pamflet dat rondging te Rovereto op 15 september 2004]

Voor een vuistvol redenen... over het Papolla-proces

Waarin wordt uitgelegd dat een fascist een fascist is en dat de keuzes in het leven geen onschadelijke meningen zijn.

Op 16 december 2004 moet ik te Rovereto (Italië) samen met een metgezel voor de rechtbank verschijnen op beschuldiging van het toebrengen van “zware letsels” omdat ik Enrico Papolla, gemeenteraadslid en het hoofd van Alleanza Nazionale (AN, neofascistische partij die momenteel in de regering zit), een vuistslag in het gezicht heb gegeven.

Omdat het om een verhaal gaat dat, dacht ik, veelzeggend is over de samenleving en de tijd waarin we leven, vond ik het gepast om er in het publiek iets over te zeggen. Eerst en vooral over de feiten, daarna over de versie die de pers en de lokale politieke groepen er over brachten. Het zijn kleine, banale bedenkingen bedoeld voor de vrouwen en mannen die geen weet hebben van de zaak.

Die 7de juli 2003.

De beste manier om bepaalde zaken niet te begrijpen is ze uit hun context te halen. Die bewuste maandag, 7 juli 2003, de dag van de feiten, komt niet uit het niets... .

De week daarvoor werd ons derde kraakpand sinds minder dan een jaar, de “Bocciodromo”, gelegen in de Partelistraat en ook wel bekend als de oude “Collodo”, na een maand vol debatten, verzetsdaden, concerten en collectief leven, ontruimt. We hadden een gebouw dat reeds jaren leeg stond (en dat vandaag opnieuw niet meer gebruikt wordt) omgebouwd in een leefbare plaats, bevrijd van het geld en de hiërarchie. Met de kraak wilden we een bres in de vastgoedspeculatie slaan, verzet bieden tegen de steeds hogere huurprijzen en een praktische kritiek vormen op het sociale isolement en de privatisering van de publieke ruimte.

De zaterdag hadden Alleanza Nazionale, Forza Italia (de partij van Berlusconi) en de Jeugd Trentino-Tyrolienne een bijeenkomst voor de Bocciodromo gehouden waarbij ze de ontruiming van het pand en een hardere repressie tegen anarchisten eisten van de autoriteiten.

De ontruiming volgde op donderdag, met een zeer groot vertoon van politiemacht. Nog niet tevreden, organiseerden de fascisten van AN op zaterdag 5 juli opnieuw een manifestatie in de stad om een hardere repressie tegen anarchisten te eisen, dit in de aanloop naar de bijeenkomst van EU-ministers in Riva del Garda die voor september gepland is. Daarop trokken een tiental kameraden de straat op om te protesteren tegen dit laatste initiatief. Nog geen moment later doken een dertigtal fascist en néonazi's (vooral van Veneto Fronte Skinhead) op. Ze hadden knuppels bij zich, brachten de Hitlergroet en riepen: “Boia chi molla!” (het ordewoord van de fascist en van

Mussolini, “Hij die terugdeinst, is een stront!”).

Dit zijn de waakhonden die opgeroepen worden door de “postfascistische” raadsleden van de AN, de kleine kaalgeschoren vechtjassen komen hun bazen in maatpak ter hulp. Papolla is ook aanwezig. Enkele kameraden eindigen op de grond, anderen verzetten zich zo goed en zo kwaad als ze kunnen. Daarna stapt iedereen op in een spontane betoging waarbij antifascistische leuzen op de muren worden achtergelaten.

De maandag daarop, terwijl we in de stad pamfletten verdelen, affiches ophangen en door de megafoon uitleggen wat er zaterdag gebeurd was, zien we Papolla passeren. Ik ga in mijn eentje naar hem toe en begin hem te beledigen. Hij brabbelt dat hij er allemaal niets mee te maken heeft (en dat terwijl men spreekt over de moed hebben voor je eigen ideeën op te komen...) en richt als eerste, vrij lomp en ongepast, zijn handen op om te vechten. Hij krijgt van mij een vuist in zijn smoel. Niemand anders heeft hem aangeraakt, hij valt niet op de grond en wordt verder niet afgerost. Daarna gaan we verder met het uitdelen van de pamfletten. Papolla zet daarop een miserabel spektakel op touw, hij belt eerst naar de kranten en daarna naar de ambulance. Met de hulp van een bereidwillige dokter, verklaart hij dat hij in zijn ribben geslagen is waardoor hij zich voor 44 dagen werkonbekwaam kan laten verklaren (vandaar de beschuldiging van “zware letsels”). Daarop dient hij klacht in tegen zeven personen, maar zijn versie blijft niet overeen. Uiteindelijk worden we met z'n tweeën in beschuldiging gesteld. In tegenstelling tot de fascistische raadsman, een verklikker en een leugenaar, neem ik wel mijn verantwoordelijkheden op. Ik heb hem een vuistslag gegeven, en ik eis de verantwoordelijkheid daar ook voor op.

Wat er op het spel staat.

De dag daarop begint een echte lynchpartij in de media en een koor van unanieme politieke veroordelingen. Zelfs de woordvoerder van de Disobbedienti, die eveneens gemeenteraadslid is voor de Rifondazione Comunista, Donatello Baldo, haast zich om zijn solidariteit met Papolla uit te drukken. Stel je voor, links weldenkend conservatief en rechts herenigd. Iedereen praat over een afrospartij van zeven tegen één, niemand heeft het over wat er de zaterdag daarvoor was gebeurd, de straten vullen zich met uniformen. Maar de grootste onwaarheden vormen de redenen voor het gebeuren. De kranten omschreven ons als “eskadrons die in de stad pamfletten verdeelden” (1), voor de politieke partijen zijn wij de fascist. Wanneer je op een dergelijke manier aan de schandpaal gebonden worden, voel je sterk wat het gevolg is van wat iemand de eenzaamheid noemde,

maar het brengt eveneens, in negatief, naar voren wat de machthebbers vrezen.

Het gaat hier om een verfoeilijke of schoon degelijke techniek. De confrontaties van ideeën, praktijken, waarden en van werelden worden door alle monopolisten van het publieke discours vervormt tot eenvoudige meningsverschillen. Ik zou Papolla enkel en alleen geslagen hebben omdat hij er een andere mening op na houdt dan ik, ik ben dus onverdraagzaam, dus ik ben fascistisch. Punt. Vooruit met de praalwagen van de democratie. Maar wat onderscheidt een fascist van een anarchist, zijn dat enkel de meningen? Is het enkel een mening om vertegenwoordiger te zijn van een partij voor wie een voortdurende repressie van elke vorm van dissensus de regel is. Zijn de politiek van jacht op en uitwijzingen van immigranten, de bombardementen op Afghanistan en de volkerenmoord in Irak (om maar enkele voorbeelden te geven) alleen maar meningen? De doden, de kampen, de ellende, de wanhoop, zijn dat misschien enkel opinies? Hebben mensen zoals Papolla geen bloed aan hun handen enkel en alleen omdat ze het vuile werk door anderen in hun plaats laten opknappen. Was het misschien hij niet die had voorgesteld om het stadscentrum 's avonds af te sluiten voor immigranten? Wel, die 7de juli heeft hij niet meer dan een voorsmaakje gekregen van wat de immigranten dagdagelijks te verduren krijgen in de kazernes, de gevangenissen, de kampen. Enfin, was het ook niet de partijafdeling van Rovereto die generaal Amos Spiazzi heeft uitgenodigd op een conferentie, generaal die betrokken was bij het bloedbad van Piazza Fontana en bij verschillende andere putschistische intriges? Zijn dat ook opinies, bommen in de straten en in de treinen? (2)

Minder dan een jaar voor die 7de juli, werden de deelnemers van een antiracistische meeting op de universiteit van Trento aangevallen door een handvol fascist, die het onderspit delfden. In juli 2004, bijna twee jaar later, staan wij met zes mensen op het punt opgesloten te worden voor ... agressie. Het provinciale secretariaat van de A.N. drukt haar solidariteit uit met de fascist -die voor de

gelegenheid "rechtse jongeren" zijn- en eist een optreden met ijzeren hand tegen ons. Volgens de deugd van de fameuze jezuïtische dubbele moraal vallen deze nostalgische aanhangers van de Duce mij aan, en als het verkeerd afloopt spelen ze het slachtoffer en geven ze je aan bij de politie, steeds met het oogpunt om subversieven in diskrediet te brengen. Op dezelfde wijze, drukken de Papolla's de repressie door, organiseren ze concreet een wereld die conform hun ideologie is en roepen ze de neonazihonden op om op straat te komen; wanneer dan iemand hun eens de rekening presenteert, hebben ze het over intolerantie, het niet respecteren van meningen, enz...

Bijna niemand heeft een opmerking gemaakt over de Hitlergroeten die in de straten van Rovereto te zien waren op die zaterdag, een spektakel dat al jarenlang niet meer gezien was. Op hetzelfde moment telt men ook de fascistische agressies die in Italië plaatsvinden niet meer (met een kameraad die het leven gelaten heeft, anderen die in het ziekenhuis geëindigd zijn, de sociale centra die in brand gestoken zijn,...) die worden toegedekt door de politie en aangewakkerd door het racisme van de staat. Dit is heel wat anders dan opinies.

Nadat zoveel mensen hun levens hebben gegeven in de strijd tegen het fascisme zijn het vandaag de dag de Papolla's die aan de macht zijn, de raadsheren en beschermers van het politiegeweld die lessen geven in publieke moraal en die revolutionairen berechten en gevangenzetten met de volledige medeplichtigheid van de geïnstitutionaliseerde linkerzijde. "*Die 25ste april kameraad, laat je geweer niet in de steek*", aldus het lied...

Ik beken het: Ik ben niet tolerant voor de autoriteiten en hun praktijken van uitbuiting en segregatie, omdat de wereld waarin zij me dwingen te leven, voor mij een permanente vuistslag in het gezicht is. Het is daarom dat alle politieke partijen de rangen sluiten rond de fascistische raadsheer: als men hun concrete verantwoordelijkheden achter het spel der opinies doorziet; wanneer men de kleine raderwerkjes

van deze wereld gebaseerd op onrechtvaardigheid en oorlog opmerkt in hun bureaucratische activiteiten, wie zou hun dan nog tolereren behalve de slaven en onderworpenen?

Noch vanuit mijn karakter, noch vanuit mijn principes richt ik mijn handen op tegen zij die anders denken dan ik. Ik vecht, ook met geweld, tegen zij die me willen onderdrukken en mijn gelijken gevangenzetten of doden - wat een groot verschil is. Wanneer een fascist of een politieagent me aanvalt om zijn bazen te verdedigen, bazel ik niet dat ik enkel maar opinies heb. Ik weet wat er op het spel staat. Het verschil zit hem hierin: hij die de macht wil moet zijn intenties verbergen en het vuile werk aan anderen overlaten, terwijl iemand die de vrijheid nastreeft zegt wat hij wil en doet wat hij zegt. De kleingeestigheid van een man zonder waardigheid als Papolla mag ons niet bedriegen: Het is niet een simpele vuistslag die terecht staat op 16 december, maar de idee en de praktijk van een dagelijkse rebellie, het is te zeggen, een manier van leven.

Dit alles bevestig ik met opgeheven hoofd. Omdat ik nooit gezocht heb naar de rechtvaardigheid in de strafwet, noch de rechtspraak van gelijk welk tribunaal erken, is het in de publieke discussie dat ik geïnteresseerd ben, voor de duur van een wandeling, van een strijd, van een fragment uit het leven.

Massimo Passamani

Rovereto, november 2004

(1) "Squadraccia che volantina in città": "squadra" is de Italiaanse term die algemeen en geschiedkundig gebruikt wordt om de fascistische commando's van Mussolini te benoemen. (noot van de vertaler)

(2) Op 12 december 1969 ontplofte een bom op de Piazza Fontana in Milaan en hierbij vielen 17 doden en 87 gewonden. Gepleegd in het kader van de "strategie van de spanning" door fascist en met de goedkeuring van de geheime diensten, was het een anarchist, Pinnelli, die hiervan beschuldigd werd waarop hij 'zelfmoord' pleegde (d.w.z. hij 'viel' uit het raam van het politiecommissariaat). Dezelfden legden ook bommen op de trein Munchen-Rome (4 augustus 1974, 12 doden) en op het station van Bologna (2 augustus 1980, 84 doden en 150 gewonden).

(noot van de vertaler)

OPERATIE CERVANTES

27 juli 2004

27 juli 2004, grote golf van vervolgingen over heel Italië die leidt tot 34 kameraden die onder onderzoek worden geplaatst en 4 kameraden (Marco Ferruzzi, 'Tombolino'; David Santini 'Tittarello'; Sergio Maria Stefani, Simone Del Moro) die in strikte isolatie worden opgesloten. Ze worden beschuldigd van verschillende aanvallen, opgeëist door de Informele Anarchistische Federatie (FAI), opgericht in december 2003, die verschillende groepen federeert die de voorbije jaren verschillende explosieve aanvallen hebben opgeëist.

28 juli, Sergio Maria Stefani start een hongerstaking.

10 augustus, Marco Ferruzzi en David Santini voegen zich bij de hongerstaking.

11 augustus, het Hof van Beroep bevestigt hun preventieve opsluiting. David Santini wordt overgeplaatst van Aoste naar de gevangenis Le Vallette in Turijn.

17 augustus, na 16 dagen onderbreekt David Santini zijn hongerstaking. Ook Marco Ferruzzi onderbreekt zijn hongerstaking.

29 augustus, na 32 dagen onderbreekt

Sergio Maria Stefani zijn hongerstaking.

9 september, Sergio Maria Stefani wordt overgeplaatst van de gevangenis Regina Coeli (Rome) naar die van Palmi (Calabrië), waar hij niet meer in isolatie wordt gehouden.

14 september, Simone Del Moro wordt overgeplaatst van de gevangenis Regina Coeli (Rome) naar die van Carignola.

12 november, zoekacties in de celles van de vier kameraden op bevel van procureur Salvatore Vitello. De legitimatie voor de zoekacties is het vinden van 'sporen' die hen kunnen verbinden met de FAI, die op 8 november verschillende explosies (tegen interimkantoren en tegen de gevangenis San Vittore in Milaan) heeft opgeëist.

12 december, zoekacties in twee bezette ruimtes in Rome, la Marmitta en il Bencivenga, op bevel van procureur Vitello. De reden is de zoektocht naar gebruikte materialen die gediend hebben om de bombrieven van 10 en 11 december (ontvangen door een vakbond van gevangenisbewakers en een vereniging van politieagenten te Rome) te fabriceren.

20 december, David Santini wordt

pvergeplaatst naar een maximale veiligheidsgevangenis.

27 januari 2005, Eerste procesdag.

31 januari, de vier kameraden krijgen een veritting dat de censuur wordt opgeheven.

16 maart, Massimo Leonardi (1 jaar/2 maand) wordt samen met Marco Ferruzzi (1 jaar/1000 € boete) veroordeeld voor een gewelddadige betoging op 3 oktober 2003

4 april, Sergio wordt veroordeeld tot 2 jaar en 8 maanden. Agnese, iemand die sinds 27 juli onder onderzoek was geplaatst, wordt veroordeeld tot 2 jaar en 4 maanden voorwaardelijk. De drie anderen wachten nog altijd op een uitspraak.

7 april, Sergio verkrijgt huisarrest in plaats van gevangenisstraf, zonder enige vorm van restricties.

28 september, de 9 kameraden betrokken in het onderzoek worden opnieuw gearresteerd. Het proces zal beginnen op 30 november.

14 oktober, David Santini wordt opnieuw overgeplaatst naar Le Vallette.

De repressie slaat toe: Operatie Cervantes

Op 27 juli 2004, in de vroege morgen, vond over heel Italië de zoveelste repressieve operatie plaats tegen de anarchist, deze keer gezamenlijk uitgevoerd door de ROS en de DIGOS (inlichtingendiensten van de Italiaanse rijkswacht en de politie). De operatie kreeg de codenaam "operatie Cervantes". Op bevel van de Romeinse onderzoeksrechter Guglielmo Montoni, na verzoek van de procureurs van de antiterroristische cel Vitello, Capaldo en De Falco, werden bij een honderdtal personen huiszoekingen verricht. Tegen 34 onder hen werd een onderzoek ingesteld wegens "subversieve vereniging met een terroristisch doel en omverwerping van de democratische orde" (artikels 270 en 270bis van het strafwetboek). Vier van hen werden door rechter Montoni gearresteerd.

De huiszoekingen vonden plaats in verschillende delen van Italië, waaronder Rome, Viterbo, Soriano nel Cimino,

Latina, Torre del Greco (dichtbij Napels), Pisa, Canavese en Trentino, bij individuen thuis of bij hun ouders, en in verschillende kraakpanden: het Ateneo di Dragoncello, Bencivenga 15 Occupato, Torre Maura in Rome, Rosalia in Turijn, Il Casello in Cervia en Il Confinio in Cesena.

Het officiële doel van de operatie was de opsporing van de daders van een aantal specifieke aanslagen gepleegd in de regio Rome-Viterbo: op 17 juni 2003 tegen het Spaanse instituut Cervantes in Rome, op 4 november 2003 tegen de kazerne van de rijkswacht via S. Sirico te Rome, waarbij de carabinieri Stefano Sindona twee vingers verloor toen hij de bombrief opende, op 19 januari 2004 tegen het gerechtshof van Viterbo.

Maar het zou kunnen dat operatie "Cervantes" slechts één episode is in een onderzoek dat op langere termijn alle

andere onderzoekingen hergroepeert betreffende aanslagen gepleegd de laatste jaren in Italië (volgens de pers zouden dat er een 60-tal zijn). Men denke bijvoorbeeld aan die tegen Europese autoriteiten en instituties eind december 2003 en opgeëist door de Informele Anarchistische Federatie.

In ieder geval trachten de onderzoekrechters het bestaan aan te tonen van een “subversieve organisatie” gebaseerd op affiniteitbanden (“intimiteit, kennis en vertrouwen”) tussen de personen, het delen van ideeën en methodes zoals de directe actie tegen de instituties uitgevoerd door kleine informele groepen, de solidariteit met de gevangenen, etc., en laat de pers niet na luid te speculeren over het anarcho-insurrectionalistische milieu of over internationale connecties met Spaanse, Griekse, resp. Zwitserse, Engelse, Franse, ... anarchistische “terroristen”.

Tijdens de persconferentie na de operatie verklaarde kolonel Luigi Arnaldo Cieri, bevelhebber van de antimisdaad sectie van de ROS van Rome, dat de onderzochte personen behoren tot “de extremistische vleugel van de anarchistische beweging. Zij zijn gevaarlijker dan de Rode Brigades want ze zijn verspreid over heel het territorium en hebben geen bevelstructuur. Hun kenmerken zijn het spontaneïsme, de onvoorspelbaarheid en de onmiddellijkheid.”

Het is dus met dit soort vaststellingen dat de Staat opnieuw poogt een « subversieve vereniging » te construeren waarvan hijzelf de structuren bepaalt, de rol van eenieder daarin en de aanslagen – vaak anoniem – die erdoor zouden zijn gepleegd. Het doet onvermijdelijk denken aan de zaak Marini, die startte in 1996 toen rechter Marini tegen 46 anarchisten een onderzoek opzette wegens “subversieve organisatie” waarvan hij zelf de structuur en naam uitvond (ORAI, insurrectionalistische anarchistische revolutionaire organisatie), zaak die eindigde met de vrijlating van alle anarchisten na het arrest van het hof van cassatie op 20 april 2004 (wel werd de veroordeling bevestigd van 7 anarchisten voor specifieke delicten).

De vier gearresteerde anarchisten, tussen 22 en 27 jaar oud, zijn:

* **Marco Ferruzzi, « Tombolino »**, gearresteerd in Torre del Greco en opgesloten in Napels, wordt ervan beschuldigd het bompakket te hebben verstuurd op 4 november 2003 naar de kazerne van de carabinieri (« fabricatie en verzenden van explosieven» plus « moordpoging») en van een tweede die dezelfde dag werd ontmanteld, naar de prefectuur van Viterbo.

« Tombolino » werd juist nog veroordeeld tot één jaar gevangenis voor het afslaan van een carabinieri in burger tijdens de betoging van 4 oktober 2003 in Rome tegen de intergouvernementele conferentie van de Europese Unie.

* **David Santini, « Tittarello »**, en **Simone Del Moro**. Zij worden ervan beschuldigd een bom te hebben geplaatst aan het gerechtshof van Viterbo op 19 januari 2004. David werd eerst opgesloten in de gevangenis van Aoste, maar daarna overgeplaatst naar Turijn; Simone werd opgesloten in Rome. Het “bewijs” van de flikken zou een uittreksel zijn van een afgeluisterde conversatie waar één van hen over de aanslag zou hebben opgeschept tegen twee vriendinnen. In een communiqué de volgende dag preciseren de twee vriendinnen in kwestie, Angela en Federica, dat “de conversatie weergegeven in de inbeschuldigingstelling vals is, gebruikt en samengesteld zoals het past. Wij willen niet participeren aan deze operatie. En dit niet om de these van de verdediging te versterken, maar in naam van onze persoonlijke integriteit en waardigheid”.

* **Sergio Maria Stefani**, gearresteerd in Arezzo en opgesloten in Rome, wordt beschuldigd van bezit van buskruit en het verspreiden van het receptenboek « A ciascuno il

suo, 1000 modi per sabotare questo mondo » [Aan ieder het zijne, 1000 manieren om deze wereld te saboteren]. Hij bevond zich reeds onder huisarrest op bevel van het gerecht van Arezzo voor een brandaanslag tegen een beenhouwerij op 19 maart 2004.

Alle vier de gevangenen hebben geweigerd enige verklaring af te leggen, en van de eerste dag zijn Marco, Sergio en David in hongerstaking gegaan. De correspondentie van de vier wordt gecensureerd en elke brief verwijzend naar hun zaak, ook persknipsels, wordt in beslag genomen.

Titto (David) heeft ongeveer 8 kilo verloren sinds het begin van de hongerstaking. Op dit moment bevindt hij zich 23 uur per dag in isolatie. Hij krijgt tweemaal daags bezoek van een arts. Sergio heeft negen kilo verloren. Zijn toestand is kritisch, ook omdat in de gevangenis van Regina Coeli, waar hij is opgesloten, de overbevolking groot is en de bewakers bekend staan omwille van hun constante treiterijen van de gevangenen. Marco Ferruzzi, Tombolino, is evenmin in goede conditie, hoewel de gevangenis waar hij zich bevindt (Poggioreale) relatief rustiger is dan die van zijn kameraden Sergio en Simone. Simone is de enige van de vier die niet in hongerstaking is. Zijn gezondheidstoestand blijkt goed te zijn, ook al weten we niet exact wat zijn persoonlijke situatie is.

3 augustus 2004

Sergio gaat in hongerstaking

Sinds de dag van mijn arrestatie heb ik beslist elk voedsel te weigeren.

Dit is geen hongerstaking om een onmiddellijk voordeel te verkrijgen, maar een uiting van mijn wil om deze zoveelste gevangenneming niet te accepteren. Zij is ook geen gevolg van de speciale maatregelen waaraan ik ben onderworpen, en die de andere beschuldigten ongetwijfeld ook moeten ondergaan, noch omdat deze arrestatie meer onrechtvaardig is, enkel gebaseerd op machtsmisbruik en uitgevoerd door het meest botte geweld – dat van de politie. Ik ben in hongerstaking omdat in isolatie dat de enige manier is die me overblijft om te protesteren, en protest tegen de gevangenis is altijd geldig. Ik heb geen enkel belang in het onderlijnen van de absurditeit van de beschuldigingen, maar ik denk dat het fundamenteel te wijzen op het belang dat zij hechten in de inbeschuldigingstelling op de solidariteit tussen kameraden (beschouwd als bewijs voor het bestaan van een organisatie) en de steun van bijna de gehele anarchistische en antiautoritaire beweging voor de gevangenisstrijd. Het is duidelijk dat het hun bedoeling is om dat alles te versmachten, al dat wat ook kenmerkend is voor mensen die autoriteit haten. De noodzaak om zich niet te laten intimideren en voort te vechten tegen “hun” geweld is in deze momenten ook duidelijk.

Solidariteit met de medebeschuldigde kameraden (ik betreur hen niet te hebben gekend in betere tijden en omstandigheden). Solidariteit met alle gevangen kameraden in alle Staten omwille van hun dorst naar vrijheid en hun vreugde. Solidariteit met elke gevangene die, zonder hulp van de retoriek, het systeem heeft geraakt door zijn instinct te volgen en gespuwd heeft op de wetten die zijn verlangens opsluiten.

Hun gevangenschappen zullen me de vrijheid om te genieten niet afnemen. .

**Een kameraad, vrij in isolatie in Regina Coeli
2 augustus 2004**

Communiqué van David Santini

Beste kameraden,

Om te beginnen, een korte samenvatting van de gebeurtenissen die hebben geleid tot de arrestatie van mij en andere anarchistische compagnons. Wij worden beschuldigd, samen met ik weet niet hoeveel andere kameraden, deel te hebben genomen aan een spookachtige subversieve organisatie. Na nu meer dan 20 dagen gevangenis, heb ik besloten op te schrijven wat ik ervan vind. De specifieke beschuldiging naar mijn persoon toe is het plaatsen van een bom in het tribunaal van Viterbo. Dit zou ik samen met een andere kameraden hebben gedaan die net als ik opgesloten werd. De beschuldigingen zouden bewezen worden door afliuisterapparatuur in de “omgeving” (micro’s die in de huizen werden geplaatst). De mensen, die de kans hebben gehad het besluit tot onze voorlopige hechtenis te lezen, konden hun lach niet inhouden bij het zien van de blunders, bedriegerijen en leugens. Zonder in te gaan op de evidente stomiteit van de kant van de aanklagers, namelijk dat ik beschik over de gave van alomtegenwoordigheid (Tittarello zou zich op twee plaatsen tegelijkertijd hebben bevonden), wil ik mijn solidariteit betuigen met al diegenen die strijden met een hart vol van verlangen voor een echte vrije wereld.

Ik deel met deze tekst mee dat ik de hongerstaking onderbroken heb na 16 dagen, omdat bloedonderzoek wees op een mogelijke nierblokkade die tot gevolg zou hebben dat ik tot het einde van mijn dagen onder dialyse zou moeten blijven.

Terugkomend op de gissingen naar onze persoon, beschuldig ik de Digos (Inlichtingendienst van de politie) van Rome en Viterbo van een ongeziene hardnekkigheid ten aanzien van onze persoon. Ik klaag de incompetentie en vuile spelletjes aan die tegen mij worden gebruikt door de Digos van Viterbo, die gaan tot het uitvinden van flarden van afgeluisterde gesprekken die nooit hebben plaats gevonden. Ik beschuldig de verantwoordelijken van deze zoveelste samenzwering tegen de anarchisten van bluff, omdat zij ten alle prijze vrije individuen willen laten behoren tot een onbestaande subversieve organisatie.

Men weet het ondertussen wel, sinds meer dan 7 jaar (dit refereert naar het legendarische Marini onderzoek, onderzoek naar een subversieve organisatie begonnen in 1996 en eindigend met de vrijspraak van 44 anarchisten in april 2004) en na ontelbare huiszoekingen die tot niets hebben geleid, na zoveel keren afliuisterapparatuur te hebben gevonden in huizen en auto’s, na uren luistervinken en bespioneren van de compagnons van Viterbo zonder dat dit ooit tot één aanklacht leidde, hebben deze geniën van het onderzoek beroep moeten doen op hun fantasie. Zij

kunnen niet blijven figureren als onbekwamen. Dus, gezien de technologie tot niets had gediend, hebben deze twee Sherlock Holmes van twee cent hun brein in gang gezet. Zij hebben dan de basis gelegd voor de zoveelste onbestaande subversieve organisatie. En dat nog niet genoeg zijnde, hebben ze afgeluisterde items vervalst om eindelijk enkele anarchisten die al lange tijd hun trieste levens verstoorden op te kunnen pakken.

LA SOLIDARIETÀ È UN CRIMINE

Ik persoonlijk blijf onverschillig tegenover hun beschuldigingen. Ik zal blijven strijden met mijn kameraden aan de zijde van al diegenen die worden uitgebuit, aan de zijde van diegenen die sterven op het werk om de zakken van de uitbuiters te vullen, aan de zijde van diegenen die het recht op een woning opeisen, aan de zijde van diegenen die nadat ze gedwongen worden hun land te ontvluchten, dan worden te leven met de verschrikkelijke realiteit van repressie en racisme. Ik zal blijven strijden aan de zijde van diegenen die, vechtend voor een wereld bevrijd van die wreedheden, worden onderdrukt en aangehouden.

Ik wil niet denken zoals meer dan één iemand me vertelde de laatste dagen, dat mijn strijd juist is maar nutteloos, omdat de macht die ik trotseer zo sterk is dat ik zal verpletterd worden. En dan, moet ik zo laf zijn en aan de kant blijven staan met mijn goed geweten en anderen laten strijden voor mij? Ik vind dat van een deprimerende lafheid.

Bewust van die waarheid, profiteer ik ervan om al diegenen te groeten en te omarmen die datzelfde verlangen in hun hart dragen.

DE TOEKOMST IS AAN ONS

Tittarello,
gevangene uit de gevangenis van La Vallette (Turijn)
27 augustus 2004

Sergio onderbreekt zijn hongerstaking

Na 32 dagen heb ik mijn hongerstaking onderbroken omwille van de ernstige aftakeling van mijn fysieke staat en op vraag van bijna al mijn kameraden en vrienden.

Ik wil zeer duidelijk maken dat het einde van deze hongerstaking niet betekent dat mijn wil om te strijden aan het minderen is of dat ik passief deze absurde detentie wil accepteren.

Ik heb de zogenaamde justitie nooit een warm hart toegedragen, maar deze keer slaag ik er echt niet in te begrijpen wat 'onze fouten' zijn.

Het zou erop kunnen lijken dat voor zij die ons hier gevangen houden, onze misdaden het verachten van elke vorm van misbruik of heerschappij zouden zijn of misschien de kans om zo veel kameraden bereid te zien hun solidariteit te betuigen. Maar het is meer waarschijnlijk dat ze me gewoon verwijten anarchist te zijn en te denken dat het niet enkel gerechtvaardigd is, maar ook noodzakelijk om te strijden tegen dit systeem dat ons verdrukt met alle mogelijke middelen.

Als er iets van al deze zaken is dat hun niet bevalt, dan kan ik alleen maar zeggen dat ik er in elk geval geen spijt van heb.

Mijn medebeklaagden wil ik er alleen maar aan herinneren dat hun tralies onze verlangens niet kunnen opsluiten, en dat wanneer onze gevangenisbewakers zich op de top van hun onnozelheid bevinden, dat ze dan maar denken aan de kooien die de hersenen en harten van die bewakers verdrukken. Laten we met hen lachen totdat hun muren uiteenknallen.

Een kameraad, vrij in isolatie.
31 augustus 2004

Geen amnestie, geen pardon, enkel de revolte

Ik werd gearresteerd op 27 juli 2004 in de loop van een operatie, gecoördineerd tussen alle soorten varkens die er bestaan: ROS, DIGOS, Carabinieri, Polizia National en, om te eindigen, de gieren van de pers, klaar om beelden van de interventie te registreren.

Na de inval rond vier uur in de morgen in het huis van mijn vriendin en mij, waarbij ze niemand vonden, hebben ze een militarisering ondernomen van de hele stad. Om geen tijd te verliezen, kondigden de persagentschappen in tussentijd de ontsnapping van een anarchist en zijn arrestatie aan. Tegen elf uur dertig werd ik bij een controle van de carabinieri van Torre del Greco aangehouden met het excuus, me over een administratieve akte te moeten inlichten. Eenmaal in hun auto gestapt werden me handboeien omgedaan en werd ik naar het bureau gebracht. Twee uur en diverse toepassingen van dwang later, wordt ik ingelicht over een provisoir aanhoudingsbevel uitgeschreven door het parket van Rome, en ben beschuldigd op basis van artikels 270 en 270bis (subversieve vereniging met terroristisch doel). In het bijzonder beschuldigen ze me ervan een bompakket te hebben gemaakt en opgestuurd naar een kazerne in Rome, waar een adjudant van de carabinieri twee vingers van een hand verloor, en een andere die gedeactiveerd werd, naar het hoofdcommissariaat van de politie van Viterbo. Als bewijs voor mijn medeplichtigheid in de feiten, wordt verwezen naar een brief die een tekening bevat van een hand waaraan twee vingers ontbreken en een geschrift. Volgens de procureur is dit het bewijs van mijn daderschap in de fabricage en verzending van het bompakket naar de kazerne van Rome.

Ik heb nadrukkelijk mijn onschuld verklaard voor de feiten die me werden aangewreven, terwijl ik mijn solidariteit betuigde met hen die voor de vrijheid en tegen deze staat vechten.

Enkele dagen na mijn overbrenging naar de gevangenis van Poggioreale in Napels, werd ik onderworpen aan een ondervraging door de magistraat, op 29 juli 2004, waarop ik antwoord weigerde. De 30ste, brachten ze me op de hoogte van een censuurmaatregel van al mijn post (zowel uitgaande, als inkomende) en werd naar de afdeling "Venzia" gebracht, het ex-41 bis (artikel dat de totale isolatie voorziet, binnen de isolatieafdeling. Gereserveerd voor maffiose, wordt

voortaan op grotere schaal gebruikt.), dat nu de EIV-afdeling is geworden (verhoogde surveillance), gereserveerd voor personen die een sociaal gevaar betekenen. Het doel van de censuur is me te isoleren en nog andere "ingebeelde afdrukken" van onze geschriften voor hun lopende "spookachtige enquêtes" te verzamelen. In elk geval, ik weet dat de passie van de kameraden niemand laat beschimmelen in de bak. Deze zoveelste juridische montage gaat verder dankzij de rechters van het hof van beroep die op 6 augustus 2004 niet alleen het verzoek tot onmiddellijke vrijlating verwierpen, maar ook onverklaarbaar verder gingen, door de motivatie daarvan bekend te maken. Deze situatie zorgt ervoor dat ik niet opnieuw in beroep kan gaan; alles te samen genomen, de rechters zijn bezig tijd te winnen in de

hoop erin te slagen meer onbestaand bewijs te vinden.

De situatie in de afdeling waarin ik me bevind is ondraaglijk: onbestaande hygiënische condities en 2 x douchen per week. Voor de personen die voor associatieve feiten zitten zoals ik, zou ik recht moeten hebben op 4 uur bezoek en maandelijks twee telefoontjes, die me tot op vandaag werden geweigerd. Van de 4 uur wandeling waarop ik recht heb worden me maar 2 toegestaan en alleen; wat het "recreatie-uurtje" betreft (samen met andere gedetineerden in een klein kamertje) werd me geweigerd. Als de arts me ooit es een medicijn voorschrijft, als ik hem ooit te zien krijg, moet ik nog eens 36 uur wachten voor ik het echt in handen heb.

We bevinden ons in geïsoleerde cellen met onderling spreekverbod, en niets komt binnen van de buitenkant. Om bijvoorbeeld boeken te ontvangen, die sowieso door de censuur passeren, moet men ze aangetekend opsturen, en ondanks het feit dat ze me er op wezen dat er een mogelijkheid was toegang tot de bibliotheek te hebben, weerhouden ze me ervan dat te doen, met belachelijke argumenten: gebrek aan aangepast personeel.

De cipiers leggen ons dezelfde beperkingen op als die onder het regime van 41 bis wordt toegepast: we moeten spiegels en scheermesjes 's avonds uit de cellen verwijderen en als ik me hierover beklaag, dan wordt me eveneens mijn kookstelletje afgenomen. Bovendien ben ik aan dagelijkse celdoorzoeking en fouilles onderworpen, zoals in 41 bis (dat een strafregime is). Het is duidelijk dat mijn detentiecondities en die van mijn kameraden een absolute

isolatie betekenen, die verder gaat dan dat wat normaal is voorzien. Ze hebben talloze pogingen tot bezoek van mijn vriendin geweigerd onder absurde voorwendsels, ook al heeft ze uiteindelijk permissie.

Dit alles heeft als doel me psychisch en fysisch (dit weten jullie al) onder druk te zetten, in de hoop, de rebelse geest die me aanvuurt te onderwerpen. Terwijl ze dit doen, wakkeren ze mijn vechtlust echter aan. Ten opzichte van hun arrogantie, wil ik geen enkele verzwakking tonen, en vooral niet die reacties tonen die ze willen dat ik geef of de vrije loop laat onder hun "bestraffende razernij". Soms, wordt deze onderdrukking andere gedetineerden fataal en drijft hen tot extreme daden, maar deze moorden door de staat worden niet als zodanig omschreven. Loop naar de hel, burgerlijke pers die deze problemen niet openbaart, tenzij het over een politiek man gaat (zoals burgemeester van Rocaraso) die vermoord wordt in een staatsgevangenis of als de manifestaties van de gevangenen door de instituten ge-instrumentaliseerd worden. Omgekeerd, duizenden misdaden die de staten dagelijks begaan in hun gevangenissen, in Italië of in Spanje tegen gedetineerden in het FIES regime (gevangenis in de gevangenis) of in de Turkse gevangenissen, zien nooit het daglicht omdat die staten er "goed" moeten uitzien.

Als we die ontkende vrijheid wil ontbloten, moeten we niet wachten op amnestie noch pardon, we zoeken de politici niet te gebruiken, laat ons geen compromis accepteren,

Het leven van alledag in de kerkers van de staatskampen

Liefste kameraden, ik schrijf jullie om jullie te vertellen dat ik vorige week een van de afschuwelijkste belevenissen van mijn leven heb beleefd. Zoals jullie al weten, heb ik net een week in het cachot achter de rug, ten gevolge van een 'veroordeling' uitgesproken door meneer de directeur omwille van disciplinaire redenen.

Behalve het feit dat hij wat mij betreft overdrijft, (waarop ik was voorbereid), is deze meneer ook verantwoordelijk voor de dagelijkse gang van zaken in het kamp van Poggioreale. Want om zijn respectabiliteit te behouden ten opzichte van zijn oversten van de staat en de publieke opinie, die denkt er in te slagen de woede van duizend andere gedetineerden in te kunnen sluiten (deze structuur kan er geen 1000 opsluiten) met pacifistische methoden, heeft hij geen enkele scrupules en beveelt aan zijn agenten de gevangenen die zitten opgesloten in de cellen die zich op het gelijkvloers van de afdeling Genova bevinden, te terroriseren op verschillende manieren. Er wordt eigenlijk niets aan het toeval overgelaten en het feit op zich om erin terecht te komen reeds zo'n sterke psychische impact heeft zodat

maar ons op autonome manier verzetten tegen de gevangenis en haar cipiers, opdat er van hun kerkers geen steen rechtop blijft staan. Ik wil mijn kameraden overtuigen van mijn geestelijke staat: de moraal is hoog en trots, de gedachten altijd *hardie* (1).

Een groet aan alle vrije kameraden en aan hen die door de staat werden gekerkerd;

Een pisinjige, Hardie gevangene van Poggioreale
18 september 2004

(1) De Hardies: een speciaal corps van het Italiaanse leger dat las rol had achter de linies van de vijanden aan te vallen onder het teken van "de mooie en wraakzuchtige dood". Door hun verenigingen van oud-strijders, oriënteert zich in 1918 een deel op een wraakzuchtig nationalisme dat in Milaan met Mussolini meedoet, een ander (meer socialisten, anarchisten ten revolutionaire syndicalisten) transformeert zijn woede en afkeer tegen de oorlog in een revolutionaire en anti-kapitalistische woede, hoofdzakelijk in de regio rond Rome. Daaruit ontstaan de eerste antifascistische formaties onder de naam van "Hardies van het volk" die in Parma en Rome de fascisten uit de stad jagen en gebruikten hun kennis van oorlog voor de gevechten in de straten. In 1921 losten de Hardies van het volk zich op onder het effect van het gekonkel van de politici en het akkoord van de socialistische dirigenten met de fascistische partij.

niemand onmiddellijk reageert. Eigenlijk, over het algemeen eindigt men hier, nadat men reeds verschillende vormen van fysiek geweld heeft ondergaan (gelukkig is dat niet zo in mijn geval).

Behalve het feit dat psychisch geweld tegen allen wordt gebruikt en het fysische tegen sommigen, zijn er ook cellen voor hen die onder psychiatrische kwalen lijden en waarin het bed aan de bodem werd vastgemaakt, de toiletten in de grond ingebouwd met een kraantje erboven, terwijl de cellen voor de anderen er als volgt uitzien: een bed, een tafel, een krukje, een WC en een lavabo. De psychische terreur bestaat er vooral in de opsluiting in vervuilde, koude en vochtige cellen, zonder onderbreking of wandeling, het licht wordt aan de buitenkant bediend door het uitschot in uniform en blijft gedurende de nacht (een geel noodlicht), er is geen televisie, radio of krant, geen mogelijkheid om te koken, en zelfs de mogelijkheid tot roken is onderhevig aan hun wreedheid.

Dit alles wordt geautoriseerd en gegarandeerd door de

“democratische machten” die, bovenop de misdaad van het veroordelen tot gevangenisstraf van om het even welk individu, aan hun dienaars toe laten ons te overspoelen met een woede op ons los te laten, die voortkomt uit het besef niets méér te zijn dan vrijwillige marionetten zonder hart of waardigheid. Of de gevangenen politiek zijn, maffiosi of gedrogeerden verandert niets: het belangrijkste is te martelen zonder te weten waarom en vooral, zonder een minimum aan genade. Ik heb gezien, of beter gehoord, want als deze rotzakken ageren doen ze dat niet in klaarlichte dag, maar eerder op een manier waarop niemand het verwacht. Maar ik heb oren, en ook een hart, rotzakken... Ik heb verschillende massakers van hen meegemaakt tegen individuen zonder verweer: nat gooien, verwondingen, juist bedoeld om individuen tot verhangen te drijven. Gelukkig was ik me ervan bewust, en zelfs al doet het zeer getuige van dit alles te zijn, heb ik gezocht hoe ik me niet langer hoeft te onderwerpen aan hun psychologisch geweld dat zich tot mij zou kunnen keren.

Kameraden, ik hoop dat dit alles ons doet nadenken en doet reageren tegen de vernederingen die we dag na dag in de isolatie -afdeling “Genova” en alle andere gevangenissen moeten ondergaan. Ik blijf vechten met waardigheid, zelfs als mijn veiligheid in gevaar is, maar ik zal een individu in problemen nooit negeren, vooral omdat jullie steun voor mij intens en groot is, zoals voor alle gevangenen. Ik zal voor dit alles nooit op hun justitie afstappen, maar tenminste veroordeel ik het in het oog van onze justitie, die niets onbestraft laat.

Solidariteit met alle gedetineerden die in waardigheid strijden tegen het geweld dat de staat permitteert. Een warme omhelzing, altijd en overal met de kop omhoog.

Marco.

20 oktober 2004

Brief van David Santini.

26 oktober 2004, Le Vallette

Aan al de kameraden van de anarchistische en antiautoritaire beweging, aan de mannen en vrouwen met een hart,

Ik heet David Santini. Ik ben een anarchistisch individu die wordt vervolgd in de lager La Valette, waar de censuur, de isolatie en de vervolgingen onverminderd doorgaan in het kader van de aanklacht deel uit te maken van een subversieve organisatie die onder verschillende namen heeft geopereerd als Federazione Anarchica Informale (Informeel Anarchistische Federatie). Ik eis mijn anarchistische identiteit op, maar ik verzet me tegen en ontken zulke beschuldigingen.

Ik maak geen deel uit, en heb nooit deel uitgemaakt van enige organisatie, maar ik uit mijn volledige solidariteit met zij die de enorme onrechtvaardigheden waar onze samenleving het slachtoffer van is ‘afkeuren’. Ik verzet me tegen de beschuldigingen, ze terugkaatsend naar de bedenker van de aanklachten die verband houden met die spookachtige ‘dubbele niveau’, door het enige dubbele niveau dat ik ken aan te duiden: dat van de magistratuur die op mijn/onze kap onderzoek voert. Het eerste niveau, evident en blijkbaar legaal, is het niveau dat wordt aangenomen door de onderzoeksmagistraten die de stellingen die onze opsluiting motiveren verorberen. Het andere, occulte niveau, quasi illegaal, schadelijk en onverteerbaar kan ik eraan toevoegen, is het niveau dat zich bezig houdt met het vervalsen van bewijzen en het mystificeren van een strijd en een hersenspinsel gelanceerd door de juridische politie (de DIGOS en de ROS van Viterbo en Rome).

Deze mystificaties en schadelijke acties vormen een geïntegreerd deel van onze democratische dictatuur en vinden in de gevangenis de plaats waar ze zich volledig kunnen overleveren aan hun echte vervolgingsnatuur. Het is hier in Le Vallette, zoals in eender welke gevangenis, dat duizenden gedetineerden worden opgesloten, overgeleverd aan de genade van hun bewakers. Het is op deze locatie dat ik op 11 oktober een ongewilde protagonist ben geweest in een episode die ik je ga vertellen.

Ik ga, vergezeld van een bewaker die ‘zorg draagt’ voor mijn censuur, een pakket afhalen aan het ‘postloket’. Nog maar net binnen, voel ik iets tegen mijn onderbuik duwen. Ik heb amper de tijd om me te realiseren dat het juist hij is die met het pakket moest toevertrouwen die een mes tegen mijn buik duwde. Aangezien we daar waren en omdat ik niet te veel olie op het vuur wilde gieten, antwoord ik hem dat hij zich het niet kan permitteren om nog eens zoiets te doen.

Zijn antwoord is dat hij verbaasd is dat het mes niet in m'n buik is doorgedrongen. Ik wacht op de reactie van de twee anderen in de buurt, die niets in de gaten schijnen te hebben. Opnieuw in de cel, blijft mijn woede groeien. Op het uur van de wandeling kruis ik opnieuw de assistent die me had vergezeld naar het postloket. Ik discussieer heftig en brutaal met hem. Zijn versie is dat hij van niets weet.

De volgende dag brengen ze me op de hoogte van een weerhouding van een brief in dewelke ik dit verhaal vertel. Ik antwoord dat ik weiger zulk bericht te tekenen om zo te bevestigen dat deze weerhouding een walgelijk manoeuvre is om wat er gebeurd is verborgen te houden. Ik trap het af. De dag daarop word ik opgeroepen voor een gesprek met de directeur die, geflankeerd door de strafwet, stelt dat de

tegen mij heeft. Op dezelfde moment stelde hij me op de weerhouding van de brief legaal is en doet alsof hij niets hoogte dat hij een klacht bij het parket van Turijn heeft laten volgen over deze affaire. Ik antwoord hem dat ik niet geloof in hun justitie en dat ik niemand heb verraden. Dat is alles.

Deze episode is er maar een van de velen die gebeuren in deze walgelijke plaatsen. Wat mij betreft: geen enkele stap achteruit, louter een bijkomende aanmoediging om te verlangen naar een vrije samenleving, bevrijd van alle tralies.

Een rebelse groet!

Tittarello

26 oktober 2004

Brief van Sergio over de vervolgingen

Op vrijdag 12 november heb ik een celonderzoek ondergaan dat werd uitgevoerd door de DIGOS op bevel van procureur Savatore Vitello. Dit bevel betrof ook de drie andere beschuldigen. Ze verklaarden dat het doel van het celonderzoek het vinden van 'geschreven sporen' was die ons zouden verbinden met de FAI, en in het bijzonder het vinden van eender welk bewijs dat onze voorkennis van de acties in Milaan en van de dreigementen die zijn opgestuurd naar de directies van de opsluitingsstructuren die ons hier vasthouden zou aantonen.

Nadat ik hun motivatie voor dit manoeuvre had gelezen, kon ik niets anders dan vaststellen dat een aantal feiten zich klaarblijkelijk vaak herhalen in deze heksenjacht:

- het er niet toe in staat zijn te begrijpen dat de kameraden geen enkele leiding nodig hebben die hun zou zeggen wie er verantwoordelijk is voor de ellende in onze levens. Sommige personen zijn waarschijnlijk zo gewend aan het gehoorzamen dat ze er niet meer in slagen een individueel initiatief te onderscheiden. Het is te zeggen, dat zij er op geen enkele manier toe in staat zijn te begrijpen dat diegene die in vrijheid leeft en zich heeft verzoend met zijn of haar wilde deel, zoiezo onherroepelijk geleid wordt door zijn of haar instincten en verlangens tegen de vijand.

- over de vreemde geluiden van onbekenden die ons kameraden noemen en onze bevrijding verlangen: mijn kameraden zijn alle individuen wiens hart hen naar de strijd duwt, die diepgaand van het leven houden en evenzeer zij die hen proberen te domesticeren door de wetten, de moraal en de valse behoeften, haten. Er bestaat geen enkele anarchistische organisatie, alleen een gemeenschappelijk verlangen om ons bestaan in eigen handen te nemen. Hij of zij, ook al ken ik hem of haar niet, die denkt dat het gerechtvaardigd is te strijden naargelang de eigen verlangens en te genieten van deze strijd is ook mijn naaste, mijn kameraad, mijn broeder of zuster.

- de actieve solidariteit bevalt hun helemaal niet; het feit dat ze zich in elke actie, hoe sober ook, vastbijten, kan alleen maar gerechtvaardigd worden door hun bijzondere motivatie. Zij willen uiteraard geloven dat deze praktijk zich niet verder zal verspreiden, een teken dat het wel degelijk gaat om een instrument dat hen raakt... Aan jullie om hier conclusies uit te trekken.

Ik moet het misschien maar even onderlijnen dat ik uiteraard niet in het bezit was van interessante elementen – ze zijn met lege handen terug buiten gegaan.

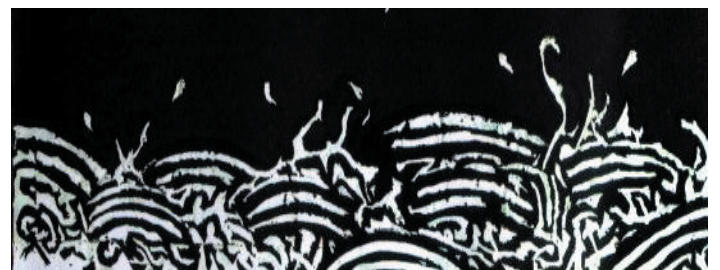
In ieder geval, wil ik de volgende personen bedanken die mijn vervelende gevangenisroutine hebben doorbroken: de inspecteurs Corfese Fulvia, Giuliani Carlo, Iacopino Francesco en Doldo Bruno van de DIGOS van Calabrië; Spano Antonio van de gevangenispolitie, in dienst hier te Palmi (omwille van zijn aanwezigheid en participatie), en natuurlijk mijn uitstekende baas, de directeur van de kooi van Palmi, Bologna Oreste.

Ik laat jullie nu, met de glimlach op m'n gezicht. Het leven in mij is nog niet uitgedoofd. Ik hoop dat het geluid van jullie lachsalvo's en het gekraak van de chaos van jullie verlangens tot bij mij komen.

Een omhelzing voor alle kameraden,

Een vrije kameraad

Palmi, 22 november 2004

Bijdrage van Sergio Maria Stefani

[Uitgesproken tijdens een solidariteitsbijeenkomst aan de gevangenis Le Vallette (Turijn) op 2 april 2005]

Ik heb de gelegenheid die me werd aangeboden niet kunnen weigeren. Nu kunnen Tito en Alessio voor een keer mijn groet met een levendige stem horen, in plaats van zich te moeten tevreden stellen met een stukje papier. Langs de andere kant ben ik er zeker van dat zij die zullen roepen onder de muren van jullie kooien dezelfde woede voelen die mij doet trillen, dezelfde passie die het bloed door mijn aders pompt, dezelfde medeplichtigheid die ons verenigt, en zo zal hun stem weergalmen en trillen zoals de mijne dat deed.

Je zou willen schreeuwen om jullie te doen begrijpen wat ik voel, jullie omhelzen om ons opnieuw tussen broers en zusters te voelen, maar de noodzakelijkheden leggen me op dat wat ik voel en verlang te laten mediëren door woorden. Zo, alvorens wat retoriek te beginnen scanderen, wil ik jullie simpelweg vertellen dat ik bij jullie ben!

Verzorg en hou van de traliesstaven van jullie cellen, en wanneer jullie zullen buitengaan, neem er dan eentje mee. We zullen het smeden in de vlam van onze woede en we zullen vormen onder de slagen van onze vastberadenheid; we zullen een lijst opmaken van al onze herinneringen aan wat we hebben moeten ondergaan, en wanneer het ijzer gehard zal zijn, zullen we onze vijanden ermee slaan. Zo zullen ze een beetje van hun eigen wapens proeven die we door onze wil tegen heen hebben gericht.

Ik twijfel er niet aan dat jullie erin zullen slagen je te verzetten en met opgeheven hoofd de gevangenis te verlaten; ik hoop enkel dat ik jullie kan ontmoeten met een glimlach op het gezicht en dat we elkaar dan als broers zullen kunnen omhelzen.

Ik zou ook mijn solidariteit en medeplichtigheid wil overbrengen aan de andere opgesloten in het vreselijke Le Valette, niet omdat jullie onschuldige slachtoffers zijn van het staatsgeweld, maar eerder omdat jullie niet zijn blijven slapen tegenover dat staatsgeweld en omdat jullie daarmee de wetten hebben getrotseerd. Ik sta veel dicht bij eender welke sociale rebel dan bij al die anarchist die se vomissent dessus met hun woorden en nooit overgaan tot actie. Voor solidaire kameraden daarentegen heb ik bijna geen woorden, omdat ik weet dat jullie die niet nodig hebben om de gevangenis-horror te kennen, en langs de andere kant omdat elke woord dat uitleg wilt geven alleen maar kan gehoord worden door de oren van zij die al

instinctief weten dat het onaanvaardbaar om een man of vrouw op te sluiten in een kooi.

Een samenkomst aan een gevangenis is omwille van meerdere redenen een vorm van effectieve kritiek tegen het bestaan ervan. We kunnen hier onze eigen groet overbrengen aan de opgesloten kameraden en de andere gevangenen; en de kracht die dit hen kan geven is onvoorstelbaar. Je breekt de muur van de stilte en het isolement die nodig is om de kooien aanvaardbaar te maken omdat je je herinnert dat het mannen en vrouwen, en niet de delicten, zijn die daar opgesloten zijn. Je herinnert je dat zij dagelijks onrechtvaardigheden en vernederingen van gevangenisbewakers ondergaan, en dat er geen groter geweld of delict is dan iemand van zijn of haar vrijheid te beroven. En meer nog: voor ons anarchist is het belangrijk te tonen, in een tijd waar de repressie alsmaar harder wordt, dat we ons niet willen laten arresteren en dat wij weten te reageren op toegebrachte slagen.

Als het vervolgen van een kameraad een poging is om de strijd te doen stoppen, dan vergissen ze zich omdat anderen hun wapens terug zullen oppakken.

Als het raken van een actief milieu een methode is om te demoraliseren, dan vergissen ze zich omdat de woede niets anders doet dan onze vastberadenheid versterken.

Als ze hopen de gevangenis te vullen met zij die aan de buitenkant de oorlog hebben verklaard aan het bestaande, dan zijn dat niet meer dan povere illusies.

Als ze hopen dat zij die aan de buitenkant blijven zichzelf zullen terughouden en limiteren, hun eigen flik zouden worden uit angst om binnen te eindigen, dan is die niet meer dan ijdele hoop.

Als ze hopen dat door ons te chanteren om ons gevangen te blijven houden onze kameraden de praktijken van directe aanvallen zullen staken, dan is het aan ons gevangenen om te weigeren passieve instrumenten van de rebellie te zijn en onze kameraden aan te stoken om te vechten met ons, de vervolgd van de Staat, voor een vrijheid hier en nu. Wij zullen dansen op jullie kretten, onze cellen zullen zich verlichten met de vlammen van duizend branden, we zullen altijd een toast brengen op elk gebaar van rebellie en solidariteit.

Hou nooit op met strijden. We zullen vrij zijn aan jullie zijde, zelfs als we opgeborgen zitten achter de muren van een gevangenis.

Een vrije kameraad, vandaag met het hart bij jullie aan Le Valette – niet onschuldig, maar schuldig aan het te veel gehouden en verlangd hebben van de vrijheid.

Brief van Simone del Moro aan de kameraden

Liefste kameraden,

Ik wil jullie eerst en vooral bedanken voor de steun die jullie me reeds hebben gegeven door de brieven, de financiële bijdragen en de solidariteitsinitiatieven die echt belangrijk zijn voor een gevangene en bewijzen aan aan degenen die denken dat ze de solidariteit die ons bindt kunnen breken, dat hun gevangenschappen en hun repressie ons nooit zullen isoleren noch verdelen.

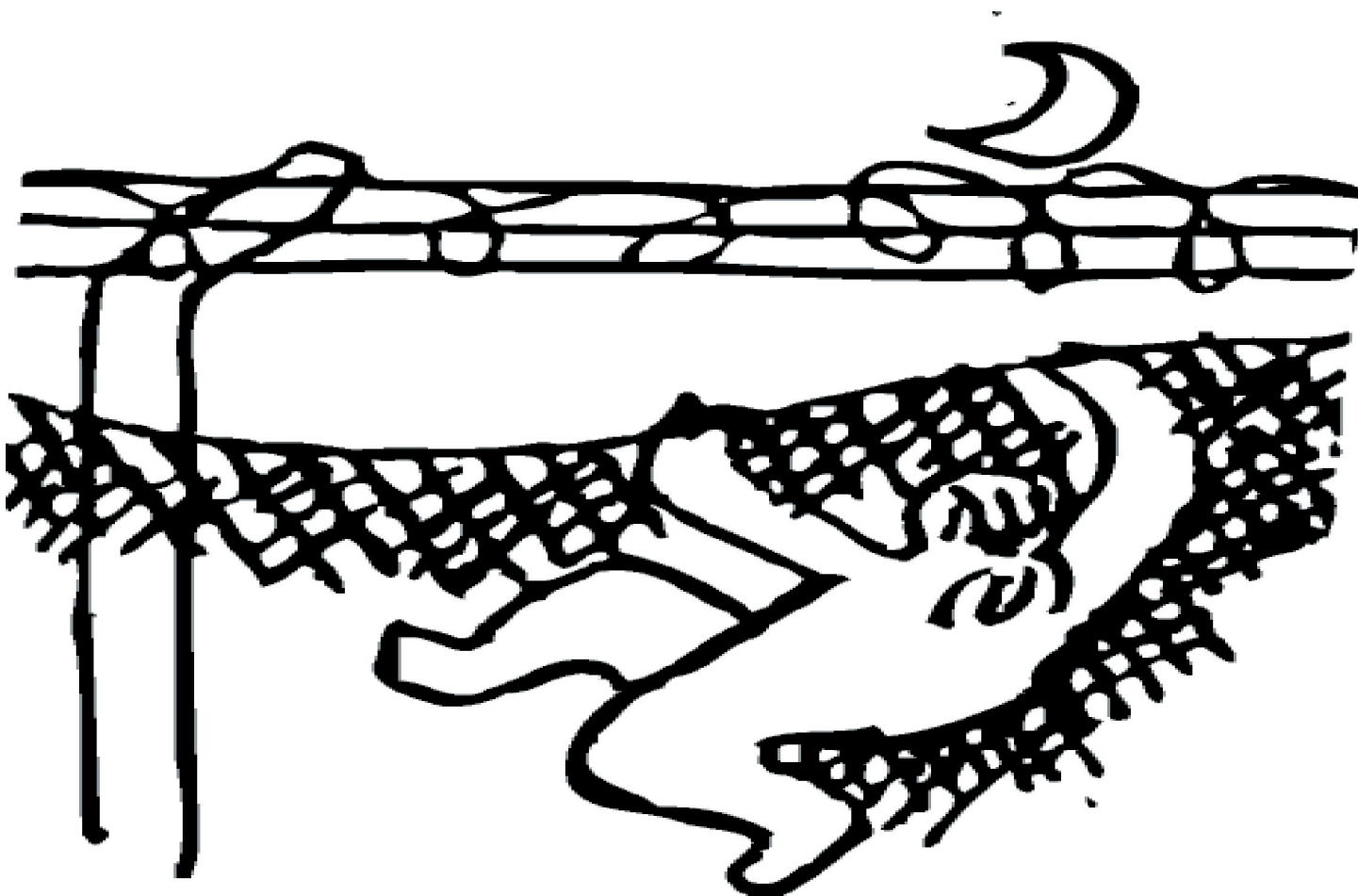
Ik verzeker jullie dat het horen van de stemmen van kameraden buiten deze verachtelijke muren of in de rechtbank mij nauw aan het hart ligt, een glimlach doet geboren worden en heel veel wil geeft om verder te strijden. Ik wil jullie allen gerust stellen: deze 8 afgelopen maanden in de gevangenis heeft mijn rebelse geest die me ertoe heeft gebracht tegen dit systeem te vechten dat gebaseerd is op onrechtvaardigheid, dat al onze autonomie zou willen vernietigen, dat ons als radertjes in de machine van het kapitaal wil invoegen, en dat niets ander voortbrengt dan ontbering, slavernij en machtsmisbruik, niet uitgedoofd.

Dit alles heeft enkel mijn afkeer tegenover elke vorm van autoritarisme versterkt. Leven binnen deze hoop cement, tralies en bewakingscamera's heeft me doen begrijpen dat het verschil tussen binnen en buiten de gevangensemuren niet erg groot is.

De opgelegde controle en totale vrijheidsberoving die we hier meemaken en beleven zijn niet erg verschillend van de dagen gedictieerd door de loonprostitutie, de controle die al die camera's uitoefenen om ons in elk hoekje van de straat te bespioneren. De gevangenis is alleen maar de ruwere en gemenere manifestatie van een systeem dat zich baseerd op wetten die het recht van onderdrukking garanderen aan de onderdrukkers tegenover de onderdrukten, een systeem dat elke neiging van om je leven, je tijd en je ruimte zelf vorm te geven tracht te voorkomen. Ik heb geen enkele oplossing te geven, ik denk enkel dat de af te leggen weg die van de strijd met alle middelen is. Zolang ik verplicht word hier te leven, zal ik nooit onderdanig het hoofd buigen en mijn menselijke waardigheden verkopen; door te rebelleren, zoals miljoenen andere mannen en vrouwen dat doen. We hebben niets te verliezen, een leven zonder vrijheid is het niet waard om geleefd te worden. We moeten blijven doorgaan met strijden tot onze vrijheid bereikt is; tot aan de anarchie. Ik zal nooit ophouden mijn solidariteit te tonen met al degenen die bijdragen aan het ondermijnen van de sociale vrede.

Een rebelse, revolutionaire omhelzing aan jullie allen en aan alle mannen en vrouwen opgesloten door de Staat.

Simone
vanuit de gevangenis van Carinola.
18 april 2005

WOORDEN EN DADEN VAN SOLIDARITEIT - 2004

Enkele solidariteitsacties in Europa 2004

19 juni, Launkasaari (Finland)

Wij hebben een perceel met genetisch gemanipuleerde berken vernield dat gelegen is in een onderzoekspark in Launkasaari (Punkaharju). De overdracht van genen van de gemanipuleerde bomen naar de aangrenzende omgeving is een reëel gevaar, waarvan de gevolgen onvoorzienbaar zijn. De bosbouw en biotechnologische industrie manipuleren de bomen en wouden om zich te voorzien in hun eigen behoeften, voor hun persoonlijk profijt. Zij zijn verantwoordelijk voor de vernietiging van natuurlijke wouden en van het vervangen ervan door percelen met een monocultuur van bomen, en bijgevolg vernietigen zij de biodiversiteit. Een dergelijke praktijk is onverantwoordelijk, vooral uit sociaal oogpunt, en de de genetische ingenieurs zullen geen van deze problemen kunnen oplossen. Als de bomen niet geschapen zijn om perfect te voldoen aan de eisen van de bosbouwindustrie, zijn ze daarentegen perfect voor de het werk dat ze verrichten in verband met de natuur. Deze actie werd uitgevoerd in solidariteit met onze italiaanse vrienden die op dit moment opgesloten zijn en vervolgd worden door de italiaanse staat. Voor Marco, Sergio, de mensen van Il Silvestre en de personen, opgesloten door Marini. Doorgaan met vechten en zich niet overgeven!

ELF

22 juni, Burgos (Spanje)

In de loop van de nacht van 21 op 22 juni is het vice-consulaat van Italië aangevallen in solidariteit met de anarchisten die door de italiaanse staat opgesloten zijn in Pisa en Sardinië. Teneinde de dienaars van de staat te verwittigen dat ze gevisieerd worden, zijn stenen tegen de ruiten geworpen en zijn tags gespoten op een aanpalend pand. Terwijl de staat / het kapitaal door de dagelijkse controle en door middel van verschillende repressieve mechanismen zich onaantastbaar poogt te tonen, is dit enkel een kleine sabotage die aan wil tonen dat het raken van de structuren en verantwoordelijke

ndividuen binnen ons aller bereik ligt. De woede, de subversieve passie, onze gewapende verlangens maken ons medeplichtigen van hen die gevangen zijn...Directe actie, na te bootsen, besmettelijk, zonder kern of rand...

Volledige solidariteit en medeplichtigheid met de gevangen anarchisten!!!

Stedelijke anarchistische Guerilla

1 & 19 juli, Parijs

In de nacht van 15 op 16 juli 2004 zijn twee ruiten van de italiaanse bank San Paolo in de Rue Alesia 135 in het 14^e arrondissement van Parijs, en vier ruiten van dezelfde bank op de Place de la Catalogne in hetzelfde arrondissement verbrijzeld. In de nacht van 18 op 19 juli 2004 is het uitstalraam van de italiaanse verzekeringsmaatschappij Generali in de Rue Rochebrune 4 in het 11^e arrondissement van Parijs gevallen. Solidariteit met de beschuldigen van het proces in Genua volgend op de G8 in juli 2001, oorlog aan de (italiaanse) staat en een groet aan alle makker sin strijd, van Pisa tot Lecce.

26 juli, Parijs

“Tussen de vraag tot uitlevering die nogmaals aantonen dat hij nooit vergeet, tussen de processen tegen de oproerkraaiers beschuldigd van “verwoesting” en plundering tijdens de G8 in Genua in juli 2001, en tussen de repressie tegen degenen die zichtbaar vechten tegen de overheersing en de uitbuiting, zet de italiaanse staat zijn vuil werk verder. Nochtans verbergen de overheersing en de uitbuiting zich niet in de “rode zones” maar stellen zich tentoon in de uitstalramen in het zicht van het dagdagelijkse. En de massa van onze verlangens en onze woede kan gemakkelijk al hetgeen die hen beschermt tegemoet gaan: de grote concessie Alfa Romeo / Fiat van Parijs, gelegen op de Avenue du Général Bizot 101 bis in het 12e arrondissement van Parijs heeft al haar ruiten aan diggelen zien gaan in evenveel sterren van woede in de nacht van 25 op 26 juli 2004.

Enkele Lastigaards

Enkele berichtjes van wanorde uit Italië 2004

15 juni, Milaan

Een zendmast van draagbare telefoons van *Vodafone Omnitel* is in vlammen opgegaan in de Via Candiani. Na op het dak van een garagist geklommen te zijn hebben onbekenden benzine gegoten op de voet van de mast. Een tag die nagelaten werd op de muur van de zaak verduidelijkt: *"libero e silvestre"*.

26 juni, Milaan

Een kleine bom (twee gasflessen vastgemaakt aan een fles met benzine met een lont) is onontploft teruggevonden aan het agentschap van de *Banca Intesa* in de Via Murat. Een briefje, ondertekend met *"de uitgebuitenen"* lichtte toe: *"De Banca Intesa is medeplichtig aan het bestuur van gesloten centra. Vuur voor alle Lagers, vuur voor alle gevangenen, voor aan alle staten. Solidariteit met de arrestanten in Sardinië. Vrijheid voor allen."*

15 juli, Milaan

Een kleine bom (een klein gasflesje en een lont gedrenkt in ontvlambare vloeistof) is ontploft tegen de *Banca Intesa* in de Piazza 24 Maggio en heeft het uitstalraam ervan beschadigd. Een briefje, ondertekend met *"Tegen de uitbuiters"* dat ter plaatse achtergelaten is, verduidelijkt: *"Solidariteit met de inwijkelingen van de gesloten centra"* en verwees naar een opgesloten makker van Lecce.

19 juli, Piacenza

Twee telefoonpilaren zijn ontploft in Saliceto di Cadeo. Ter plekke lichtten twee opschriften toe: *"oorlog aan de vervuiling"*, *"Carlo leeft"* en *"Marco Vrij"*.

21 juli, Verona

Het monument ter herinnering aan de agenten is met rood vernis bedekt

terwijl een spandoek verduidelijkt: *"Carlo leeft in de strijd"*. Aangezien de steen de vloeistof goed heeft geabsorbeerd weiden de plaatselijke kranten uit over de reinigingskosten.

24 juli, Milaan.

Ontploffing tegen een agentschap van de *Banca Intesa* in de Viale Jenner. Een briefje dat ter plekke werd gevonden eiste de bevrijding van zes gevangenen makkers van Rovereto.

26 juli, Rovereto

Een overweg is eerst geblokkeerd en daarna in brand gestoken. Op de grond werd een omcirkelde A gespoten. Bij het ochtendgloren is een andere overweg geblokkeerd, deze keer met motorkettingen.

17 augustus, Lecce

Een molotovcocktail werd tegen de woonplaats van Don Cesare Lodeserto. Een vlugschrift ter plaatse achtergelaten lichtte toe: *"oorlog aan don Cesare, bestuurder van het gesloten centrum Regina Pacis"*.

24 augustus, Pisa

Bevrijding van 210 konijnen van de kwekerij *Pampaloni Rolando* in Foglia, opgeëist door het ALF in solidariteit met de activisten van Silvestre.

13 oktober, Parma

Brandstichting in een koelwagen en poging tot brandstichting in een vrachtwagen van het bedrijf *Pronto Carni*, opgeëist voor de bevrijding van Sergio, Alessio en William, en in solidariteit met de activisten van Silvestre die onder toezicht staan of voortvluchtig zijn.

28 oktober, Catania

Twee molotovcocktails werden tegen de ingang geworpen van de politiekazerne op de Piazza Dante, in het centrum van de stad.

30 oktober, Milaan

Twee ontploffingen (op basis van zwart poeder) tegen het interimkantoor *Manpower* in de Via Pellegrino Rossi, een tegen het raam en de andere voor de ingangspoort.

8 november, Milaan

Ontploffing tegen het interimkantoor Adecco en twee tegen de gevangenis San Vittore (de een ervan, verstopt in een vuilbak heeft de vuilniswagen in de lucht doen gaan). De eerste is opgeëist –net zoals die tegen de *Manpower* in oktober- door de *Fai / hoofdstedelijke cel* volgens de kranten en de twee laatste door de *Fai/Solidarietà Internazionale*.

1 december, Rovereto

De ruiten van het interimkantoor Adecco in de Via Baratieri zijn massaal aan diggelen gegaan. Bovendien is een onontploft buisje met ontplofbaar poeder aangetroffen dat op de binnenplaats van het stadhuis gesmeten is.

10 december, Rome

Het secretariaat van de *Sindacato Autonomo di Polizia Penitenziaria* (Sappe, vakbond van 45% van de gevangenisbewakers) in de Via Trionfale 79/a, ontvangt een bombrief (een videocassette zonder band met een batterij van 9 volt en 40 gram poeder) en belt wantrouwig de ontmijningsdienst.

11 december, Rome

Een pakketje dat volgens de pers identiek zou zijn aan die van de morgen, komt aan bij het *Associazione nazionale Carabinieri* (nationale politievereniging). Ze vertrouwden het niet, maakten het niet open en waarschuwden de ontmijningsdienst.

[Berichten overgenomen uit de pers, dat wil zeggen van de politie]

Bericht aan de reizigers.

Wij zijn allen *reizigers*. Wij maken dus de overtocht van dit bestaan op aarde in de wetenschap dat het enkel een doorreis is. En met name omdat wij het stuur dat de reis van ons leven leidt niet in handen hebben, beslissen wij noch over de snelheid, noch over de duur, noch over de bestemming ervan. Wij leven dit bestaan, het enige dat wij ter beschikking hebben, ons tevreden stellend met uit het raam te kijken. Zoals passagiers, precies. Goed wetend dat niets op aarde eeuwig duurt, en dat wij op een dag het eindstation bereiken en afstappen.

Wij hebben geleerd dat het geluk een tijdelijke toestand is. Op een dag worden de menselijke verbanden gehavend, voert de ochtendwekker ons terug naar de dagelijkse plicht, ondergaan de ontgoochelingen hun lot van pijnlijke kwetsuren. En het geluk vervliegt.

Wij hebben geleerd dat de liefde een kortstondig plezier is. Op een dag klopt het hart niet meer als zot, de betovering van de blikken is gebroken, het verlangen zwakt af. En de liefde kent zijn einde.

We hebben geleerd dat vertrouwen een keuze is die ongedaan gemaakt kan worden. Op een dag worden de beloftes niet meer gehouden, het plan wordt niet meer geëerbiedigd, de leugens komen terug aan de oppervlakte. En het vertrouwen verdwijnt.

We hebben geleerd dat vrede een onzekere waarde is. Op een dag wordt een italiaanse manifestant op straat afgemaakt, wordt een spanjaard uit de buitenwijken in een trein in stukken gesneden, wordt een irakse burger in zijn huis gebombardeerd. En de vrede is voorbij.

We hebben geleerd dat werk een voorlopige job is. Op een dag vernieuwt de technologie, is de sector verzadigd, geraakt de markt in crisis. En er is geen werk meer.

Op die manier hebben wij geleerd dat heel ons leven in overgang is, en wankel. We kunnen noch de beelden kiezen die achter het raam voorbijglijden, noch de mensen die rond ons zitten. Wat komt, dat komt; nutteloos te protesteren, bovendien is het verboden de kaartjesknipper aan te spreken.

En dit is de reden waarom niets van wat gebeurt ons lijkt te raken. Zoals de reizigers van het openbaar vervoer doofstom

en bewegingsloos een daad van geweld bijwonen, zo blijven de reizigers van het leven doofstom en bewegingsloos bij elke verrassing.

Op die manier sporen wij onszelf aan om onze verlangens werkelijkheid te maken, hier en nu, met spoed, vooraleer het te laat is, vooraleer de breekbaarheid van het leven ons blind maakt, ongevoelig, gelaten. Op die manier zijn wij ook niet verbaasd te leren dat de vrijheid een voorlopige toestand is. Ook de vrijheid, natuurlijk. Zij die op een dag de hoofdreden om voor te leven vastgelegd heeft, om voor te strijden en om voor te sterven, hult zich vandaag in de schijn van een privilege dat voor enkele mensen onontbeerlijk is, en voor de meeste mensen overbodig. Het kan iedereen overkomen van de ene dag op de andere beschuldigd te worden van het rijden met benzine in de auto (het is gebeurd in Sassari, twee arrestaties), van het ontvangen van een "verdachte" brief via de post (het is gebeurd in Pisa, vijf arrestaties), van het reageren op de *razzia's* tegen buitenlandse straatverkopers (het is gebeurd in Genua, twee arrestaties), van het protesteren tegen de opsluiting van mensen die schuldig zijn aan het feit elders geboren te zijn (het is gebeurd in Lecce, een arrestatie), van deel te hebben genomen aan een gevecht met fascistische twee jaar ervoor (het is gebeurd in Rovereto, zes arrestaties). En daar eindigt de vrijheid. Het zijn zaken die vooral degenen overkomen die het moe zijn toeschouwers op doorreis te zijn en die tegen elke prijs de sociale machine willen neerhalen die op haar onderwerpende en moordende koers gezet is. Samengevat, degenen die erin koppig blijven denken dat vrijheid nog een wezenlijke reden is om te leven en te strijden.

Alle anderen, de rustige reizigers, wensen wij een aangename reis toe. En vergeet niet uw ticket af te stempelen.

Anarchisten.

(pamflet dat in Rovereto gecirculeerd heeft rond 22 juli 2004)

De interne vijand

Het oorlogsklimaat dringt binnen in het hele sociale leven. De “terroristische dreiging” vult de krantenpagina’s en de televisieschermen. Tijdens de zomerse hondsdagen spant de regering de mazen van het net aan van een innerlijk front dat geen strubbelingen verdraagt. Zo ontketent het repressief staatsapparaat van het noorden tot het zuiden van Italië, spoort tientallen makkers op en zet hen gevangen. Sommigen –in Sardinië- zijn ervan beschuldigd de zetel van Forza Italia in brand te hebben gestoken. Anderen –in Genua en Lecce- zijn ervan beschuldigd “tussengekomen te zijn” bij een van de dagelijkse *razzia*’s tegen immigranten of de revolte gesteund te hebben en de ontsnapping uit een gesloten centrum. Nog anderen –in Rovereto- zijn aangehouden omdat ze gereageerd hebben tegen een fascistische aanval twee jaar geleden. Uiteindelijk hebben in chronologische volgorde twee onderzoeken – de ene tussen Rome en Viterbo, de andere in Pisa en omgeving – verscheidene makkers naar de gevangenis gestuurd of onder huisarrest geplaatst voor subversieve bendevoering met terroristisch oogmerk. Bepaalde onder hen voeren op dit moment in de gevangenis een hongerstaking die hen reeds ongeveer 10 kilo deed verliezen. Van in het begin onderdrukt de staat zonder getreuzel degenen die haar uitgesproken vijanden zijn, het is zeker niets nieuws waardoor men verbaasd kan zijn of aanstoot aan kan nemen. Vandaag getuigt de volharding van de flikken, vergezeld van een mediatiek bombardement op de grens van de paranoia, evenwel van een steeds explosievere sociale situatie waar de bedreiging van het ongenoegen en van wanhoop doorweegt. Een situatie waarop de staat preventief reageert door een aanval tegen allen die niet aangepast zijn. De “waakzaamheid” van de politie betreft feitelijk niet meer uitsluitend de “subversieven van de dienst(plicht?)”, maar om het even wie ertoe komt zelfs per ongeluk de bevelen van de koopwaar schade toe te brengen. Van het ineenknuppelen van arbeiders in staking tot de vordering van de buscontroleurs, van de opsluiting en deportatie van immigranten tot klachten tegen zij die strijden om hun gezondheid tegen de giften van de industrie te beschermen, van het ontruimen van huizen en nomadenkampen tot de technologische en militaire controle van wijken, dorpen, stadions en steden, neemt alles op een steeds minder retorische manier de gedaante aan van een binnenlands front van een land in oorlog.

Een sociale organisatie die niets anders kan voortbrengen dan rampen, epidemieën, oorlogen, angst, onzekerheid en wanhoop, weet ook dat ze zich dient te verdedigen tegen de woede die eruit voortkomt. Wanneer men de schroef wil aanspannen ontdekt men wetten, vindt men er uit of negeert men ze, zoals de minister van Binnenlandse Zaken Pisanu argeloos heeft verklaard met betrekking tot de repressie tegen anarchisten. Terwijl de voorwaarden om de praktijk

van de revoltes die ontsnappen aan de regels van het strafrecht in een kader te wringen, in gebreke blijven, verhindert dit niet jaren gevangenisstraf te geven, in goede eensgezindheid met de schone democratische en betrouwbare zielen. Schrik aanjagen, afzonderen en de techniek van de verbrande aarde toepassen rond degenen die zichzelf niet onderwerpen, misschien om bepaalden ervan te overtuigen berouw te hebben, is de manier geworden om zich in daad of in mogelijkheid tegen een rebellie te verzetten die besmettelijk reigt te worden.

Het moment is dus gekomen voor alle interne vijanden om zich bewust te worden van zichzelf, om de woede te ontwikkelen die dit steeds onleefbaarder dagdagelijks bestaan in het leven roept, en haar tegen de heerschappij te keren. De afzondering tussen de gevechten breken, de scheidingen overstijgen, van solidariteit een wapen maken, de autonomie en de directe actie bevorderen. De enige mogelijke verdediging tegen de repressie is deze, een verdediging die reeds een antwoord is, een antwoord dat reeds een aanval is. Wie ellende zaait zal woede oogsten.

Enkele interne vijanden
Augustus 2004

[vertaling van een affiche in Turijn die op 10 augustus 2004 op anarcotico.net gepubliceerd werd]

HET BRANDENDE VOORJAAR VAN 2005

2/05 LECCE-'Operatie Nottetempo'. De politie valt binnen in 16 huizen van anarchisten, 5 worden gearresteerd op basis van een hele reeks aanklachten, waaronder die van 'samenzwering' (artikel 270bis van de Italiaanse Strafwet).

13/05 LECCE-Anarchisten blokkeren het verkeer en verdelen pamfletten. Op een spandoek die ze bijhebben staat: 'De strijd zal nooit stoppen.'

14/05 LECCE-Betoging in solidariteit met de gearresteerde anarchisten, tegen gevangenen en tegen asielkampen. De meeste aanklachten houden verband met de strijd tegen het asielkamp 'Regina Pacis' in San Foca, Lecce.

14/05 TURIJN-Betoging tegen de asielkampen en in solidariteit met de gearresteerde kameraden.

19/05 CAGLIARI-'Operatie Fraria'. De politie valt binnen in 50 huizen. 7 anarchisten worden onder huisarrest geplaatst wegens de aanklacht van 'samenzwering' (artikel 270bis)

19/05 GENUA-De ingangen van de metrostations worden gesaboteerd in solidariteit met alle immigranten in strijd. De actie volgt op een revolte in het asielkamp Brunelleschi in Turijn.

21/05 LECCE-anarchisten vanuit heel Italië betogen in solidariteit met de gearresteerde anarchist en tegen alle gevangenen.

22/05 LECCE-Er vindt een meeting plaats om te discussiëren over gevangenen, repressie, asielkampen en deportaties. Daarna een bijeenkomst voor de gevangenispoorten. Hoofdinspecteur van de politie Giogri Manari krijgt

een bombrief opgestuurd. De actie wordt opgeëist in solidariteit met de enkele dagen daarvoor door de politie vermoorde immigranten Ibracheihk, Sdairi, Fall en Diagne.

22/05 TURIJN-Er wordt een bombrief gestuurd naar het politiekantoor San Salvario in Turijn waar enkele dagen daarvoor twee Senegalese immigranten waren vermoord.

22/05 MODENA-Er komt een bombrief aan bij de voorzitter van Misericordia (een katholieke organisatie die mee de asielkampen bestuurd).

24/05 TURIJN-huiszoekingen: 9 in de huizen van kameraden actief in de solidariteit met immigranten en één in het documentatiecentrum 'Porfido'.

26/05 BOLOGNA en ROME-De politie valt binnen in 100 huizen en arresteert 10 anarchist op basis van aanklachten van 'samenzwering'. De onderzoeken worden geleid door de openbare aanklagers van Bologna en Rome. 2 van de gearresteerde anarchist worden betrokken in beide onderzoeken (Valentina en Danilo van het Croce Nera Anarchica – Anarchist Black Cross); zij worden naar de gevangenis van Pescara gebracht. Drie andere anarchist worden opgesloten in de gevangenis van Viterbo. De andere vijf worden naar de gevangenis van Bologna gebracht.

De website van Croce Nera Anarchica – Anarchist Black Cross wordt geblokkeerd – een paar dagen later is de website terug in de lucht.

27/05 ANCONA-Er wordt een poging ondernomen tot een brandaanslag op het provinciehuis van Ancona.

29/05 CAGLIARI - Betoging in solidariteit met de gearresteerde anarchist.

30/05 CAGLIARI - Nog een anarchist wordt onder huisarrest geplaatst omwille van het betreden van het kantoor van de hoofdinspecteur van de politie. Hij wordt veroordeeld tot 7 maanden huisarrest.

1/06 FORLI-Betoging aan de gevangenis in solidariteit met alle gearresteerde anarchist.

3/06 LECCE en CAGLIARI-De Voorlopige Onderzoeksrechters (GIP) wijzen alle vrijlatingsverzoeken van de advocaten van de gearresteerde kameraden af.

4/06 CAGLIARI - Pierleone Porcu wordt veroordeeld tot 7 maanden en 15 dagen huisarrest wegens het aanvallen van een ambtenaar.

4/06 FIRENZE-Aan het einde van een benefietconcert in Vicolo del Panico, valt de politie de kameraden aan. Drie worden gearresteerd en geslagen in het politiekantoor.

4/06 TERAMO-Betoging aan de gevangenis

5/06 LECCE-Solidariteitconcert aan de gevangenis.

5/06 PESCARA-Betoging aan de gevangenis. Valentina wordt getransfereerd naar Lecce, Danilo naar Rome.

6/06 FIRENZE-De drie anarchist die op 4/06 waren gearresteerd worden veroordeeld tot een opgeschorte straf van 6 maanden. Ze krijgen eveneens een drie jaar geldend uitwijzingsbevel uit Firenze.

7/06 BARCELONA-Een aantal politievoertuigen worden aangevallen in solidariteit met de Italiaanse anarchisten.

7/06 ROME-Stefano del Moro wordt overgeplaatst naar de gevangenis van Velletri.

7/06 CALTANISSETTA-Voor de provinciale zetel van het Rode Kruis worden twee bussen benzine met timer en ontstekingsmechanisme ontdekt. Op de muur staat gespoten 'No CPT' (Geen asielkampen) en een anarchieteken.

8/06 FORLI-Samenkomst aan de gevangenis.

9/06 MOLFETTA-Betoging op het Mazziniplein in solidariteit met alle gevangenen en tegen de asielkampen.

10/06 MOLFETTA-Benefietmaaltijd in het kraakpand 'Le Macerie'.

11/06 BOLOGNA- De anarchisten die vervolgd worden door de openbare aanklager van Bologna worden vrijgelaten, maar Valentina en Danilo, betrokken in het onderzoek van de openbare aanklager van Rome, worden nog vastgehouden. - Saverio en Salvatore worden van Lecce naar respectievelijk Melfi en Salerno overgeplaatst. Salvatore wordt in isolatie geplaatst. Massimo wordt getransfereerd van Viterbo naar Benevento.

11/06 MOLFETTA-Benefietconcert in kraakpand 'Le Macerie'.

12/06 ROME-Betoging aan de gevangenis 'Regina Coeli' waar Danilo wordt vastgehouden.

13/06 FOGGIA-Benefiet in 'Agit Prop' Jacob.

14/06 CAGLIARI-Betoging in solidariteit met alle gevangenen.

15/06 ATHENE-Meeting met discussie over de repressie in Italië.

16/06 LECCE-Benefietconcert voorde kameraden die achter de tralies zitten.

17/06 ATHENE-Het Italiaans Instituut van Cultuur wordt bezet in solidariteit met de gearresteerde anarchisten. - Solidariteitsactie en verspreiding van solidariteitspamfletten.

17/06 BOLOGNA-Benefietfestival tegen repressie en juridische montages.

18/06 GENOVA-Benefiet in de 'Ferrer'-infotheek.

19/06 LECCE-Betoging aan de gevangenis.

21/06 MILAAN-Benefietconcert in Circolo Z. Point.

24/06 BARI-Betoging in solidariteit met de gearresteerde anarchisten en tegen asielkampen.

25/06 BARCELONA-Tijdens een betoging in solidariteit met de Italiaanse anarchisten, worden de kameraden aangevallen door de politie Er worden 7 kameraden gearresteerd.

25/06 FORLI-Concert aan de gevangenis.

26/06 WARSAW-Betoging aan de Italiaanse Ambassade.

27/06 BARCELONA-van de 7 op 25/06 gearresteerde kameraden worden vrijgelaten.

27/06 ATHENE-Een Benettonwinkel wordt aangevallen in solidariteit met de Italiaanse en Spaanse anarchisten.

Juli 2005 ATHENE - Open vergadering van anarchisten en

anti-autoritair rond de repressie in Italië.

1/07 BELGIE-Vertalingen van de brochure 'Aan de immigranten' uit het tijdschrift Tempi Di Guerra (over de strijd tegen de asielkampen) worden uitgebracht en verspreid in solidariteit met de gearresteerde anarchisten uit Lecce.

1/07 ALESSANDRIA-Benefiet in het kraakpand 'Forte Guelcio'.

3/07 Danilo wordt overgeplaatst naar Pesaro.

5/07 BARCELONA-Betoging in solidariteit met de Italiaanse en Spaanse gevangenen, tegen het FIES-regime.

5/07 SAINTS (Spanje)-Een FIAT-autowinkel wordt aangevallen in solidariteit met de Italiaanse anarchisten.

5/07 FIRENZE-Betoging in solidariteit met Albertino uit Firenze, de enige anarchist die nog in de gevangenis zit na de betoging van 25 juni in Barcelona; en Francesco, nog een anarchist die wordt vastgehouden in Spanje.

7/07 LECCE-Discussiemeeting over immigratie en asielkampen.

8/07 ATHENE-Betoging aan de Italiaanse ambassade.

8/07 ROME-Benefiet in het kraakpand Z.K.

8/07 CREMA-Discussiemeeting over immigratie en asielkampen.

9/07 GENOVA-Benefietconcert in het kraakpand 'Pinelli'.

11/07 ATHENE-Betoging aan de Spaanse ambassade.

11/07 BARI-Betoging tegen asielkampen.

11/07 TARANTO-Betoging aan de gevangenis in solidariteit met Flavio.

11/07 LECCE-Salvatore wordt overgeplaatst naar de gevangenis van Salerno en in isolatie gestoken. Saverio wordt getransfereerd naar Melfi.

12/07 ATHENE-Het

Cervantesinstituut wordt bezet in solidariteit met de Italiaanse en Spaanse gevangenen. 1 politieagent raakt gewond.

14/07 MONTBRISON (Frankrijk)-Benefietmaaltijd en concert voor de Italiaanse anarchisten.

15/07 TRENTO-Betoging aan de rechtbank.

15/07 ROME- Benefietconcert voor Massimo. - Danilo wordt getransfereerd naar Prato.

15/07 EL PRAT (Spanje)-Een FIAT-autowinkel wordt aangevallen met explosieven.

16/07 PESARO, CAGLIARI, VELLETRI, SAVONA, TARANTO. -Betoging aan de verschillende gevangenissen.

16/07 MILAAN-Betoging op Piazza Cadorna tegen 'Aitalia Co.', verantwoordelijk voor de deportatie van immigranten. - Betoging aan de gevangenis 'San Vittore'.

16/07 BARCELONA-anarchisten betogen in solidariteit met gevangenen. 'LIBERTA PER ALBERTINO'

16/07 RAGUSA-Betoging aan het asielkamp 'Via Calejanni'

19/07 CAGLIARI - Luca, Carlo en Vinico worden uit de gevangenis gelaten en onder huisarrest geplaatst.

20/07 TURIJN - Het kraakpand

'Fenix' wordt ontruimd door de politie. 17 kameraden worden onderzocht, 8 daarvan worden gearresteerd. De aanklachten houden verband met de betoging op 18 juni in Turijn, georganiseerd op het kraakpand 'Barrochio' in Milaan te steunen na een fascistische aanval. Tijdens deze demonstratie, viel de politie aan en werden 2 kameraden gearresteerd. De aanklachten zijn 'verzet tegen de politie', 'vernielingen' en 'geweldpleging'.

27/07 CATANZARO - Flavio wordt omwille van veiligheidsredenen overgeplaatst naar de gevangenis van Catanzaro.

27/07 MADRID - Francesco Gioia wordt in isolatie geplaatst.

28/07 BARCELONA - Albertino die was gearresteerd tijdens een solidariteitsbetoging wordt vrijgelaten, maar krijgt een boete van 3000 €, de teruggave van zijn paspoort en wekelijkse meldingsplicht als voorwaarden opgelegd.

8/08 TURIJN - 7 antifascisten die vastzaten in de gevangenis, worden onder huisarrest geplaatst.

9/08 LECCE - Christian, opgesloten in het kader van Operatie Nottetempo, wordt onder huisarrest geplaatst.

24/08 ROVERETO - Er vinden huiszoekingen plaats bij twee anarchisten in verband met 2 bombrieven, opgeëist door de FAI tegen de politie van Genua in 2001. Er worden computers, cd's en elektrisch materiaal in beslag genomen.

6/09 LECCE - Het huisarrest van Annalisa wordt opgeheven. De procureur verklaart dat alle post van Salvatore zal gecensureerd worden, post die daarvoor ook al arbitrair behandeld werd door de gevangenisdirectie.

14/09 SULMONA - Salvatore wordt overgeplaatst naar de gevangenis van Sulmona.

21/09 TURIJN - Flavio wordt uit de gevangenis gelaten en onder huisarrest geplaatst.

19/10 MADRID - Francesco Gioia wordt overgeplaatst naar Alcala de HERNANDES waar hij onmiddellijk in isolatie wordt geplaatst.

22/10 VERONA - Een antifascist wordt gearresteerd en opgesloten in de gevangenis na een gevecht met nazi's.

OPERATIE NOTTETEMPO

12 mei 2005

De grens van de democratie: vermoorde immigranten, opgesloten rebellen

Donderdag 12 mei 2005 werden vijf anarchisten uit Lecce in Italië gearresteerd in het kader van de eindeloze zoektocht naar "subversieve organisatie met terrorisme als doel" (artikel 270 bis) waarbij huizen en anarchistische plaatsen in half Italië werden doorzocht. Het gekraakte Il Capolinea werd gesloten en verzegeld voor verder onderzoek. Het werd onze kameraden die gekend waren voor hun voortdurend en compromisloos verzet tegen de kampen die in de tongval van de Staat "tijdelijk opvangcentrum" wordt genoemd, zeer lastig gemaakt. Op het moment dat de brutaliteit van de het asielcentrum van Lecce zo duidelijk naar buiten is gekomen, is hun chef don Cesare Lodeserto gearresteerd en wordt hij beschuldigd van geweld in de private sfeer en van kidnapping. Op het moment dat vele opgesloten immigranten zijn beginnen rebelleren met moed en vastberadenheid, zijn de stemmen van zij die de verantwoordelijken van het systeem van concentratiekampen ontmaskerden het zwijgen opgelegd. Onze kameraden zijn beschuldigd van een reeks aanvallen tegen de eigendom van de managers en financiers van het asielcentrum in Lecce, van sabotageacties tegen Esso en van acties gericht tegen Benetton. Wij weten niet of ze schuldig of onschuldig zijn, en het interesseert ons ook niet. Wat wij als rechtvaardig beschouwen zoeken we niet tussen de lijnen van de codes van de Staat. Zijn ze onschuldig, dan hebben ze onze solidariteit. Zijn ze schuldig, dan hebben ze onze solidariteit nog meer.

Met vastberadenheid antwoorden op zij die vrouwen en mannen wiens enige fout het is arm te zijn en niet de juiste papieren te hebben, een kleine rekening presenteren aan zij die zich verrijken met de genocide van de Iraakse bevolking (zoals Esso) of met de deportatie van de Mapuche (zoals Benetton), zijn praktijken die wij absoluut delen. Van de bombardementen tot het asielcentrum, van de banken tot de multinational, zijn de vijanden van de uitgebuitenen niet overal dezelfde?

Terwijl onze kameraden gearresteerd worden, slaagt de politie van Turijn er in één dag in om een nomadenveld te ontruimen, koelbloedig een Senegalese te vermoorden aan een controlepost en de dood van nog een immigrant te veroorzaken die wilde ontkomen. Genoeg gehad? Al wekenlang zijn de gedetineerden van Via Corelli in Milaan in hongerstaking, protesteren ze op het dak, schreeuwen ze hun verlangen naar vrijheid uit. Ondertussen worden honderden vluchtelingen geïnterneerd in het 'verwelkomingscentra' vanwaaruit ze ten allen prijze willen ontsnappen. Wij horen hun schreeuwen vanuit de ruïnes van deze verwoeste wereld. We kunnen doen alsof we ze niet horen. We kunnen hypocriet de gewapende strijd tegen het nazi-fascisme vieren zonder op te merken dat het kamp niet iets uit het verleden is, maar iets van het heden. We kunnen ons verstoppen achter het respect voor de wet – en in naam van diezelfde wet wordt er gemoord en gebombardeerd, dezelfde wet die dagelijks voor miljoenen verdoemden op deze aarde wordt opgeschort. Of we kunnen beslissen om het hoofd op te heffen, om in onszelf te vinden wat rechtvaardig is, om onze harten en armen te wapenen. We kunnen ons verstoppen, of we kunnen aanvallen.

De beste manier om solidair te zijn met de anarchisten van Lecce lijkt ons het verderzetten van de strijd voor de sluiting van het kamp, de strijd om de machine van de uitwijzingen te verstoren. Voor een wereld zonder grenzen.

VRIJHEID VOOR SALVATORE, SAVERIO,
CHRISTIAN, MARINA, ANNALISA!
VUUR VOOR DE KAMPEN, VRIJHEID VOOR
IEDEREEN

Anarchisten op vrije voeten.

Salvatore, Saverio en Christian zijn onmiddellijk opgesloten in de Casa Circondariale Borgo San Nicola.

Marina en Annalisa staan onder huisarrest.

Brief van Salvatore

19 mei 2005

Ik zend een lieve begroeting en een grote omhelzing aan allen die in deze dagen hun solidariteit tonen met betogingen, piketten, de verspreiding van pamfletten, brieven, telegrammen,... Al wat van buitenaf mij bereikt houdt mijn moreel hoog en doet me begrijpen dat het wensdenken van de Staat om haar legale montage op punt te stellen de strijd niet kan stoppen, en dat er niet genoeg muren, prikkeldraad, tralies en bewakers van menselijk vlees zijn om ons te isoleren van de sociale context waarin we leven. Ook in de gevangenis tonen de andere gevangenen veel solidariteit. Al na twee dagen met gemeenschappelijke tijd werden we overgeplaatst naar een regime van hoge beveiliging – maar we staan in het midden van geweldige menselijkheid, een menselijkheid die blijft voortleven, hopen en dromen, ondanks de 20 dagelijkse uren waarin we met drie mensen in een cel van twee op vier meter worden gedwongen zonder een sociale ruimte die ook maar enigszins anders is dan de uren waarop we gelucht worden. Duizend enkelingen, duizend individuen in deze gevangenis: de lichamen gebonden, maar de gedachten vrij.

Het doel van deze legale montage is overduidelijk: de handen binden en de mond snoeren van zij die niet bereid zijn het hoofd te buigen, van zij die te vaak de monotonie van de gevestigde orde doorbreken, van zij die vechten voor een andere wereld, voor een leven dat de moeite waard is en voor de vrijheid van allen. Ze willen elke afwijkende visie en elke radicale kritiek van het bestaande elimineren; te

meer indien deze kritische personen zich richten naar de aartsbisschoppen en hun dienaars, naar zij die politieke bescherming van de Staat genieten in ruil voor hun hart.

Het lijkt geen twijfel dat deze operatie kadert in een breder project: om de aandacht te af te leiden van zij die duizenden individuen in naam van de Staat en de democratie legaal martelen,

Na de arrestaties van 12 mei verklaarde de burgemeester van Lecce: "Dit is een interventie bedoeld om de mensen die wel willen leven volgens de democratische regels terug rust te geven."

mensen in psychiatrische instellingen stoppen, verkrachten, arresteren en opsluiten, in een niet zo ver verleden, in de logica die deze tijden van oorlog domineert.

In deze wereld wordt de realiteit omgekeerd, en de taal van de Staat rechtvaardigt dit: het is daarom dat wij afgeschilderd worden als terroristen en geweldenaars. Maar de Staat is de terrorist, en de geschiedenis toont dit duidelijk aan. En hetzelfde gaat op voor geweld, waarbij ik alleen het revolutionair geweld aanvaardbaar acht. Ze zeggen dat de geweldenaars diegenen zijn die bankautomaten in brand steken, maar zoals iemand een hele tijd geleden al zei: "de echte dief is niet hij die een bank berooft maar hij die er één opricht." Terrorisme en geweld daarentegen zijn het bombarderen van hele bevolkingen en zo duizenden doden maken, de eilanden van Taranto en Porto Marghera die traag en legaal moorden, de witte doden van het werk, de kampen voor immigranten, de verdrinkingen van de immigranten, de opsporingen, de deportaties, de zelfmoorden in de gevangenis. Terrorisme en geweld is de milieuvernietiging en de plundering van grondstoffen, de industriële productie en haar ononderbroken delocalisaties, de zoektocht naar altijd maar meer grootse en ingrijpende vormen van uitbuiting en naar nieuwe slaven in naam van de winst waardoor hele bevolkingen ontworteld worden en duizenden ongewensten, beroofd van hun eigen levens, achtergelaten worden. Ik zal hier stoppen – de lijst wordt te lang.

Ik wil diegenen die buiten zijn en ons steunen en onze strijd voortzetten nogmaals bedanken – het betekent dat zij ons niet kunnen stoppen. Ze kunnen ons niet stoppen omdat, zoals een kameraad ooit schreef: "de vijanden van elke grens de vrijheid in hun hart hebben, niemand kan hen opsluiten." Vandaag sta ik midden tussen jullie. Vandaag ben ook ik weer een beetje vrijer.

Een stevige omhelzing.

Salvatore

Vanuit de hoog beveiligde vleugel van de gevangenis van Borgo San Nicola, Lecce.

19 mei 2005

Excuseer, we hebben het niet goed begrepen: wie is het die de terreur zaait?

[Onderstaande tekst werd verspreid en geplakt in Lecce tijdens de solidariteitsinitiatieven met de anarchisten van Capolinea.]

Zoals u al weet, heeft zelfs Lecce ook haar gevaarlijke terroristen. Volgens het justitieapparaat en de media gaat het over anarchisten die al lange tijd strijden tegen het asielkamp 'Regina Pacis' van San Foca. Er zijn er 5 gearresteerd en tegen een tiental anderen, die voorwaardelijk zijn vrijgelaten, loopt er een onderzoek. De 5 gearresteerde anarchisten zouden volgens de politie "terreur zaaien"- een schrikwekkend beeld dat met enthousiasme door 'La Pandania', altijd de eerste als het ras moet verdedigd worden, werd overgenomen.) Wij weten niet en het interesseert ons ook niet te weten of de gearresteerden min of meer schuldig zijn aan de acties die hun worden toegeschreven, maar...

Maar wat zeker is, is dat de curie van Lecce met christelijke liefdadigheid een kamp (Lager) runt, een plaats waar tientallen en tientallen buitenlanders worden opgesloten, schuldig aan het feit dat ze arme immigranten, eerder dan rijke toeristen, zijn. Hun loutere opsluiting vormt al een infamie, maar wat nog erger is, is de behandeling die zij gedwongen worden te ondergaan. De behandeling in dat kamp was zo brutaal dat het eindigde met de directeur van het asielkamp zelf, don Cesare Lodesorte, die in gevangenis vloog – ondanks grote lokale bescherming. Misschien hebben deze anarchisten het portaal van zijn kathedraal en zijn huis in brand gestoken. Als ze dat gedaan hebben, dan is dat voor niets anders dan aan deze man van God een beetje van het zo grote medelijden dat hij voorwendt terug te geven. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat alle personen die in een kamp werken verantwoordelijk zijn voor het lijden van zij die er worden opgesloten. Zij die verzorging toedienen om de verwondingen veroorzaakt door matrakken te verbergen; of zij die kalmeringsmiddelen voorschrijven om de apathie en de onderwerping te verkrijgen, ook zij zijn medeplichtig. Door hun dagelijks werk laten deze collaborateurs met witte handschoenen de miserie en de wanhoop verder duren. Misschien hebben deze anarchisten hen verstoord met telefoonbelletjes, omdat ze zich bekleedden met een reputatie van menselijkheid. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat de verantwoordelijken van Regina Pacis mogen rekenen op de steun van alle grote informatiekkanalen, dienstbaar om hun verdedigingswoorden voor het kamp te rapporteren en ze te herhalen, te herhalen en nog meer te herhalen totdat ze zich transformeren in een publieke opinie. Als deze anarchisten woorden hebben achtergelaten op de muren van de stad om ervoor te zorgen dat hun stem tegen de kampen werd gehoord, dan is dat het minste dat ze konden doen. Wie is het die de terreur zaait ?

Het is zeker dat om zij die binnen en buiten de asielcentra protesteren te onderdrukken, de ordekrachten zich bedienen van het meest brutale geweld. Als ze al niet moorden, dan breken ze de botten wel. Misschien hebben deze anarchisten "op herhaalde wijze" tijdens een initiatief één van deze moordenaars in uniform geslagen waarbij ze hem "verwondingen aan de rechterknie" toebrachten. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat het Amerikaanse leger tijdens haar oorlog in Irak meer dan 150 000 mensen (allemaal fanatieke fundamentalisten, verorberaars van christenen?) hebben vermoord. Het is Esso die de brandstof van haar bombardementen, haar tanks en haar doodsinstrumenten levert. Misschien hebben deze anarchisten de slangen van de pompen van een tankstation van Esso doorgesneden; als ze dat gedaan hebben, dan was dat om hen te bedanken voor hun diensten. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de multinational Benetton zich de gronden van het Mapuche-volk in Patagonië heeft toegeëigend, een volk dat is met geweld is verjaagt van de plaats waar ze geboren zijn en waar ze altijd geleefd hebben. Nochtans bevinden de Mapuche zich meer dan ooit op een weg van uitroeiing. Benetton van Padania, met een genereus hart, heeft beloofd een museum ter hunner nagedachtenis op te richten. Misschien hebben deze anarchisten de ruiten van een van hun magazijnen bijgekleurd om een bijkomende toon te geven aan hun gevierde kleuren. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de ruimtes ter beschikking staan van zij die genoeg middelen of de juiste partijkaart in hun zakken hebben. Voor alle anderen, zijn er in het beste geval de openbare lokalen om koopwaren te consumeren of wel des ruelles pour se piquer. Misschien hebben deze anarchisten sinds jaren een lege en ongebruikte ruimte bezet omdat ze nog van het geld, nog van de partijen houden, omdat ze zich wilden amuseren. Wie is het die de terreur zaait?

Het is zeker dat de gearresteerde anarchisten nooit aan iemand de vrijheid hebben ontnomen, dat ze nooit zij die het niet eens waren met hun hebben gemarteld, dat ze nooit ongewapende burgers hebben gebombardeerd, dat ze nooit hele bevolkingsgroepen hebben uitgedreven, dat ze nooit werknemers hebben ontslagen, dat ze nooit het water en de lucht hebben vergiftigd, dat ze nooit duizenden consumenten hebben afgezet,... En dus: excuseer, we hebben het niet goed begrepen: wie is het die de terreur zaait?

**HET IS DE STAAT DIE DE TERRORIST IS
VRIJHEID VOOR ALLE GEARRESTEERDEN
VRIJHEID VOOR DE VERVOLGDE IMMIGRANTEN**

Brief van Christian

[brief gestuurd op 23 mei, de dag na een actie aan de gevangenis van Lecce]

23 mei 2005

Liefste kameraden,

IK HEB JULLIE AANWEZIGHEID GEVOELD!

Die grote dag gisteren, die onvergetelijke middag. Jullie stonden de hele tijd voor het venster, en met een zwarte T-shirt heb ik jullie toegewuifd. En ik brulde, ik brulde met alles wat in me zit. Ik heb elk woord van jullie allen, één voor één, gehoord en heb ook het gezicht van al mijn kameraden in mij opgenomen. En wanneer mijn oren en ogen de signalen niet duidelijk hebben ontvangen, heb ik toch één zaak nog kunnen onderscheiden: een mooie en hoge zwarte vlag boven de gewraakte muren. Ik weet wat jullie aan solidariteit kunnen verwezenlijken, maar niettemin bleef ik me er aan verbazen: gigantische stapels telegrammen en brieven, het ene initiatief na het andere, zaken die nog nooit in deze slapende stad zijn gezien. Dit alles vervult mijn hart met vreugde en bevestigt mijn overtuiging als een zoet gevoel: ze kunnen ons binden, maar wij overschrijden om het even welke hindernis – zelfs al zijn het betonplaten van honderden kilometers. En ook hier binnen is de solidariteit niet niks. Wat er mij ook ontbreekt, er wordt voor gezorgd.

We zitten met drie personen in de cel: ik, die slaapt op een halve meter van het plafond, en twee geweldige Napolitanen die met hun aanstekelijke tongval me voortdurend aan het lachen brengen. En ik die dacht dat er in de gevangenis niet kon gelachen worden! Deze mensen zitten al jaren in de gevangenis, en hebben nog vele jaren voor de boeg (C2 Verhoogd Toezicht: "vereniging met maffia-signatuur"). Zij weten daarom al hoe je de dag best kan opvullen; en elke nacht bedenken ze in hun bed weer iets nieuws. Ze helpen me echt, onze vriendschapsbanden zijn spontaan gegroeid.

Saverio bevindt zich in de sectie onder mij (zoals we zelf hebben ondervonden, hebben de bewakers er voor gezorgd dat wij gedrieën niet samen zouden zitten). Tijdens de luchting zitten we in aangrenzende kooien waardoor we tijdens het wandelen kunnen zien. Zelfs zonder met elkaar te kunnen praten, stellen de vliegende kleine kussen en begroetingen ons beiden gerust en versterken ons.

Salvatore zit jammer genoeg in een andere afdeling. Ik heb hem wel af en toe toevallig kunnen zien tijdens de eerste dagen na onze arrestatie. Ik slaag er wel in om hem door de glazen wanden en de tralies (zonder ooit zijn blik te kruisen, hoe vaak ik het ook probeer) te zien wanneer hij gelucht wordt en ik net weggebracht wordt (voor besprekingen, werk, ...). Ik mis hem!

Ah, daar denk ik nu net aan, weet je wie dat er ons is komen

'bezoeken'? Niemand minder dan die lastige senator Maritati. We zijn het al wel gewoon dat ze het verzet willen recupereren, maar zo'n onhandige poging! Ik wist dat Saverio absoluut niet met hem wilde spreken, maar ik ontdekte pas dat hij een parlementariër was toen ik al voor hem zat. Na 30 seconden praten (ik was nieuwsgierig naar deze dialectische relatie tussen een man van de macht en een anarchist) vertelde hij me dat hij zich vanuit het buitenland naar Italië had gehaast toen hij het nieuws had ontvangen over de 'repressiegolf' (democratisch woord van een

magistraat). Hij strooide was onzin in het rond van het type "bescherming van de vrije meningsuiting", "respect voor de wetten binnen de gevangenis", "eerbied voor de rechten van de mens", "misbruiken aan

"misbruiken aan de kaak stellen". Hierop heb ik geantwoord: "De gevangenis is mijn vijand, net zoals alle andere gevangenissen mijn vijanden zijn. Als je dat nog niet hebt begrepen, betekent dat je hesp voor je ogen hebt." Daarna ben ik opgestaan en terugggegaan naar mijn sectie. Ik moet toegeven dat het me erg geamuseerd heeft om die politieke te confronteren met een spiegel zoals alleen zij dat kunnen.

"De operatie valt samen met het Festival van de Politie, en we zijn er zeker van dat deze wonderlijke resultaten de burger dichter bij de ordediensten zal brengen."

-Politiechef van Lecce

Binnen 15 dagen na vrijdag 20 juli zal er een nieuw onderzoek zijn. En om die vreselijke vraag te beantwoorden: het gaat goed met mij, en ik ben helder van geest!

GEVANGEN IS NIET OVERWONNEN!

DE STRIJD GAAT DOOR!

ZE ZULLEN ME NOOIT HEBBEN!

Jullie Christian.

Uittreksels uit brieven van Salvatore

11 juni 2005

Vanaf vandaag 14.30u zit ik dus in de gevangenis van Salerno. Gisteren vertelden ze me dat ik ging getransfereerd worden. Het was pas deze ochtend in de vleeswagen dat ik te weten kwam naar waar ik werd gebracht. Ze hebben me wakker gemaakt om 5.30u, om 6.00u ging ik naar beneden en om 7.00 zat ik de transportwagen samen met andere gevangenen, waaronder Saverio.

De andere gevangenen wisten dat ze naar Melfi werden gebracht, en om eerlijk te zijn, ik hoopte dat ze ook Saverio en mij daarheen zouden brengen omdat ik had gehoord dat het daar wel OK was... Jammer genoeg vertelden de flikken in de transportwagen dat Saverio naar Melfi ging, maar dat ik naar Salerno werd gebracht. Deze gevangenis is niet één van die nieuwe, maar een oude die is geherstructureerd, 'verfraaid'. Wat me onmiddellijk opviel (kan een misvatting zijn) is de strengheid van de bewakers: je moet in een bepaalde positie staan, altijd vlak naast de muur wandelen en ze vertelden me dat wanneer ze de gevangenen tellen (8u, 16u, 20u) ik recht naast mijn bed moet staan. Na de formaliteiten van de inschrijving stopten ze mij in een isolatiecel. Er zitten geen andere gevangenen naast mij, ik kan dus op de moment niets te weten komen...

De cel waar ik inzit is ongelooflijk, het lijkt op iets uit een psychiatrisch ziekenhuis. Het bed en de tafel zijn vastgemaakt in de muur onder de TV. Er is een wasbassin en een toilet open in de cel.

De cel waar ik inzit is ongelooflijk, het lijkt op iets uit een psychiatrisch ziekenhuis. Het bed en de tafel zijn vastgemaakt in de muur onder de TV. Er is een wasbassin en een toilet open in de cel. De toiletpot staat vlak naast de getraliede deur. Ze hebben er een stuk hout voor geplaatst om je aan het zicht te onttrekken van de voorbijgangers, maar dat is niet meer dan een eufemisme: je kan bijna alles zien. En het doortrekken werkt niet zoals het hoort... Het licht kan alleen buiten de cel aan en uit worden gezet, hetzelfde voor de TV. Ik heb de dokter verteld dat ik een vegetariër ben, maar dat kan hem geen barst schelen. Mah! Ik hoop alleen maar dat ze me niet te lang in isolatie houden. Ik gebruik de muur als kalender, om de tel niet kwijt te raken.

12 juni 2005

Deze morgen kwam ik uit m'n cel voor lichaams oefeningen: ze plaatsten me een uur lang alleen in een kleine ruimte in openlucht achter m'n cel van 7 op 8 meter. Terwijl ik buiten kwam, on ik zien dat het een oude gevangenis was – de structuur is totaal verschillend van die van de gevangenis

van Lecce. Jammer genoeg kan ik nog niet eens de gevangene die het eten brengt iets vragen. In tegenstelling tot wat er in Lecce gebeurde, wordt deze vergezeld van twee bewakers. Ik heb er geen idee van waar de andere gevangenen gaan voor hun lichaams oefeningen; vanwaar ik was kon ik geen andere stemmen horen; de 'open lucht' (bij wijze van spreken) waar ik werd gebracht had een muur van 7 meter hoog, maar had, in tegenstelling tot Lecce, geen metalen net dat er was overgespannen. Ik heb er geen idee van wat voor gevangenis dit is, hoewel het me helemaal geen kleine leek toen ik hier aankwam – tenminste van het beetje dat ik kon zien vanuit de transportwagen.

13 juni 2005

Het gaat hier best wel slecht. Deze morgen rond 8.00u doken er 15 bewakers op, ze deden een lichaams fouille in de cel. Daarna moest ik weg gaan en doorzochten ze mijn cel. Toen ik terugkwam, lag het weinige dat ik heb, over heel de cel. Ik vroeg naar een douche en ze zenden me erheen: twee walgelijke douches die nooit zijn schoongemaakt, met koud water. Tegen 9.00u ging ik naar de gewoonlijke open lucht ruimte, die ze ook doorzochten, en net toen ik terug kwam, denk ik, weerhielden ze een boek dat ik mee naar buiten had genomen. En het is ongelooflijk saai daar alleen te zitten niks... Het is een ongelooflijke situatie, ik weet niet wat ze denken dat anarchisten zijn of waarom we dit alles doen, maar deze situatie van niets weten maakt me erg ongerust en kwaad, ook al probeer ik rustig te blijven. Feit is dat toen ik in Lecce was de dagen voorbijvlogen, maar hier, in deze omstandigheden, gaan de dagen nooit voorbij. Alsof dat nog niet genoeg is, steken ze af en toe tijdens de nacht het licht aan in de cel. Het is zo'n vreemde en onzekere situatie... maar ik blijf sterk en trots.

Weet je, wat wij zeggen over de gevangenis, dat het een middel is van psychische en psychologische annientamento (breken, vervreemden,... nvdv.), nu geloof ik dat ik echt weet wat dat betekent, ik denk echt dat het waar is.

Een goed geklede man kwam naar mijn celdeur en vroeg me dichterbij te komen... hij stelde zichzelf voor als de gevangenisdirecteur. Ik vroeg hem waarom ik toch in isolatie werd gehouden, en hij vertelde me dat dit de orders waren van het ministerie. Ik moest in een eenzame cel worden gehouden en hij wist niet voor hoelang. Hij was ook verbaasd dat ik hier was aangezien ik nog niet langs de rechtbank ben gepasseerd. Hij vertelde me dat ze me niet buiten mijn eigen gebied mogen houden. Naar zijn mening moest deze isolatie niet zo lang duren, maar dat ik er hoe dan ook niets aan kan doen.

Ik vertelde de directeur dat ik een telefoontje wilde doen en hij stuurde me naar de telefoonoperator. Zij vertelden me dat ik morgen kan bellen. Maar toen kwam hij terug en vertelde me dat de fotocopy van het formulier dat mijn

moeder had opgestuurd niet in mijn dossier stak. Ze hebben naar Lecce gebeld voor informatie maar ze zeiden dat ze geen enkel formulier hadden en ontkenden zelfs dat ik vandaaruit al naar mijn moeder had gebeld op de 30ste juni. Ik was sprakeloos. Vandaag, nadat al het gezoek voorbij was, slaagde ik erin om me wat rustiger te voelen en een beetje te eten.

14 juni 2005

Als ik alleen naar buiten ga, is dat wel saai maar het is de enige manier om nog een beetje lucht in te ademen buiten de cel. Ik trek dan mijn longen open en tuur naar de lucht. Vanuit mijn raam kan ik niet veel zien, omdat er zowel tralies als een dubbel metaalnet met kleine gaatjes voorzit. Ook op de buitenplaats, erg klein met die hoge muren, is het deel van de lucht dat ik kan zien erg klein.

In isolatie ben ik nu aan het leren om mijn dagen beter te

ordenen, zelfs als dit de langste dagen van het jaar zijn. Jammer genoeg laten die smeerlappen me zelfs niet gewoon slapen: ze maken me wakker met voortdurende nachtcontroles en door het licht aan te zetten.

Ik kan amper wachten op post hier in Salerno. Het zou een grote hulp zijn.

Ik heb de indruk dat de gevangene die het eten brengt ze in de keuken verteld heeft dat ik vegetariër ben en dat hij ze gevraagd heeft me iets te geven zonder vlees of vis omdat er vandaag alleen maar een portie bonen voor me was. Als dit het geval is, dan doet me dat erg deugd: het bewijst dat ze de solidariteit tussen gevangenen niet kunnen breken. En is dat niet wat we altijd al gezegd hebben, dat solidariteit aan de basis ligt van de strijd van de uitgebuitenen?

Salvatore

Oproep voor Salvatore

Salvatore Signore is een anarchist uit Lecce die, samen met nog vier andere anarchist, op 12 mei 200 gearresteerd in het kader van 'Operatie Nottetempo'.

Ondanks het feit dat er geen enkel bevel is om hem in isolatie te houden, krijgt Salvatore een harde behandeling te verduren in de gevangenis van Salerno. Hij werd naar die gevangenis overgeplaatst op 11 juli 2005.

Salvatore zou niet mogen onderworpen worden aan enige restrictie wat betreft zijn post. Ook zou contact met andere gevangenen tijdens de gemeenschappelijke tijd moeten toegelaten zijn. Nochtans is het tegendeel waar: hij wordt 23 uur per dag opgesloten en kan niemand anders zien dan de bewakers. Meer nog, de bewakers laten niets (boeken, magazines, pamfletten,...) toe in de cel buiten brieven. De bewakers mishandelen hem ook, bijvoorbeeld door hem een regelmatige douche te ontzeggen en het weigeren om ook maar eender welk basisverzoek (toilet papier, nieuwe lakens,...) tijdig te beantwoorden.

Met dit alles in het achterhoofd, vragen wij aan iedereen om protestbrieven te schrijven naar de lokale autoriteiten en naar de directie van de gevangenis van Salerno om hen te laten merken dat Salvatore, ondanks de isolatie en de mishandelingen, niet alleen staat.

Verder hebben de andere gevangenen die in Salerno vastzitten tijdens de laatste week van juli protest opgestart: ze slaan op de tralies en weigeren voedsel. Aangezien Salvatore in totale isolatie wordt gehouden, kon hij de preciese redenen voor dit protest niet achterhalen – maar we kunnen ervan uitgaan dat de gevangenen protesteren omwille van de zeer slechte leefomstandigheden in deze gevangenis.

SOLIDARITEIT MET SALVATORE EN ALLE GEVANGENEN !

Schrijf protestbrieven naar:

Direzione Casa Circondariale (directie van de gevangenis van Salerno)

Localita' "Fuorni"

Via del Tonnazzo 1

84131 Salerno

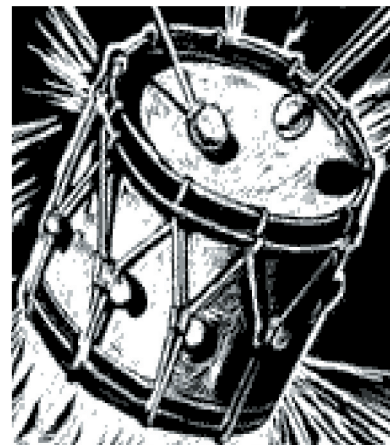
Italië

Ufficio GIP tribunale di Lecce (voorlopige onderzoeksrechter van de rechtbank)

Viale De Pietro

73100 Lecce

Italië

Over gearresteerde anarchisten in Lecce en een wereld waar niemand zich thuis kan voelen.

Overal vreemdelingen...

Donderdag 12 mei 2005 arresteert de DIGOS (Italiaanse politieke politie) met groots machtsvertoon vijf anarchistinnen in Lecce. De gearresteerden zijn Annalisa Capone, Angela Marina Ferrari, Christian Palladini, Salvatore Signore en Saverio Pellegrino.

Het machtsvertoon van de politie in deze situatie kan absurd lijken. Bij operatie 'Nottetempo' ("nachttijd"), zoals de flikken deze serie raids, huiszoekingen en arrestaties hebben genoemd, werden 150 flikken ingezet in de regio van Lecce alleen al. Er waren eenheden met honden, grenspolitie, postpolitie, eenheden van de Centrale Antiterrorismediendienst, bomspecialisten, een helicopter,...

De aanklachten, die refereren naar acties die de laatste twee jaar hebben plaatsgevonden, zijn onder meer:

- Subversieve organisatie met terroristische bedoelingen en de omverwerping van de democratische staat.
- Aanvallen tegen de kathedraal van Lecce en het huis van Vader Cesare Lodeserto. Lodeserto was de directeur van het CPT (gesloten asielkamp) in San Foca, Lecce, tot hij werd gearresteerd op beschuldiging van privaat geweld en kidnapping in verband met zijn behandeling van de gedetineerden in het asielkamp.
- Aanzetten tot revolutie tijdens een betoging aan het CPT die eindigde met rellen.
- Aanvallen tegen de bankautomaten van Banca Intesa, de bank waar de Regina Pacis Stichting, de organisatie waarmee de goede priester het concentratiekamp in San Foca runde, hun rekeningen hebben.
- Telefonisch 'lastig vallen' van de collaborateurs die betrokken zijn bij de werking van het CPT.
- 'Belasteren' van deze collaborateurs in pamfletten.
- Bevuilen van de ingang van een huis van één van deze collaborateurs met verf.
- Organisatie van een niet-toegelaten betoging tegen het bedrijf Benetton dat grote delen van Patagonia (in het zuiden van Chili en Argentinië) aan het inpalmen is en de Mapuche van hun land verdrijft.
- Bevuilen van de ramen van een winkel van Benetton.
- Beschadigen van pompen van een Esso tankstation; Esso is de Europese tak van Exxon, de olieleveranciers voor de oorlog in Irak en Afghanistan.

- Bezetten van een lege en ongebruikte ruimte, Capolinea.
- Graffiti op muren spuiten.

Naast deze arrestaties, zijn er nog tien mensen vanop de hoogte gebracht dat ze onder onderzoek geplaats waren; acht voor subversieve organisatie met terroristische doeleinden en twee voor een niet-toegelaten betoging. De flikken hebben de bezette anarchistische ruimte Capolinea gesloten en doorzocht, en verder ook nog huiszoekingen gedaan bij anarchistinnen over heel Italië (in Lecce, Aosta, Turijn, Trento, Trieste, Chieti, Cagliari, Taranto en Catania).

Ik weet niet of de gearresteerden iets te maken hebben met de activiteiten waarvoor ze worden aangeklaagd, en het interesseert me ook niet. Schuldig of onschuldig interesseert me niet aangezien zulke termen deel zijn van het rechtssysteem en de Staat. Mijn solidariteit is gebaseerd op het herkennen van mijn eigen strijd in die van kameraden, het ontdekken van mogelijkheden voor medeplichtigheid en wederzijdse versterking – zelfs over de oceaan heen.

Niet thuis in deze wereld.

De echte misdaad van de kameraden uit Lecce is dat zij vrij openlijk hun solidariteit met de rebellerende immigranten in de CPT's en met de Mapuche die vechten tegen hun ontheemding in Zuid-Amerika naar buiten hebben gebracht, net zoals hun walging tegenover de oorlog in Irak. Door dit te doen hebben ze herkend wat ze gemeenschappelijk hebben met de immigranten zonder papieren, de Mapuches die hun land verliezen en de Irakezen die voor hun ogen hun huizen zien vernietigd worden door de zelfverklaarde 'bevrijders'. Ze hebben herkend dat ook zij zich bij de ontheemden en uitgebuitenen bevinden die minder en minder plaats hebben in deze wereld, die geen huis hebben, die overal waar ze gaan vreemdelingen zijn.

Immigrantinnen zonder papieren en democratische concentratiekampen.

Het aantal immigrantinnen die de wereld afschuimen om te ontsnappen aan repressie, oorlog, armoede en honger groeit exponentieel terwijl deze wereld uiteenvalt. Sociale,

economische, politieke en milieurampen zijn overal. De immigranten in de CPT's in Italië hebben dus hun broeders en zusters over de hele wereld – en niet alleen zij die in concentratiekampen zitten. Zowel in Italië als ergens anders, zijn immigranten zonder papieren *binnen* en *buiten* deze concentratiekampen beginnen rebelleren. Het is logisch dat anarchisten antwoorden met solidariteit, aangezien zij ook vreemdelingen zijn in deze wereld. In feite is de immigrant zonder papieren eenvoudigweg de meest schaamteloze uitdrukking van de precare realiteit die het kapitaal momenteel aan alle uitgebuitenen oplegt. Het kapitaal en de Staat zijn verwoesting aan het verspreiden naar elk hoekje van de wereld; de streken vergiftigend die ze nog niet hebben gestolen, waar een klein aantal er nog in slaagt om hun leven zelf te scheppen. Net zoals de daklozen binnen de grenzen niet simpelweg individuen zijn die ervan houden onder bruggen en in portieken te slapen, zo zijn de immigranten van buiten de grenzen geen zorgeloze nomaden die rondwaren voor het plezier van het avontuur. Wanhopige omstandigheden van armoede, milieuverwoesting, oorlog en politieke repressie hebben hen gedwongen om op weg te gaan in de hoop iets dat nog maar een beetje beter is te vinden. En omwille van hun wanhoop en armoede worden ze gecriminaliseerd en door de racistische propaganda gedefinieerd als gevaarlijke en ongewenste elementen. In elke land heeft het kapitaal nood aan goedkope arbeid. De meest wanhopige mensen, zij die in dagelijkse angst voor arrestatie en deportatie leven, zijn het makkelijkst af te zetten. Als ze de slechtst denkbare werkomstandigheden aan het laagst denkbare loon niet aanvaarden, dan zijn ze niet bruikbaar en kunnen ze met meest volstrekte gemak worden overgeleverd aan de autoriteiten. In ruil daarvoor presenteren de heersers deze immigranten aan de lokale uitgebuitenen als een bedreiging van hun eigen precare job – de immigranten worden gebruikt als afpersingsmechanisme om dienstbaarheid af te dwingen bij alle uitgebuitenen. Dit maakt het gemakkelijk om racistische en nationalistische ideologieën te gebruiken om solidariteit tussen immigranten en 'autochtone' uitgebuitenen, die in de waan worden gehouden dat ze meer gemeenschappelijk hebben met de bazen die hen uitbuiten dan met zij die gedwongen zijn tot wanhopig rondlopen, te verhinderen. Maar de machthebbers erkennen het reële gevaar van diegenen die ze hebben uitgesloten. Zoals de nazi's hun concentratiekampen begonnen te bouwen als uitzonderingsplaatsen voor hen die in hun ogen een objectieve dreiging waren voor de staat (politieke dissidenten, homoseksuelen, Joden, zigeuners,...) omdat ze er eenvoudigweg niet in pasten, dan zijn de verschillende vluchtelingenkampen, detentiecentra en 'Centra voor Tijdelijk Verblijf' zoals de Italiaanse humanitaire de asielkampen zo eufemistisch noemen, de moderne concentratiekampen van de moderne democratische staten. Niet metaforisch, maar letterlijk: de asielkampen zijn opsluitingsplaatsen voor hen die worden gezien als een objectieve dreiging voor de staten, buiten de arena van

Het Rode Kruis afknallen?

Met het gezegde "Het Rode Kruis afknallen" wordt bedoeld de beste en meest kwetsbare mensen in de wereld aan te vallen. Maar is dit het geval?

Het Rode Kruis is namelijk helemaal geen humanitaire organisatie. Integendeel, het is een paramilitair instituut dat de oorlogen door de Staat reeds gedurende honderd jaar ondersteunt.

Het Rode Kruis wordt veronderstelt verzoenend op te treden bij het afschuwelijk lijden dat voortgebracht wordt door militaire operaties, zonder deze aan te klagen. Dit is het ander gezicht van het militarisme; datgene dat geloofwaardigheid geeft aan al de leugens die gebruikt worden om bombardementen en slachtpartijen te rechtvaardigen.

In een context van oorlog, het Rode Kruis moet elke rebellie tegen de bezettingstroepen ontmoedigen. Bovendien moet dit 'liefdadigheids' instituut de vragen van de overlevenden, de thuislozen, de vluchtelingen overnemen...krachtens controle van politie en leger.

In Italië is het Rode Kruis verantwoordelijk voor een aantal CPT's ('tijdelijke verblijfscentra'), detentiecampen voor immigranten. In werkelijkheid zijn dit concentratiekampen voor mensen die schuldig zijn omwille van hun armoede en omdat ze niet over de juiste papieren beschikken. CPT's zijn niet gewoonweg gevangenis, het zijn werkelijk concentratiekampen waar vluchtelingen opgesloten worden in afwachting van hun deportatie. Wanneer de opgesloten een poging wagen om de passiviteit van hun opsluiting te doorbreken, levert het Rode Kruis hun uit aan het politiegeweld en vernederingen. Het Rode Kruis, dat zich niets aantrekt van het noodlot van de gedeporteerde immigranten naar het land waar ze vandaan komen, doet ondertussen zijn collaboratiewerk verder. Dit alles in de naam van 'menslievendheid, neutraliteit, onpartijdigheid, onafhankelijkheid, vrijwilligerswerk, eenheid en universaliteit' zoals opgenomen in hun grondbeginselen. Uiteindelijk, als oorlog een 'humanitaire operatie' is en concentratiekampen zijn 'welkomscentra', waarom zou het Rode Kruis dan geen 'liefdadigheidsinstelling' zijn? Van het Iraakse verzet tot de strijd tegen de CPT's wordt de sluier van hypocrisie echter opengereten. Het moorddadige uniform wordt steeds meer en meer zichtbaar onder de witte jas.

Een aantal vijanden van alle grenzen.

de burgerrechten, gestroopt van alles buiten het schamele minimum dat erkend worden als 'mensenrechten'. Dit toont de armoede van de democratische rechtsstaat, met onderdanen die niet meer dan cijfers zijn waarvan de waarde gedefinieerd wordt in abstracte termen die uiteindelijk economische termen blijken te zijn.

Deze concentratiekampen voor immigranten zonder papieren zijn verspreid over de hele wereld (en in het

bijzonder in de democratische staten) – overal ze zijn haarden van rebellie geworden. Rellen, hongerstakingen en geplande ontsnappingen zijn frequent. Zij die binnen zitten opgesloten leggen zich niet neer bij hun detentie. En daarom is solidariteit mogelijk. Aangezien de opgesloten in deze gespecialiseerde gevangenissen binnen de grotere sociale gevangenis rebelleren tegen de realiteit die hen wordt opgelegd, kunnen we wegen vinden om onze eigen gevechten tegen de grotere sociale gevangenis die onze dagelijkse realiteit is samen te vlechten met hun specifieke strijd. Voor de vernietiging van deze concentratiekampen is de actieve vernietiging van deze sociale orde die de hele wereld omvormt tot een gevangenis-supermarkt nodig.

Eén van zulke concentratiekampen is de CPT van San Foca in Lecce, die gerund wordt door de katholieke liefdadigheidsorganisatie 'Regina Pacis Stichting'. Tot voor kort werd het gedirigeerd door Vader Cesare Lodeserto. Deze verachtelijke lakei van god verloor zijn directeurspositie toen ontdekt werd dat hij gedetineerden van het kamp folterde. Alsof opgesloten worden voor het loutere feit in een wanhopig straatje te zijn terechtgekomen al geen folter is. Maar de democratische staat moet haar handen schoon

houden van excessen zoals die van Vader Lodeserto. Ze heeft schapenvachten nodig om haar menselijkheid te bewijzen. In elk geval herkenden de anarchisten uit Lecce dat de excessen van Lodeserto een eenvoudig verlengstuk waren van de logica van de concentratiekampen en de wereld die ze creëert. Ze streven er niet naar deze krochten van de hel menselijker te maken. Ze willen ze vernietigen en de wereld die ze creëert vernietigen, een wereld die objectief alle uitgebuitenen heeft vervreemd en ons van onze capaciteit om ons eigen leven vorm te geven heeft beroofd. En daarom brachten zij hun solidariteit met de rebellie van de opgesloten naar buiten en in de praktijk; dit is de misdaad waarvoor ze zijn gearresteerd.

De Mapuche en de ontheemding.

De Mapuche zijn een inheems volk in Patagonia, het zuidelijke deel van Argentinië en Chili. Zoals alle inheemse mensen hebben ze geleden van de eerste Europese invasie van het gebied. Maar gedurende een tijd hebben zij het in deze regio klaargespeeld om hun levens te creëren op basis van kleinschalige agricultuur en veeteelt. Dit is moeilijker en moeilijker geworden aangezien kapitalistische projecten meer en meer binnendringen in dit gebied. ENDESA, een

Asielkampen sluiten, politieke parasieten verdelen !

Zoals het jammer genoeg wel vaker gebeurt bij dit soort gevallen, heeft de arrestatie van vijf anarchisten die actief zijn in de strijd tegen de CPT (gesloten asielkamp) de profiterende aandacht getrokken van een aantal politieke jakhalzen en aasgieren. De eersten, de kameraden gearresteerd in Lecce, houden van de vrijheid van de strijd, en niet van de stank van de institutionele wandelgangen. De anderen, de jakhalzen en aasgieren, geven de voorkeur aan de rechtbank en juridische intrigues, mediasensatie en politiek voordeel. De eersten walgen van de tweeden en houden hen op een afstand; de tweeden walgen van de eersten, maar buiten hen uit wanneer ze maar kunnen.

Dus, terwijl de anarchisten van Capolinea in Lecce druk bezig waren met het organiseren van de demonstratie van zaterdag 28 mei 2005, waren deze derderangspolitiekers druk bezig met te speculeren over de gearresteerden en hen te proberen laten doorgaan als "hun kameraden." Ze vormden een 'Salentine Comité Tegen Repressie' dat de verantwoordelijkheid voor het solidariteitsinitiatief claimde met communiqués en persconferenties; ze visten en kregen de steun van gemeenteraadsleden en EU-parlementsleden; ze kondigden een andere plaats en een ander tijdstip voor de betoging aan dan op voorhand was vastgesteld met de bedoeling de betoging in twee te splitsen (vooraan: de 'slechten' onder het oog van de politie; achteraan: de 'goeden' onder de vlaggen van de verschillende politieke zwendels). In de dagen voor de betogingen, deden ze hun best om verhalen rond te strooien over conflicten die gepland zouden zijn door de anarchisten. Het ging zover als het beramen van politie-

politie-infiltratie onder de betogers.

Maar deze keer hebben ze slecht gerekend. Zaterdag mengden honderden betogers zich met de anarchisten van Capolinea. Niet per se omdat ze hun ideeën deelden, maar wel omdat ze zeker hun strijd tegen de concentratiekampen voor immigranten zonder papieren deelden. Aan de staart van de betoging, achter een zielig zelf-promotiespandoek en gescheiden van de rest van de betoging, beschermd door de politie, beledigd en bespot van begin tot einde, liepen zo'n vijftien jakhalzen en aasgieren. Om last te vermijden, bevrijdden ze ons nog voor het einde van de betoging van hun ongewenste aanwezigheid. Op een bepaald moment, na vele interventies die definitief het anti-institutionele karakter van de betoging hadden duidelijk gemaakt, traptten ze het af – sommige met ingetrokken vleugels, anderen met de staart tussen hun benen.

Solidariteit met hen die strijden tegen de wereld van deportaties, geld, en macht is geen koopwaar op de politieke ruilmarkt. Zij die gehandschoend de hand vasthouden van dezelfde linksen die de CPT's hebben gecreëerd, zij die zich achter de 'humanitaire bombardementen' hebben geschaard die duizenden vluchtelingen (en doden!) tot gevolg hebben, zij die er alleen maar toe in staat zijn een hypocriete 'professionele ethische code' voor staatsgruwelen te vragen, zijn onze kameraden niet en zullen nooit onze kameraden zijn. Beter een rebelse maand mei dan een gediensstige maand april...

Anarchisten.

Spaanse electriciteitsmultinational heeft langs de Biobiorivier in Chili hydroelectrische installaties gebouwd – wat op veel verzet van de Mapuche kon rekenen, van betogingen tot en met sabotage van de machinerie. Maar de waarschijnlijk grootste en meest vernietigende intrusie in het leven van de Mapuche de laatste jaren is die van de ‘progressieve’ multinational Benetton. Dit bedrijf, met haar anti-racistische, pro-milieu en progressief imago, heeft honderdduizenden vierkante kilometers grond waar de Mapuche woonden opgekocht. Naast de eigen exploitatie van het gebied heeft Benetton mijnrechten en rechten om te zoeken naar ondergrondse mineralen en hydrocarbon gegeven aan verschillende multinationals, en is het betrokken in de bouw van autostrades, luchthavens, spoorwegen enzovoort. Als Benetton de meest vernietigende is van de kapitalistische krachten die de Mapuche ontwortelen en onthemen, dan is het meest bizarre, en in zekere zin veelzeggende, project het Menselijk Genoom Diversiteits Project. Het heeft vijfhonderd specimen van genetisch materiaal van een stam van ongeveer achtduizend mensen gevraagd om te bewaren in haar bewaarfaciliteiten. De stam heeft geweigerd hieraan mee te werken, waarbij ze de gelijkstelling van mensen met een kleine groep moleculen uit hun lichaam als een symptoom zien van wat er fout gaat in deze samenleving waar alles, ook menselijke wezens, niet meer is dan een grondstof, een koopwaar. De massieve ontworteling van de inheemse mensen van deze regio is niet in stilte aanvaard. Het verzet van de Mapuche is over de hele lijn constant en vaak erg heftig geweest. Naast betogingen en gevechten met de politie zijn er ook pogingen geweest om de grond die Benetton heeft ingepikt te bezetten. De Mapuche aanvaarden de ontworteling en de komende proletarisering die hen wordt opgelegd niet braaf of in stilte.

Oorlog en verzet in Irak.

De Irakezen hebben hun huizen zien vernietigd worden aan het begin van de ‘eerste’ Golfoorlog door de intensieve bombardementen tijdens die oorlog, door de sancties en de doorgezette bombardementen de komende 12 jaar en door de nieuwe, officieel erkende, oorlog van de laatste twee jaar. Ik heb geen illusies over het verzet daar. Delen ervan, mogelijks zelfs betekenisvolle delen, staan onder invloed van nationalistische of sectaire ideologieën die een artificiële solidariteit omhelzen die wordt opgelegd door een collectieve identiteit. Op hetzelfde moment, ondanks de vreselijke omstandigheden, is een groot deel van het verzet in wezen werkelijk sociaal gebleven waardoor ze ons duidelijkheid verschaffen over wie de echte vijanden zijn. Terwijl aanvallen tegen zowel Amerikaanse militaire en ‘private’ (1) doelwitten als Iraakse politie en militaire troepen aan een onverminderd tempo verdergaan, is inter-sectair en etnisch geweld tot nu toe minimaal geweest ondanks het feit dat de US-politiek duidelijk probeert deze soort van vijandigheid te promoten. Het verzet in Irak, hoe misvormd het ook mag zijn door de omstandigheden daar, is ook een wanhopig gevecht tegen de vernietigen van hun

huizen. Sinds jaren hebben de US en haar bondgenoten de Iraakse uitgebuitenen in een rol van vreemdelingen in hun eigen land gedwongen. De werkloosheidsgraad in Irak bedraagt 70 % (of meer). De enige beschikbare jobs zijn diensten voor de bezetter. En deze bezetter vernietigt hele steden waar ooit honderdduizenden mensen woonden. Bekendste voorbeeld is zonder twijfel Fallujah, een stad die in november vorig jaar door de Amerikaanse troepen is vernield op zoek naar opstandelingen. De bevolking werd uitgedreven of vermoord, duizenden huizen werden vernietigd en de chemicaliën die werden gebruikt tijdens het beleg blijven de stad vervuilen. Fallujah is momenteel niet meer dan een spookstad. Maar 20 % van de oorspronkelijke bevolking heeft durven terugkeren. Om de stad die hun thuis was binnen te komen, werden ze gedwongen om vingerafdrukken te geven en netvliesscans te ondergaan. De Amerikaanse bezetter registreert zo alle komen en gaan van de bevolking. De Iraakse bevolking – alles behalve welwillend om getouwde poppen in handen van de bezetter te worden – zijn werkelijk vreemdelingen aan het worden in hun eigen thuis. En dit is waar ze zich tegen verzetten.

Gemeenschappelijke dreiging.

Er schuilt een gemeenschappelijke dreiging in elk van deze situaties – de alomtegenwoordige kapitalistische dreiging van ontworteling, proletarisering en uitbuiting. Het kapitalistisch systeem vormt inderdaad een totaliteit, maar haar ontwikkeling is niet overal hetzelfde. Als we in de zogenaamde Westerse wereld sinds lang ontworteld en vervreemd van de middelen om onze levens zelf te organiseren zijn, dan is dit proces van ontworteling momenteel op andere plaatsen volop aan de gang. En de omstandigheden waarin dit proces zich ontwikkelt, zijn nogal verschillend. Maar het is de herkenning van de gemeenschappelijke dreiging die ons de basis kan verschaffen voor solidariteit in de strijd tegen de opgelegde orde van de machthebbers. De strijd van de Mapuche of de Papua is een klassenstrijd in zoverre het een strijd is tegen de klassenrelaties die het kapitaal oplegt, een strijd tegen de proletarisering. In het Westen werden we lang geleden al ontworteld en in de kapitalistische klassenrelaties

gedwongen. Maar onze strijd om onze levens terug te nemen is ook een strijd tegen de klassenrelaties die onze levens nu al eeuwenlang bepalen. Als dit verzet voor zij die nu pas ontworteld worden de vorm aanneemt van de middelen waarmee zij hun levens creëerden, dan moet het voor ons de vorm aannemen van de vernietigende aanval. Maar ondanks de specifieke verschillen tussen hoe iedereen strijd op de plaats waar ze zijn, is het toch in deze gemeenschappelijke strijd tegen de klassenrelaties die opgelegd worden door het kapitaal en de staat dat de echte mogelijkheid schuilt voor actieve solidariteit en het samenweven van de bestaande strijden.

Solidariteit tonen.

Solidariteit is geen verplichting, maar een keuze gebaseerd op wederzijdsheid. Als ik kies om mijn solidariteit te tonen met een bepaalde strijd, met bepaalde kameraden, met bepaalde gevangenen, dan is dit omdat ik zie dat mijn gevecht om mijn leven terug te nemen en het zelf te organiseren samenloopt met die strijd, kameraden, gevangenen,... Dit is waarom het meest essentiële aspect van solidariteit de voortzetting is van de strijden en de revoltes die we delen met onze kameraden, daar waar we zijn.

In deze zin toont solidariteit zich nooit met het lijden van anderen – dat zou niet meer dan medelijden zijn. Eerder is solidariteit juist de heftige woede waarmee ze weigeren hun lijden te aanvaarden. Daarom zijn kwesties van schuld of onschuld van geen belang in relatie tot de solidariteit met gearresteerden en opgesloten kameraden. Wat van belang is, is dat we weten dat ze tegen de staat en haar dienaars vechten en dat de staat ervoor heeft gekozen hen hard te slaan omdat ze haar aanvallen.

De vijf kameraden die gearresteerd zijn in Lecce, de tien die onder onderzoek zijn geplaatst en de tientallen wiens huizen werden binnengevallen door de flikken, herkennen wat hun dagelijkse revolte deelt met de andere uitgebuitenen die rebelleren. Al deze kameraden ageerden op hun manier om hun medeplichtigheid en solidariteit met de revoltes tegen de opgelegde realiteit in de CPT's, in Patagonia, in Irak en in alle andere plaatsen te tonen.

Op dezelfde manier vertrekt mijn solidariteit met Salvatore, Saverio, Christian, Marina, Annalisa en de andere kameraden in Italië vanuit een herkenning van mijn medeplichtigheid en wederzijdsheid. Ik zie mijn eigen rebellie in die van hun. De grootste daad van solidariteit zou het vinden van de plaatsen zijn waar mijn strijd samengewoven kan worden met de strijden waar zij in betrokken zijn, en dus ook met de revoltes van de immigranten zonder papieren, de Mapuche, de delen van het Iraakse verzet die vrij blijven van sectaire of nationalistische zwendel en daarnaar handelen. Op deze manier kunnen de dreigingen van revolte een immer

uitbreidend tapijt weven. De krachten van de heerschappij, uitbuiting en repressie zijn dezelfde hier als in Italië, Patagonia en Irak – zelfs als de specifieke methodes van hun functioneren variëren naargelang de verschillende omstandigheden. We kunnen de links vinden in de keten van uitbuiting die ons verbinden met de kameraden in Italië en met alle uitgebuitenen en ontwortelden in strijd, en onze aanvallen op deze punten richten. En dit is ware solidariteit, die echt vorm geeft aan de steun die we aan de gearresteerde kameraden willen geven. Solidariteit op basis van medeplichtigheid in plaats van liefdadigheid of plicht.

Een anarchistische vreemdeling in een vreemde wereld.

8 augustus 2005

(1) Aangezien een groot deel van de buitenlandse private ondernemingen in Irak zich situeren in de sector van veiligheid en huurlingenlegers, is een groot deel van deze 'private doelwitten' in feite ook militair.

Wij zien solidariteit als een vorm van medeplichtigheid; als iets waar we wederzijds plezier in kunnen scheppen. Op geen manier zou solidariteit een plicht of een offer mogen zijn aan de 'goedheilige zaak'. Het gaat immers om onze eigen zaak, om onszelf.

Revolutionaire solidariteit maakt ten volle deel uit van ons bestaan als opstandige anarchist. In dat opzicht hoort solidariteit dan ook een ononderbroken aandachtspunt te zijn. Simpelweg omdat ze geen onderbreken, maar een voortzetting en uitbreiding betekent van onze andere activiteiten.

Pierleone Porcu

uit: 'Revolutionaire Solidariteit'

OPERATIE FRARIA

19 mei 2005

Communiqué van el Circolo Fraria

Sinds 2000 bestaat in Cagliari de 'circolo Fraria', waarin zich independistische, anarchistische, communistische kameraden bevinden. In tegenstelling dus tot wat de pers beweert, is Fraria geen anarchistische 'cirkel'. In de voorbije jaren hebben we initiatieven naar buiten gebracht rond thema's waarmee we allen affiniteit hadden: de verdediging van het territorium, het antimilitarisme en het actief antifascisme; wij komen samen op de pleinen en in de straten uit solidariteit met zij die dagelijks door deze autoritaire sociale orde worden aangevallen.

Wij hebben altijd onze geest van revolutie naar buiten gebracht, de repressieve interventies hebben dan ook niet op zich laten wachten om te proberen onze stemmen te doen zwijgen, maar de onvervreembare wil om te strijden heeft hen doen mislukken.

Het is zo dat in deze vijf gepassioneerde jaren, wij (zonder veel succes) gevolgd en geschaduwd zijn, bespioneerd met microscopen en verschillende soorten microcamera's (waarvan we melding hebben gemaakt in onze verschillende communiqués), ze hebben onze thuisbasis gesloten met een fascistisch decreet (artikel 2 RD uit 1931), opgesloten in de prefectuur van de stad en uiteindelijk, op 19 mei 2005, hebben ze tijdens een grote operatie – die ze 'Operatie Fraria' hebben genoemd- 7 kameraden gearresteerd en zijn een 50-tal huiszoekingen gebeurd over heel Sardini, maar ook in Foggia, Genua, Rome en Viterbo. De gearresteerden werden ervan op de hoogte gebracht van het 'bevel tot bewaking en huisarrest' (wat voor enkelen een daadwerkelijke vervolging en naar alle waarschijnlijkheid een celstraf zal betekenen). De grondaanklachten zijn 'subversieve associatie met terroristische doeleinden', 'subversieve organisatie met tot doel de omverwerping van de democratische orde' (artikel 270bis), en 'subversieve propaganda' (artikel 272). Duidelijk een vervolgingswil gericht tegen onze ideeën. Verder valt ook nog op te merken dat de operatie georganiseerd is op bevel van de minister van binnenlandse zaken (de charlatan Pisanu) met collaboratie van een openbare aanklager die erg gewillig is naar zijn decreten en dictaten. Een deel van een bewijsmateriaal komt voort uit het de huiszoeking van juni 2003 op een plaats van de cirkel in via Concezione, en die geleid, zoals we al zeiden, heeft tot de sluiting van het lokaal en de arrestatie van drie kameraden. De ROS en de DIGOS hebben, naar

hun aloude gewoontes, het bewijsmateriaal dat ze gevonden hebben overdreven, gemanipuleerd en naar believen ineengeplakt en gemonteerd.

Op 30 mei, de dag waarop zij het huisarrest van onze zeven kameraden gingen bediscussiëren, wordt er een andere anarchistische kameraad gearresteerd omwille van weerspanning tegen een ambtenaar die zich had geplaatst aan de ingang van het kantoor van de procureur Paolo De Angelis.

Tijdens deze periode heeft de goesting van de Staat zich vertaald in een mediatiek proces, om het 'oplettende publiek' van het televisietheater te terroriseren en zo het hatelijke verschil tussen goeden en slechten op te dringen.

Met deze aanval van de Staat, die per definitie repressief is, zijn er geen affectieve relaties gebroken, geen vriendschappen of kennisbanden kapotgemaakt – ook al is het de wil van de gevestigde orde om de minste groei van de revolutionaire beweging te criminaliseren alvorens ze anderen kan aansteken en verleiden.

Op deze momenten van repressie is het belangrijk onze strijd en onze bezigheden voort te zetten, zonder dat dat ons naar de clandestiniteit zal voeren, omdat de activiteit van de cirkel zich altijd openlijk heeft gemanifesteerd, zonder dat ze erin slagen onze revolutionaire solidariteit, één van de prachtigste wapens die we hebben, te elimineren.

Tegenover deze vijandelijke repressieaanval houden wij onze idealen in het achterhoofd, wetende dat we deel uitmaken van de waardigheid in deze wereld, die een eigen verzetsstelsel opeist en zich bewust is van de noodzaak tot sociale en nationalitaire revolutie tegen een maatschappij die opsluit, ghettoïseert, moordt en foltert.

Hoe groter de repressieve golf, hoe groter ons streven naar vrijheid en onze daden om haar te bereiken.

SOLIDARITEIT EN MEDEPLICHTIGHEID MET ALLE TEGENSTANDERS EN TEGENSTAND VAN DE GEVESTIGDE ORDE!

Fraria-Kasthedu

'Operatie Fraria' in Cagliari

19 Mei 2005: openbaar aanklager Paolo De Angelis beveelt huisarrest voor 7 anarchisten van het 'Circolo Fraria' (Cagliari, Sardinië). Eens te meer is het het artikel 270bis dat men uitspeelt: de gearresteerde kameraden worden, los van het feit dat ze beschuldigd worden van het uitvoeren van een reeks kleine explosieve aanvallen, ook nog eens 'samenzwering' ten laste gelegd.

Zoals een kameraad uit Cagliari zegt, de gevestigde macht voelt de noodzaak aan om de beweging te stoppen dat reeds voor jaren strijd tegen de militarisatie van Sardinië, de multinationals verantwoordelijk voor de ecologische rampen op het eiland, het laten verloren gaan van natuurlijke rijkdommen om zo de toeristenontwikkeling aan te moedigen, etc.

De gevestigde macht heeft in feite tot doel gesteld het meest effectieve en radicale deel van de beweging te vernietigen, om het zodoende als tam als mogelijk te maken. Hieraan bijgevoegd is er het verlangen van openbaar aanklager De Angelis en de meeste van zijn collega's om te stijgen op de ladder van succes. Hieruit volgt de overdreven aandacht die de media geeft aan deze politieoperaties: minister van binnenlandse zaken Pisanu en zijn rechterlijke onderdanen scheppen, via de tv-schermen en de pers, op dat ze een gevaarlijke structuur hebben vernietigd dat alle 'gerespecteerde mensen' bedreigde. Het tegendeel is echter waar: het is precies het LEVEN dat anarchisten terug willen nemen. Het leven dat de gevestigde orde van iedereen heeft gestolen, inclusief dat van de 'gerespecteerde mensen'.

En, om nog eens de kameraden uit Cagliari te citeren: De Staat is de terrorist'.

Ernstige montage in de maak om Pierleone Porcu te pakken!

Op maandag 30 mei 2005 werd onze kameraad Pierleone Porcu opgeroepen voor het gerechtshof van Cagliari om verklaringen te komen afleggen over een spontane bijeenkomst aan het Centro Culturale van via Nuoro. De procureur De Angelis heeft dus besloten om in zijn eigen achtertuintje ook eens wat te proberen: met provocaties en verdachtmakingen Pierleone Porcu te pakken en een montage op te bouwen. Deze magistraat is in feite de opdrachtgever voor het recente repressieve manoeuvre tegen en poging tot criminalisering van de revolutionaire beweging in Sardinië, en in het bijzonder tegen deze anarchist. De repressie die hij heeft opgestart, heeft geleid tot de arrestatie van zeven kameraden (buiten Pierleone Porcu en Massimo L. terug op vrije voeten) en meer dan vijftig huiszoekingen over het hele eiland. Dit past in het kader van de uitgekiende strategie van minister Pisanu die "een definitieve oplossing wil voor het probleem van de insurrectionalistische anarchistische beweging". Het 'bezoek' van Pierleone aan het gerechtshof is niet zachtjes verlopen: hij werd gearresteerd en in de kazerne van via Nuoro opgesloten op beschuldiging van 'weerspanningheid'. We wachten voor de exacte feiten op het verhaal van onze kameraad zelf. Hij heeft de nacht doorgebracht in een speciale veiligheidscel. De volgende ochtend, op 31 mei, bevestigde de rechter de arrestatie en het huisarrest – met het complete pakket van verboden en restricties: verboden elkaar te ontmoeten, zien, voelen en omhelzen.

Pierleone, in de lijn van zijn revolutionaire anarchistische ideeën, heeft elke verdediging en legale steun van advocaten geweigerd. Het inquisitietheater heeft dan maar iemand van een advocatenbureau aangeduid om plaats te nemen in deze verachterlijke en sombere klucht. De hoorzitting zal op 4 juni plaatsvinden.

De zaak is momenteel ernstig: ze proberen een grote montage te construeren om er zoveel mogelijk kameraden en huidige strijden in te kunnen betrekken. We kennen het tijdsschema van deze burcht van beschuldigingen niet, maar we zullen het waarschijnlijk wel als eerste weten.

Wij wachten met een gewapend hart van liefde en woede. Wij zijn dichtbij onze kameraad, en steunen de waardigheid, moed en trots van zijn keuze. De waarde van deze keuzes ligt in het ondersteboven halen van de autoritaire verhouding tussen de Inquisitie en de beklaagden tegenover 'hun' onderzoek. Het vernietigt de logica van de door de Staat opgelegde rollen en haar mechanismes van de dood; het bevestigt de noodzaak om het eigen leven te bepalen, op het zelfgekozen moment keuzes te maken – zonder enige vorm van compromis, zonder enige vorm van bemiddeling. De verantwoordelijken voor de repressie, de architecten en uitvoerders van dit en alle andere manoeuvres, weten echter dat wij zullen blijven doorgaan en hun 'eerlijk werk' zullen blijven verstoren.

Sprekend over veiligheid en noodsituaties, spreken ze over hun eigen noodsituatie; over de veiligheid van hun eigen waardeloze persoonskaartje en hun meesters. Maar de hinderlaag van de revolutie dringt in hun dromen binnen – recht in hun gezichten, onbeheersbaar, oncontroleerbaar, onvoorzienbaar!

Zaterdag 4 juni zullen wij actief solidair postvatten aan het gerechtshof van Cagliari om hun vuile masker af te rukken.

ONMIDDELLIJKE VRIJHEID VOOR PIERLEONE!

Sardijnse anarchisten.
1 juni 2005

DUBBELOPERATIE

CROCE NERA ANARCHICA

26 mei 2005

110 huiszoekingen, 10 arrestaties.

Op 26 mei vinden twee politieoperaties plaats en worden zomaar eventjes 110 huiszoekingen en 10 aanhoudingen verricht. De eerste operatie gaat uit van de procureur van Bologna, Enrico Di Nicola, en betreft het onderzoek naar de Informele Anarchistische Federatie. Over heel Italië (Bologna, Modena, Macerata, Firenze, Pistoia, Teramo, Chieti, Turijn, Como) vonden 84 huiszoekingen plaats en 7 kameraden werden gearresteerd: Luccia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese uit Bologna, Marco Foresto uit Rome, Danilo Cremonese en Valentina Speciale uit Pescara. In totaal werden 21 personen in beschuldiging gesteld voor 'subversieve associatie met terroristische doeleinden', vooral uit Bologna, maar ook uit Urbino, Pistoia, Rome, Viterbo en Pescara.

De 7 gearresteerden worden concreet beschuldigd deel uit te maken van de 'Cooperativa Artigiani Fuoco e Affini (occasionalmente spettacolare)' die verschillende aanslagen hebben opgeëist sinds 2001 (en zich nadien hebben gefedereerd in de Informele Anarchistische Federatie). Zij worden ook beschuldigd van 'subversieve propaganda' door de verspreiding via het web en via de nieuwsbrief van de berichten van het Croce Nera Anarchica (Anarchist Black Cross van Italië). Ook de website, de mailingslijst, het mailadres (<http://www.filiarmonici.org/crocenera.html>) werden afgesloten. Daarenboven worden drie van hen concreet ervan beschuldigd auteurs te zijn van de aanslagen van de 'Cooperativa...', en twee van een poging tot bankoverval op 19 december 2001 op de Banca Agricola Mantovana in Bologna.

De tweede operatie gaat uit van de procureur van Rome, Salvatore Vitello, en betreft drie acties: een aanslag tegen het gerechtsgebouw van Viterbo op 19 januari 2004, een poging tot aanslag tegen een reïntegratiedienst van het

ministerie van Justitie op 23 oktober 2003 eveneens in Viterbo en de vernieling van een Mc Donalds na een betoging op 13 februari 1999. Er worden 26 huiszoekingen verricht in Turijn, Latina, Napels, Trieste, Caserta, Firenze en Verona en er gebeuren vijf arrestaties: Stefano del Moro en Massimiliano Leonardi uit Viterbo, Danilo Cremonese, Claudia Cospito en Valentina Speciale uit Pescara (Danilo en Valentina zijn dus ook betrokken in het onderzoek van Bologna). Alle vijf worden ze beschuldigd van 'subversieve vereniging in een gewapende organisatie', allen als mededaders van de aanslag tegen het gerechtsgebouw, vier van hen tegen de dienst van het ministerie van Justitie en enkel Massimo voor de vernieling van de Mc Donalds.

Op zaterdag 11 juni besliste het Hof van Beroep dat de 7 kameraden die op 26 mei 2005 gearresteerd werden op bevel van de procureur van Bologna moeten vrijgelaten worden. Luccia, Elsa, Mattia, Marco en Tirteo zijn dus vrij. Danilo en Valentina daarentegen blijven in de gevangenis omdat zij ook betrokken zijn in het onderzoek van het parket van Rome. Op 14 juni heeft de rechtbank van Rome trouwens beslist dat de vijf gearresteerd op last van de procureur van Rome (naast Danilo en Valentina ook Massimo, Stefano en Claudia) in voorarrest blijven.

Het hoeft niet gezegd te worden dat er in de Italiaanse pers uitgebreid aandacht wordt besteed aan deze nieuwe golf van repressie tegen anarchisten. Zelfs de minister van Binnenlandse Zaken van Italië vond het nodig om een verklaring af te leggen: "een zware slag voor de gevaarlijkste terroristische organisatie in Italië, die de economische en sociale orde van de Staat tracht omver te werpen."

ABC-Gent
juli 2005

Over 'Operatie Croce Nera Anarchica'

Op 20 mei beveelt de procureur van Rome, Salvatore Vitello, huiszoeken in lokalen en privé-woningen van verschillende anarchistische kameraden die onder verdenking worden gesteld van artikel 270bis: 'subversieve associatie met terroristische doeleinden en omverwerping van de staat'.

Op 26 mei worden de huiszoeken effectief uitgevoerd. 5 kameraden (Danilo, Valentina, Massimo, Claudia en Stefano) worden gearresteerd door de ROS en de DIGOS. De parallellen met operatie Cervantes zijn gemakkelijk te zien. Op basis van artikel 270 en 270bis zitten Tittarello, Simone en Tombolino nog steeds vast, terwijl Sergio onder huisarrest staat.

Tijdens de huiszoeken waren de ROS en de DIGOS op zoek naar, naast de klassieke informatie, specifieke dingen: vuurwerkpoeder, enveloppen voor postpakketten, adressen, bepaalde postzegels, kampinggasbiddons en verf. Verscheidene kameraden werden ook aangespoord om een belastende verklaring voor andere af te leggen met het evidente doel om collaboratie te bekomen. Na de huiszoeken werden verscheidene personen meegenomen naar het politiekantoor van hun stad om geïdentificeerd aan de hand van foto's en vingerafdrukken.

Danilo en Valentina worden eveneens, samen met vijf andere kameraden die ook worden opgesloten, vervolgd op mandaat van de procureur van Bologna. Op 11 juni oordeelt de rechtbank dat de arrestatie van die andere vijf ongegrond is, zij zijn sinds dan terug op vrije voeten. De kameraden worden ervan beschuldigd deel uit te maken van de 'Cooperativa Artigiani Fuoco e Affini (occasionalmente spettacolare)', één van de gefedereerde groepen van de Informele Anarchistische Federatie. Deze operatie wordt gedoopt tot 'Operatie Croce Nera Anarchica'.

De situatie is momenteel erg verwarrend: de procedures lopen niet allemaal gelijk en zijn verschillend naargelang de stad en naargelang de beklaagde kameraden en situaties. Wat ze allemaal gemeen hebben, is het naar buiten brengen van een verzoeg van bevrijding van alle heerschappij doorheen een praktijk van directe actie, waarop dit repressief antianarchistisch offensief wil antwoorden. Dit hatelijke offensief, gericht op het elimineren of alleszins tijdelijk 'uit circulatie halen' van de gearresteerde kameraden wekt alleen maar meer woede bij ons op tegen deze gevangenismaatschappij. Deze aanval van de heerschappij tegen de solidariteitsinitiatieven met gevangen kameraden loopt gelijk met de repressie tegen al de onderdrukten die zich rebelleren tegen de huidige stand van zaken.

In deze zin begrijpen we de arrestatie van onze kameraden, die daarvoor het Croce Nera Anarchica (ABC) droegen, dat een instrument is om de opgelegde isolatie van zij die binnen zitten te doorbreken. Nu zitten ze dus niet meer buiten, maar zelf binnen in de kerken van de Staat. Deze vaststellingen en overpeinzingen overtuigen ons er eens te meer van dat de actieve solidariteit een noodzakelijk en efficiënt wapen is in de strijd die elke vorm van autoriteit wil vernietigen. Wij bevestigen onze medeplichtigheid met de gearresteerde kameraden, wij delen hun verlangen om deze gevangenismaatschappij te vernietigen

SOLIDARITEIT MET DANILO, VALENTINA, STEFANO, CLAUDIA, MASSIMO, TITTARELLO, TOMBOLINO, SIMONE EN SERGIO.
SOLIDARITEIT MET ALLE GEARRESTEERDE KAMERADEN EN BETROKKEN KAMERADEN VAN DIT ULTIEME REPRESSIEVE MANOEUVRE.
VRIJHEID VOOR ALLEN!

Croce Nera Anarchica
juli 2005

Bijdrage van Stefano Del Moro

Hoe bewegen de adders van de repressie zich in de verdediging van de macht en het kapitalisme?

Met de gedeeltelijke mislukking van het Marini-proces, ook al zijn er zware straffen uitgesproken tegen een aantal kameraden, hebben we gezien hoe de theorie van de subversieve associatie die bedoeld was om zoveel mogelijk kameraden van over heel het schiereiland en de eilanden gevangen te zetten, in elkaar is gestort. De Inquisitie heeft vandaag haar strategie dus veranderd om de 'anarchistische associatie' te bestrijden. De laatste zomer hebben we daar al een demonstratie en bevestiging van gekregen, met de nieuwe grootse golf van arrestaties, vervolgingen en ridiculiteiten die door de procureur Vitello zo worden gedramatiseerd is het debat in de rechtzaal terug gestart. In plaats van het hele onderzoek te centraliseren in de handen van één aanklagende macht, richtten ze zich nu op meer lokale onderzoeken waarvoor kosten noch moeite wordt gespaard. Ze blijven maar graven in de hoop vroeg of laat een breuk te vinden in een beweging van individuen die zo ver van elkaar verwijderd zijn dat de macht hen als onvoorzienbaar en oncontroleerbaar moet beschouwen. Ze hebben er veel voor over om aan de publieke opinie te tonen dat de efficiëntie van de Staat niet zomaar klappen kan krijgen zonder te reageren – en dat in een historische context waar op elke manier wordt geprobeerd het imago van de ordediensten op te krikken en op te hemelen (in televisieseries, educatieve projecten op school, festivals en ceremonies die continu uit de mediapompen stromen,...) De ordediensten worden nu gepresenteerd als vredesinstrumenten, bewapend met ultra-technologische snuffjes waarmee ze continu aanwezig kunnen zijn en lopen te pronken: 'op de aarde, op zee en in de lucht'. Ze staan te wachten tot de monden van de mensen open gaan en storten er dan hun patriotistische schotel in; en dat is mogelijk dankzij de voortdurende modificatie van de waarheid dankzij een alomtegenwoordige propaganda.

Maar wat zijn dan die grootse successen van de Staat? In Lecce hebben ze drie kameraden in de gevangenis gestoken, maar ik ken de situatie niet voldoende om erover te praten. In Sardinië zijn ze er niet in geslaagd iets anders te doen dan beschuldiging wat te veranderen (zoals in Pisa) om hun toelatingen voor de observatie en bewaking van de hechte kameraden te vernieuwen. In zekere zin hebben ze wat meer naam en substantie gegeven aan hun minestrone en van de gelegenheid gebruik gemaakt om een aantal individuen naast deze kameraden die na jaren gevangenis en huisarrest zich nog altijd bij de kazerne of politiehooftkwartieren moeten melden, van hun vrijheid te beroven. In Rome hebben ze er zoveel mogelijk ridiculiteiten aan toegevoegd als ze konden (dankzij het vroegere onderzoek), en nog wat meer mensen toegevoegd aan de al reeds immense gevangenisbevolking, gebaseerd op het principe om een aantal anarchisten hun middelen af te pakken en niet op basis van bewijzen (in de juridische zin van het woord.)

Ondanks het feit dat Claudia en ik vanaf het begin zijn bijgesleurd als leden van de associatie (welke associatie? Die van de 'sorianesi-viterbesi'? Ze hebben zich zelfs niet druk gemaakt in het uitvinden van een naam of een acroniem!), zal de constantheid van ook deze aanval niet blijven duren.

Danilo en Valentina daarentegen zouden geen deel uitmaken van de associatie, maar wel hebben bijgedragen tot het opblazen van het gerechtsgebouw van Viterbo als cadeautje voor Massimo die die dag uit huisarrest werd vrijgelaten en uiteraard ook zou hebben meegedaan. Hier heerst er toch een beetje verwarring, want dat zou dan al een derde motivatie zijn voor dezelfde aanval. In het bijzonder zou Danilo door een voorbijganger aan zijn rasta-haren zijn herkend; maar in de rechtbank is ondertussen al bewezen dat hij de dreds in die periode niet meer had. De foto die de honden van de DIGOS tijdens de herkenningstest aan de onbetwistbare getuige hebben getoond, was dus oud. Hetzelfde voor Massimo: ze moesten iets vinden om aan de bedelende journalisten te geven. Hij zit natuurlijk ook in de associatie. Ze hebben nog steeds de vrijspraak van hem en Tombolino in verband met de aanval op de politieagent die geïnfiltrerd was in de betoging van 4 oktober 2003 niet verteerd. Nu zijn ze dus verder gaan vissen, en hebben ze de vernietiging van een Mc Donalds in 1999 opgeduikeld (omschreven misdrijf, maar verzwaard met de omstandigheid van terrorisme). En in Bologna uiteindelijk hebben ze het zo belachelijk gemaakt dat het Hof van Beroep de procedure moest annuleren.

Wat kunnen we uit al deze zaken opmaken?

Aan de ene kant is het duidelijk dat er druk wordt uitgeoefend vanuit het ministerie van Binnenlandse Zaken. Nosferatu-Pisanu verschijnt echt elke keer als er een arrestatie gebeurt, ook al zijn de verklaringen maar pover. En omdat ze niet jarenlang onderzoek kunnen hebben gedaan voor niks, betekenen al deze vervolgingen vooral 'bewaking'. We kunnen de situatie van de kameraden die nu al een jaar vastzitten amper anders verklaren. Langs de andere kant laat de magistratuur nu ook weer niet alles over haar kam gaan en een deel is duidelijk niet bereid ons allen zomaar heel de tijd vast te houden. Het mislukkende management van deze interne conflicten interesseert ons niet, maar het is er wel.

Wat hebben ze tot nu toe bereikt?

In de eerste plaats zijn ze erin geslaagd kameraden op te sluiten, en de consequentie van te kunnen eindigen in de gevangenis is er dus. Ze hebben getoond dat ze ertoe in staat zijn om iedereen ook maar een beetje naar buiten komt te arresteren, en tegelijkertijd beseffen ze dat die dreiging niet voldoende is en gijzelen ze een aantal kameraden. En het is net voor deze gearresteerden dat het Croce Nera Anarchica zorgt of zorgde. Als ze al deze tijd sinds de eerste

arrestaties hebben laten voorbijgaan, dan is dat waarschijnlijk in de hoop om iemand in een moment van dommigheid te betrappen op de kilometers tape die ze hebben waarop ze elke seconde van onze levens afuisterden.

Bij wijze van conclusie.

Ik voel me geen slachtoffer van de repressie. Ik ben een gijzelaar die de Staat gebruikt om de vrije individuen te chanteren en terug gevangenen van de regels en de wetten van het kapitalisme te maken opdat niemand hen zou bedreigen met een radicale manier van spreken of hun machine van vernietiging zou stoppen. Het is natuurlijk overduidelijk dat ik beter af ben buiten de muren. Dat is zeer zeker, maar ik zou nog slechter af zijn moest ik genieten van de privileges geaccumuleerd met bloed en tranen van andere levende wezens, moest ik niet vechten aan de zijde van de uitgebuitenen en onderdrukten. Ik slaag er maar niet in om zowel de hebzucht als de dwang van de macht te begrijpen die het menselijke wezen zo onverschillig maken

tegenover het lijden van anderen. Maar ik ben ook niet zo idioot om niet te begrijpen dat de natuur niet kan overheerst worden en dat de effecten van deze productiebesaving vernietigend zijn, waarvoor de armen altijd de hoge prijs moeten betalen. Geen enkele dreiging kan de strijd tegen de vernietiging en de dwang van de heerschappij stoppen.

Ze kunnen me alles ontnemen, maar niet mijn vrijheid om lief te hebben en te haten. De liefde voor de mensheid en de natuur, voor het wilde en vrije leven en de haat voor de autoriteit die me langs de voorgeprogrammeerde paden wil sturen. De liefde en de solidariteit van zij die dicht bij mij zijn zal altijd mijn hart doen oplichten van vreugde – hoe slecht de situatie ook is. Haat voor smeerslagen die dit systeem, dat nooit mijn waardigheid of sterkte zal kunnen wegnemen, blijven voeden.

Tot snel

Stefano Del Moro

uit de gevangenis van Velletri, 20 juni 2005

Over solidariteit gesproken

Telkens wanneer er kameraden gearresteerd worden, lijkt het alsof de solidariteit, tenminste toch kort daarna, niet afwacht zich te manifesteren vanuit een deel van de andere kameraden. Maar solidariteit en solidariteit is twee...

Er is die solidariteit die bijna een formaliteit is, die wordt geuit omdat de gearresteerde personen gelijkaardige anarchisten zijn en die maar gaat tot op een zeker punt, zonder erin te slagen verder te kijken dan het pad dat uitgezet is door de zij – met oogkleppen – die haar uiten. Het is een solidariteit die geboren wordt en sterft op een bladje papier, of in de steriliteit van een of andere slogan die wordt uitgeroepen, eerder een vrucht van een uniforme visie op de anarchie dan een visie die rekening houdt met de verschillende methodes en noden van de kameraden, in de overtuiging de waarheid te bezitten en een expertiseonderscheid te kunnen maken tussen zij die anarchisten zijn en zij die dat niet zijn. Ik probeer hier niet te zeggen dat we kritieken moeten ontwijken of de verschillen moeten proberen te minimaliseren, maar om hiervan gebruik te maken om de strijd zelf tegen de heerschappij te verbeteren.

Dan is er de revolutionaire anarchistische solidariteit, die niet vreest zichzelf te manifesteren en zichzelf te verbinden met alle kameraden zonder onderscheid qua 'type', bewust van de verschillen en afstanden, maar met een respectvolle houding hiertegenover. Juist dankzij deze veelheid van ervaringen, toont ze zichzelf op verschillende manieren, uitingen van verschillende visies en analyses. De solidariteit met de getroffen kameraden wordt zo ook een medeplichtigheid met zij die gearresteerd zijn, zich niet zozeer bezighoudend met de zwaarte of inhoud van de beschuldigingen, maar de einddoelen van de daden delende, om zo te vermijden dat ze van elke betekenis ontdaan worden, om te vermijden dat ze ondergedompeld worden in de stilte en het zwijgen. Deze solidariteit betekent geen angst te hebben om de consequenties ervan te voelen, omdat hoe meer ze wordt aangevallen hoe meer ze zich versterkt.

Vandaag horen we overal spreken over solidariteit: op tv, op school, op het werk. Ik geloof dat de echte solidariteit iets totaal anders is, en als we willen dat de betekenis van dit woord niet verloren dan moeten we het leren gebruiken. In het geval dat

wordt gemaakt aan anderen, tenzij om de mond wat te reinigen, om de eigen angsten te verbergen en de eigen incapaciteit te verbergen achter mooie woorden, zou het beter zijn om erover te zwijgen en te stoppen met zij die nog steeds de moed hebben om van solidariteit een wapen te maken te bekritisieren.

Het Croce Nera Anarchica is dit altijd geweest: een manier om duidelijk de revolutionaire solidariteit te uiten zonder de nood te voelen zich de eigen idealen te verantwoorden of te smeken om iemands goedkeuring, een oorlogskreet tegen iedereen en alles die een obstakel vormt op de weg naar de vrijheid. Hoeveel dienaars en magistraten hebben niet geprobeerd dit op verschillende manieren te vernietigen? Nu hebben ze de postbus en een rekeningnummer afgesloten, maar deze speciale editie van de CNA nieuwsbrief is er: onze ervaring, relaties en hete drang om verder te gaan kan niet worden bedwongen met wat tralies. Omdat het CNA niet dood is, omdat het leeft samen met de kameraden die het daarvoor hebben gedragen, en de boodschap die het naar buiten brengt is dezelfde van al deze individuen: om de gevangenen en hun motivaties waarvoor ze zijn opgesloten niet te vergeten.

In het wachten tot mijn kameraden en de gevangenen van de Staat terug aan mijn flank zullen staan en zullen feesten op de ruïnes van deze maatschappij, blij ik elke morgen mijn groeiende haat voelen, nog maar net opgestaan voel ik de vlammen van revolutie in mijn ogen al branden, en de liefde voor alle kleuren die mij onderweg zullen vergezellen. Een vreugdevolle groet aan allen die elke vorm, levend of niet levend, van de staat en de autoriteit aanvallen. Ik voel me gesterkt door elke slag toegebracht door de vijand, de wonden verzorgend met het zweet van de vastberadenheid, de wonden genezend met de passie voor het vrije leven.

Voor de anarchie, altijd en met alle nuttige middelen,

Marco

juli 2005

[uit de nieuwsbrief van het CNA, juli 2005]

TURIJN - 20 juli 2005

Directe actie tegen fascist en hun ophitsers

Italiaanse fascist en hebben altijd, tijdens crisisperiodes, van de gelegenheid gebruik gemaakt om zichtbaarheid te verwerven en de kapitalistische orde te beveiligen.

Aangezet door een sfeer van intolerantie en haat, verspreidt door zowel de regering en de oppositie, organiseren zij zichzelf en winnen ze terrein over gans het land.

En paar voorbeelden...

2 juni: omstreeks 2 uur in de ochtend betreden 20 fascist en, gewapend met messen, het plein in Rome waar zich het 'Forte Prenestino' kraakpand bevindt. Hierbij vulde de kreet 'duce!' (Mussolini's benaming) de lucht. Ze begonnen de daar geparkeerde auto's en fietsen te vernielen en vielen iedereen aan die in hun weg kwam. Een kameraad werd in zijn nek verwond en moest onmiddellijk geopereerd worden.

12 juni: omstreeks 5 uur in de ochtend naderde vier auto's met daarin een twaalftal fascist en het 'Barocchio' kraakpand te Milaan. Ze vielen 2 kameraden aan met stokken en messen en trachtten het pand binnen te geraken. Gelukkig zonder succes omdat de kameraden zich verzameld hadden

op het dak waarbij ze de fascist en bestookten met glazen flessen en tegels.

Dino kreeg twee messteken te verwerken, één daarvan in zijn voorarm waarbij een slagader werd geraakt. Massimo kreeg een heel diepe meswonde te verwerken dicht tegen een oog, een ander in zijn borst en een ander in zijn middenrif. Hij moest ook geopereerd worden.

18 juli: de politie valt een antifascistische demo aan in Turijn, dat georganiseerd was na de fascistische aanval op het 'Barocchio' kraakpand. Massimiliano en Silvio werden hierbij gearresteerd.

8 juli: een groep fascist en van 'Forza Nuova', gewapend

met messen, benaderen een aantal kameraden buiten een opnamestudio in Taranto. Hierop volgt een gevecht waarbij de fascist en zich uiteindelijk moeten terugtrekken. 's Nachts bestormt de politie het huis van Flavio, één van de kameraden die bij het gevecht betrokken was, waar ze zochten naar een met bloed besmeurd hemd en een mes. Deze werden niet gevonden. Niettegenstaande werd Flavio gearresteerd op beschuldiging van poging tot moord. Het is een feit dat één van de fascist en, die een borstwonde had opgelopen, hem beschuldigde van het wild om zich heen slaan met de intentie om te doden. Er is geen bewijs dat deze beschuldiging kan staven. Integendeel, Flavio en de andere kameraden hadden helemaal geen wapens.

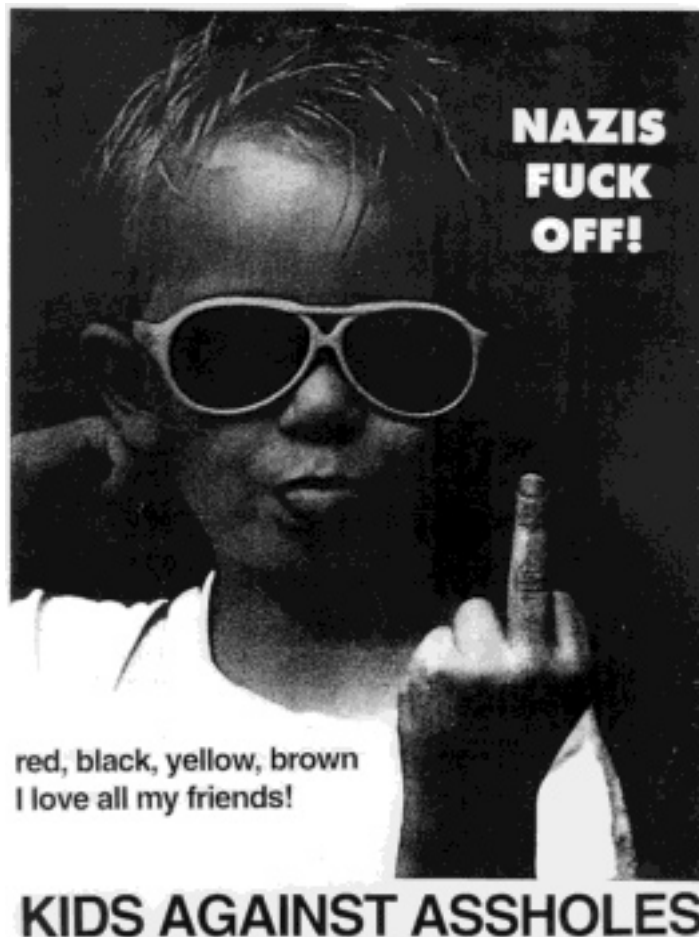
17 juli: bij dageraad stopten 20 nazis, gewapend met messen, stokken en kettingen, de auto van 5 kameraden van het 'La Chimica' kraakpand te Verona. Ze sleurden de kameraden uit hun auto en begonnen laffelijk op hun in te slaan. Een kameraad hield hierbij een gebroken kaak aan over en een ander zeer serieuze verwondingen.

20 juli: het 'Fenix' kraakpand in Turijn wordt gesloten door de politie. 17 kameraden worden ondervraagd, 8 onder hun

blijven aangehouden. De beschuldigingen ('verzet tegen politie', 'vernielingen' en 'weerspanningheid') zijn gerelateerd aan de demo van 18 juni in Turijn, die georganiseerd werd als steunbetuiging aan het 'Barocchio' kraakpand na de fascistische aanval daarop.

Tijdens deze demo werden 2 kameraden aangevallen en gearresteerd.

Diegene die deze onwetende en verachtelijke jeugdbendes aanzetten tot het aanvallen van kameraden, zijn niet alleen enkele welbekende en oudere fascist en zoals Robrto Fiore van 'Forza Nuova' en Agostino Ghiglia. Hun ophitsers moeten ook gevonden worden bij de instituties, de media en het gerecht.

WOORDEN EN DADEN VAN SOLIDARITEIT - 2005

Benefietoptreden aangevallen door politie

Op 4 juni organiseerden de anarchisten van Vicolo Del Panico (Florence) een benefietoptreden aan hun kraakpand ter ondersteuning van de gearresteerde kameraden. Op het einde van deze gebeurtenis viel de 'celere' (anti-rel flikken) aan. De meeste anarchisten vonden beschutting in het kraakpand, maar 3 van hen werden gevat, afgeslagen en naar het politiekantoor gebracht. 2 onder hen werden voor twee dagen vastgehouden en moesten op 6 juni voor de rechter verschijnen. Uiteindelijk werden ze veroordeeld tot twee maanden voorwaardelijk.

Hieronder volgen een aantal uittreksels van het pamflet dat aan het gerechtsgebouw verspreid werd.

"Als antwoord op de bedreiging van ons pand te ontruimen en om geld in te zamelen volgend op de recente repressiegolf tegen anarchisten, hadden we een plek op straat teruggenomen. Op het einde van het concert, toen de muziek reeds gedaan was en we begonnen waren het materiaal op te ruimen, daagden er anti-rel flikken op die vergezeld waren van de dappere vice politiechef Giancarlo Benedetti. Hun eis was even scherp als provocatief: we moesten ons binnen de 10 minuten verwijderen anders zouden zij ons aanvallen. De spanning steeg zienderogen en achter 5 minuten vielen de flikken aan. Bijna iedereen van ons slaagde erin een onderkomen te vinden in het pand. Ongelukkig genoeg werden 3 mensen gevat, afgeslagen en over de grond gesleurd. Na twee dagen doorgebracht te hebben op het politiekantoor, moeten ze vandaag voor de rechter verschijnen. Ze zijn beschuldigd van zich te verzetten tegen en het verwonden van de politie, net zoals

het een typische politiestijl past: eerst slagen ze erop los, dan arresteren ze en volgt de aanklacht. Zij creëren 'de schuldigen' en komen er zodoende 'onschuldig' vanaf."

"Deze politieoperatie is een deel van de nultolerantiepolitiek die gevoerd wordt tegen elke uiting van het leven dat er niet op gericht is winsten te genereren. Diegenen die Vicolo Del Panico bestormden, zijn dezelfde die elke dag de zogenaamde 'onwettige' verkopers op de markt van San Lorenzo aanvallen, die constant patrouilleren op de pleinen en ontmoetingsplaatsen, die de stad doen vervreemden van zijn bewoners door er een kermis voor toeristen van te maken zodanig dat zaakvoerders en projectontwikkelaars er rijker van worden."

"Het was duidelijk van in het begin dat de politie aan de Vicolo Del Panico arriveerde met de precieze intentie dit de bestormen.

In feite stelden zij zich op in militaire stijl toen het concert afgelopen was. Het was een uiterlijk vertoon van macht, net zoals een duidelijk bedoelde intimidatie: de stad behoort ons niet toe, repressie kan toeslaan tegen wie het nog maar aandurft de verstikkende sfeer van sociale vrede te doen laten barsten."

"Deze zoveelste aflevering van repressie maakt onderdeel uit van de jacht op anarchisten die de minister van binnenlandse zaken, Pisanu, zo genegen is: van Lecce tot Bologna, van Rome tot Cagliari heeft de Staat 22 kameraden gegijzeld op een maand tijd. Al onze solidariteit en medeplichtigheid is voor hun."

Italië anno 2005

Concentratiekampen voor immigranten waar marteling de regel is, arrestaties van anarchisten over gans het land, raids en politiebestormingen tijdens solidariteitsdemonstraties: dit is het Italië van vandaag.

Terwijl deportaties van immigranten een dagelijks gebeuren is geworden, wordt het doen en laten van een groot aantal anarchisten onderzocht, gevolgd door een zoveelste gerechtelijk complot. Vele van deze anarchisten worden in de gevangenis gehouden.

Het is de wraak van de Staat tegenover diegenen die altijd gestreden hebben tegen het brutale deportatiesysteem. En tegen diegenen die zich soldair toonden met alle gevangenen en ugebuitenen.

Het is bij zo een repressief scenario, wanneer de

anarchistische beweging getroffen wordt door de woeste tegenaanval van de gevestigde orde, dat fascistische groeperingen hun smerig gelaat tonen. Genegeerd en dikwijls gesteund door de politie, bevuilen zij de straten terwijl ze gewapend met messen en andere wapens onze kameraden neersteken en kraakpanden aanvallen.

Dit pamflet is bedoeld als een bijdrage om, wat er in Italië aan het gebeuren is, uiteen te zetten en solidariteit te betonen aan onze gevangen genomen kameraden.

Muren zijn er om te overstijgen, kettingen om gebroken te worden: we willen onze kameraden vrij, gevangenen en grenzen moeten neergehaald worden en alle mensen moeten vrij kunnen bewegen!

De strijd mag nooit ophouden!

Willekeurige anarchisten.

Solidariteitsbetoging en arrestaties in Barcelona

Het was in Barcelona die dag een namiddag in Italiaanse stijl toen rond de driehonderd mensen samenkwamen in de binnenstad voor een demo in solidariteit met de kameraden die getroffen zijn door repressie in Italië. De plaats van samenkomst was op het Urquinaona plein. Plaatsen voor zoekactie en identificatie waren over gans het gebied uitgezet, een aantal mensen werden tegengehouden vooraleer ze het plein bereikt hadden, spuitbussen en spandoeken werden in beslag genomen. Een kameraad uit Mexico werd naar het politiestation gebracht voor 'controle' en werd pas vrijgelaten nadat de demo was beëindigd.

De spanning was te snijden, de provocatieve houding van de flikken, die zowel in uniform als in burger waren, wees erop dat er iets ergs stond te gebeuren. Hoe dan ook, de demonstranten waren vastbesloten om er mee door te gaan: slogans werden op de muren gekalkt met de weinige spuitbussen die gered waren bij de zoekactie, communiqués werden onderweg voorgelezen en voor het Italiaanse cultuurinstituut en de ambassade werden spandoeken ontfouwd. Toen de demo arriveerde aan Passeig de Gracia, een brede laan vol met winkelande mensen, sprongen de flikken uit hun wagens en vormden twee verstikkende linies aan beide zijden van de demo. Hun intentie om te provoceren en aan te vallen was overduidelijk. De kameraden werden verplicht naast elkaar te lopen tussen de flikken in, en eens Gran de Gracia was bereikt en hun 'geduld' opgebruikt was, trachtten de anarchistinnen het voordeel dat de flikken hadden te omzeilen. Spoedig volgde de eerste aanval en de demonstranten gingen uit elkaar. Diegenen die in de richting liepen van de Gracia-omgeving vonden zichzelf snel omsingeld door een groep flikken in burger. Een Griekse kameraad, die een spandoek vast had, was één van de eersten die gearresteerd werd. Ondertussen begonnen demonstranten, die van een kap voorzien waren, een gevecht met de flikken en sloegen erin deze af te houden.

Brief van Alberto

5 juli 2005

In de eerste plaats wil ik iedereen groeten die dicht bij me is en zij die gevangenen van buitenaf, op welke manier dan ook, ondersteunen. Op 25 juni werd ik gegrepen door de Spaanse Staat, en in het 'gevangenismodel' van Barcelona gestoken. Een gevangenis die, in vergelijking met de Italiaanse, veel beestachtiger is, waar een massa gevangenen niet weten onder welke beschuldiging ze worden vastgehouden, waar mensen al maanden zitten zonder dat ze weten wanneer hun proces zal komen.

Mocht er iemand zijn die het nog niet wist, ik ben

EL VERDADERO TRIÁNGULO TERRORISTA

Barricades werden opgeworpen en banken en postkantoren werden belaagd.

Op het eind van de avond waren in totaal 7 kameraden gearresteerd: 3 Grieken, 2 Spanjaarden, een Chileen en een Italiaan. Iedereen zou vrijgelaten worden na een paar dagen, terwijl toch Albertino (uit Pisa, Italië) bleef opgesloten in de gevangenis.

"Eens te meer werd onze solidariteit naar en medeplichtigheid met gevangenen aangevallen teneinde dit uit te schakelen. We zijn niet van plan om ons over te geven aan deze zoveelste aanval noch denken we er over om ons op de achtergrond te houden na dit machtsvertoon in Italiaanse stijl dat onze kamraden moeten ondergaan. Het lijkt erop dat politiekers, rechters en flikken niet willen dat we onze eigen weg verkiezen. Misschien weten zij het nog niet, maar onze beslissing om verder te gaan is reeds lang genomen. Als vrijheid een prijs heeft, dan heeft hun 'vrede' dat ook."

**Solidariteit met Albertino en de kameraden in Spanje!
Solidariteit met alle gevangenen in het FIES regime!
Solidariteit met de gevangen genomen Italiaanse kameraden!**

Vrijheid voor alle gevangenen!

angehouden in de straten van Barcelona tijdens een manifestatie in solidariteit met de Italiaanse gevangenen en de incidenten die toen plaatsvonden. Ik wordt beschuldigd van, net als de vier andere gearresteerde kameraden, van 4 zaken: openbare ordeverstoring, beschadiging van private en publieke eigendommen, weerstand en verzet.

Na twee dagen in het politiekantoor werden er twee van ons vrijgelaten. Mijn gezamenlijke verklaring met Stilios, een Griek en Karolina, een Tsjechische, werd niet in consideratie genomen en daarom werden Stilios en ik gedeporteerd naar de mannen-, Karolina naar de vrouwengevangenis.

Net binnengekomen wordt in getransfereerd naar de vijfde sectie, waar de net gearresteerden zich bevinden, en die naar ze zeggen de beste 'samenwoon' sectie is van de hele gevangenis, ook al is de gevangenis, ik herhaal, in zichzelf niets meer dan bestialiteit. In deze sectie bevinden zich mensen die allen verschillende soorten wetten hebben overtreden, van diefstal tot pedofilie, tot – zoals er één in mijn cel zit- iemand die zijn zoon vermoord heeft door hem uit het raam te gooien in de waan dat hij behekst was.

Zonder te spreken over voorkeuren, maar hierbinnen mogen mensen die hun geliefden willen zien maar twee maal per week komen. Gevolg is dat ze daar twee uur in de zon voor de gevangenispoort staan te wachten, om dan een gesprek te kunnen voeren van maximaal 20 minuten! En wij hierbinnen hebben er het gissen naar wanneer er bezoek komt. Tenzij je een ex-gedeteneerde bent, zal je hier ontdekken dat binnen deze vier muren nog muren staan – een kleine wereld op zich, waar de verkoop van illegale

of nagemaakte dingen, van drugs tot artisanale werktuigen, een dagelijkse realiteit is. Je kan hier bijna alles vinden, met alle consequenties vandien...

Ik probeer mijn dagen van problemen en onzinnigheid hier te vullen door dingen te doen waardoor ik meer mensen leer kennen en zelf nog iets aan heb, zoals me inschrijven voor lessen Castiliaans. En het is natuurlijk zinloos om te zeggen dat ik, bij deze vrijheidsberoving, iets anders kan doen dan meer te vechten, samen met hen, gevangenen van de bazen en de uitbuiters, die in dezelfde situatie zitten. En op een dag, hoop ik, zullen we ze verdrijven!

In de verwachting me opnieuw op de weg van de hele wereld te vinden, zend ik jullie een sterke omhelzing en een kus!

*Altijd bij jullie, nu van de Staat,
Alberto*

Staatsterrorisme kent geen grenzen, evenmin als de strijd voor vrijheid

[Dit is één van de vele flyers die verdeeld werden tijdens solidariteitacties in Athene voor de anarchistische gevangenen in Italië en Spanje.]

De Italiaanse staat heeft nog geen jaar geleden een zoveelste repressieve operatie losgelaten – genaamd “operation Cervantes” - tegen anarchististen. Dit heeft geresulteerd in 190 invallen in huizen, kraakpanden en sociale centra over heel het land. Hierbij gebeurden 22 arrestaties, werden 13 kameraden gevangenen gezet en kregen anderen huisarrest opgelegd. Tientallen anarchististen kijken aan tegen aanklachten van “subversieve vereniging”.

Deze operatie stelt bijna elk aspect van anarchistische activiteit strafbaar, in de naam van “anti”-terrorisme, waarbij het een doctrine gebruikt dat de Italiaanse staat reeds eerder gebruikte (“Marini zaak”). Hierdoor tracht men tientallen anarchististen gevangen te zetten en houdt men er nog veel meer in een permanente staat van gijzeling, met vervolgingen en rechtszaken die jaren duurden. Volgens deze repressieve doctrine zijn elke vorm van antiautoritaire strijd, kraakpanden en sociale centra, contra-informatie magazines, solidariteitsinitiatieven voor immigranten of gevangen kameraden, demonstraties, conflicten met de politie of symbolische directe actie, onderdeel van een “centraal subversief project” om “terroristische activiteiten” te ontwikkelen.

De vervolgingen waar anarchististen in Italië tegenaan kijken variëren van bomexplosies (zoals diegene verbonden aan de G8 bijeenkomst in 2001 waar Carlo Giuliani werd vermoord door de politie) en het verzenden van bombrieven

naar EU ambtenaren tijdens de kerstdagen van 2004, tot de beschuldiging van “subversieve propaganda” omwille van het publiceren van het Anarchist Black Cross info-bulletin, wiens website nu is geblokkeerd door de politie. Ook de solidariteit met immigranten en de strijd tegen moderne concentratiekampen voor vluchtelingen wordt door de Italiaanse staat als een misdaad geacht, waarbij men zelfs de schuld van het aanzetten tot opstanden door de gevangen immigranten bij de anarchististen legt.

Op 12 mei werden vele huizen bestormt en werden 13 anarchististen aangeklaagd. In de stad Lecce werden 5 kameraden gearresteerd: Saverio Pellegrino, Salvatore Signore en Cristian Paladini worden gevangen gezet, terwijl Marina en Analisa onder huisarrest worden geplaatst. Alle vijf waren ze actief in de strijd tegen het “Regina Pacis” concentratiekamp dat gerund wordt door de katholieke kerk. Zij worden beschuldigd van brandstichting in de kathedraal van de stad, het werpen van molotovcocktails naar het huis van de kampdirecteur, het beschadigen van pinautomaten van Banca Intesa dat de rekeningen beheerd van het Regina Pacis instituut, en het aanzetten van immigranten tot opstand! Zij worden ook beschuldigd van het werpen van verfbommen naar Benetton winkels daar dit bedrijf het gebied van de inheemse Mapuche stam binnendringt en plundert. Alsook het saboteren van ESSO pompen als protest tegen hun betrokkenheid met de oorlog in Irak.

Op 19 mei werden zeven anarchististen gearresteerd in Sardinië en werden er vele huizen bestormt door de politie in opdracht van de rechter die de zaken onderzoekt betreffende een bom die gevonden werd in een kamp

an de carabinieri op het eiland in 2003 en van een brandstichting op de regerende Forza Italia partij tijdens de verkiezingsdag in juni 2004. De gearresteerde kameraden worden beschuldigd van lidmaatschap van het FRARIA centrum van anarchistische studies te Calgliari en staan nu onder huisarrest. Bovendien zijn 26 kameraden angeklaagd voor “subversieve vereniging”, het verheerlijken van subversieve actie” etc.

Op 26 mei vonden gecoördineerde politie-operaties, in opdracht van de openbare aanklagers van Bologna en Rome, plaats in vele Italiaanse steden. Dit resulteerde in 110 huisbestormingen en de arrestatie van 10 anarchist. Volgens de verordening, komende van de openbare aanklager van Bologna, worden zeven kameraden (Lucia Rippa, Mattia Bertoni, Elsa Caroli, Teo Tavernese, Marco Foresto, Danilo Cremonese, Valentina Speciale) gevangen gezet en 21 anderen kijken aan tegen inbeschuldigingstellingen. Degenen die gearresteerd werden worden beschuldigd van het uitbrengen van het Anarchist Black Cross info-bulletin. De openbare aanklager van Rome, die de zaak onderzoekt van de bommen tegen instituties van van het departement justitie in Viterbo en een actie tegen een McDonald’s restaurant achter het einde van een demonstratie in 1999, beveelt de arrestatie van de kameraden Stefano Del Moro, Massimo Leonardi en Claudio Cospito, die nu gevangen zitten, alsook deze van Danilo en Valentina die betrokken zijn in beide onderzoeken. (Op 11 juni werden Lucia, Mattia, Elsa, Teo en Marco vrijgelaten).

Tijdens deze periode van staatsrepressie, dat een groot deel van de anarchistische beweging in Italië trof, hebben fascistische kraakpanden en sociale centra aangevallen in Turijn en Rome. (Ook veroordeelde het gerechtshof, op 1 juni, de militanten Nadia Desdemona Lioce, Roberto Moranti, Marco Metzasalma, Diana Biefari Melagi en Simone Bokatsini tot levenslang omdat ze behoren tot de Nieuwe Rode Brigades).

De Italiaanse staat activeert een plan van repressie dat zijn oorsprong heeft in de versterking van het staatsterrorisme op het gehele Europese grondgebied. Vanuit dit standpunt is dit plan, dat zich nu openbaart in Italië, een test ten einde dat het een vervolg kan vinden in andere Europese landen alsook tegen de mensen die vechten tegen staat en kapitaal. Bovendien, en vooral de laatste jaren (een periode van radicaal verzet van boven tegen globalisatie van dominantie, opstandige gebeurtenissen in Genua, Praag, Thessaloniki, etc, internationale solidariteit met gevangenen in strijd en een ruimere sociale klassenstrijd tegen Fort Europa) hebben Europese staatsagentschappen de anarchist systematisch als mikpunt. Internationale politie en juridische autoriteiten, Europol en Eurojust en natuurlijk de raad van de Europese Unie dat zijn “rapporten” machtigt, hebben een scenario uitgewerkt over zogenaamde “netwerken van anarchistisch

CONTRO LO STATO, IL CAPITALE E LE SUE GALERE

SABATO 16 LUGLIO ORE 18
MOBILITAZIONE IN APPOGGIO A TUTTE LE COMPAGNE E A TUTTE LE PROLETARIE
OSTACOLI DELLO STATO ITALIANO. NON SARÀ LA REPRESSIONE A FERMARCI, CERTO
COME SIAMO, CHE SOLO ATTRAVERSO LA LOTTA SENZA MEDIAZIONI, SARÀ
POSSIBILE LA LIBERAZIONE DI TUTTE LE SFRUTTATE, DAL GIOCO CAPITALISTA.

**PRESIDIO DI FRONTE I CARCERI DI :
VELLETRI, CAGLIARI, LECCE, PESARO**

terrorisme”, waarbij ze zich concentreren op Italië, Spanje en Griekenland. Hierbij verwijzen ze naar de “Mediterrane anarchistische driehoek”.

Op 25 juni viel, in Barcelona, de Spaanse politie een demonstratie van 300 mensen aan die gehouden werd in solidariteit met de anarchist in Italië. Velen werden gewond door de politie en zeven kameraden werden gearresteerd: twee minderjarigen uit Spanje die beschuldigd werden en direct werden vrijgelaten, een Griek en een Chileen die nu vrij zijn maar verplicht zijn in het land te blijven tot dat ze gerechtelijk moeten voorkomen en zichzelf moeten aanbieden voor het hof eens per week. Dan zijn er nog drie andere anarchist (uit Tsjechië, Italië en Griekenland) die opgesloten werden en aankijken tegen ernstige beschuldigingen betreffende de gevechten die uitbraken nadat de politie gewelddadig de demo trachtte uiteen te drijven. Op 7 juli werden de Tsjech en de Griek vrijgelaten (deze laatste door 3000 euro borg te betalen en een verbod Spanje te verlaten). De eis van de derde gevangene, Alberto Bettini werd geweigerd en hij bevindt zich nog steeds in de gevangenis van Barcelona, Modelo.

In Griekenland is “anti”-terrorisme ook het speerpunt van staatsrepressie tegen anarchist en antiautoritair ten einde hun te neutraliseren en de gehele maatschappij te intimideren. Met de hulp van de media wordt elke actie dat de staat en kapitalistische brutaliteit tegenwerkt, gepresenteerd als “terrorisme”, waardoor het vervolgd wordt onder de nieuwe totalitaire wetten en onderdrukt

met een zo groot mogelijke sociale éénstemmigheid. Alles wordt gepresenteerd als “terroristische” tendensen: solidariteit met politieke gevangenen, de strijd tegen isolatie of “normale” gevangnissen en “anti”-terroristische noodtoestandswetten, elke actie van sociale en klassensolidariteit tegen de folteringen en deportatie van immigranten, tegen de moorden op diegenen die werken in de plaatsen van loonslavernij (de zogenaamde “werkongevallen”), tegen de heerschappij van de politie en de sociale controle.

De poging van de staat om de antiautoritaire strijd te onderdrukken en te criminaliseren, bereikt stilaan z'n hoogtepunt. In talrijke incidenten gebruikten ze fascistisch tuig die immigranten, kameraden en kraakpanden aanvielen. Op 10 mei, na het einde van de Anarchistische Mayday demo, schoot een politie-escorte van een politieker een anarchist in het been in de Polytechnische school. Op 19 mei demonstreerden 2500 participanten, die opgeroepen waren door anarchistische collectieven, in Athene tegen de fascist en de staat. Na het einde van de demo trok een deel van de mensen zich terug in de wijk Exarchia waar ze vochten tegen de politie. De flikken begonnen een razzia in het gebied waarbij 140 personen gearresteerd werden. Tijdens dezelfde nacht verzamelden buiten het centrale politiegebouw 200 mensen in solidariteit met degenen die opgesloten waren. Oproerpolitie joeg hun uit elkaar. De volgende morgen presenteerden ze hun provocatie: vermoedelijk hebben anarchist een handgranaat geworpen naar de oproerpolitie die hun achtervolgden. Onlangs werd de anarchist, Giorgos Merizotis, gewond door een flik in

burger die hem achtervolgde op een motofiets waarbij die opzettelijk een “ongeval” veroorzaakte in het midden van de straat...

Middenin de realiteit van opgevoerde onderdrukking en uitbuiting, opgedrongen door de staat en de bazen, groeit sociale onvrede en woede meer en meer. Anarchisten – die collectief verzet steunen, nationalisme/racisme saboteren en onthullen dat het systeem niet onkwetsbaar is als de mensen zichzelf organiseren en revolteren- kunnen de vonk zijn voor bredere sociale explosies. Dit perspectief is steeds springlevend door subversieve, anti-institutionele, en indirecte actie op elk vlak van sociale tegenstrijdigheid, door solidariteit dat de staatsrepressie confronteert.

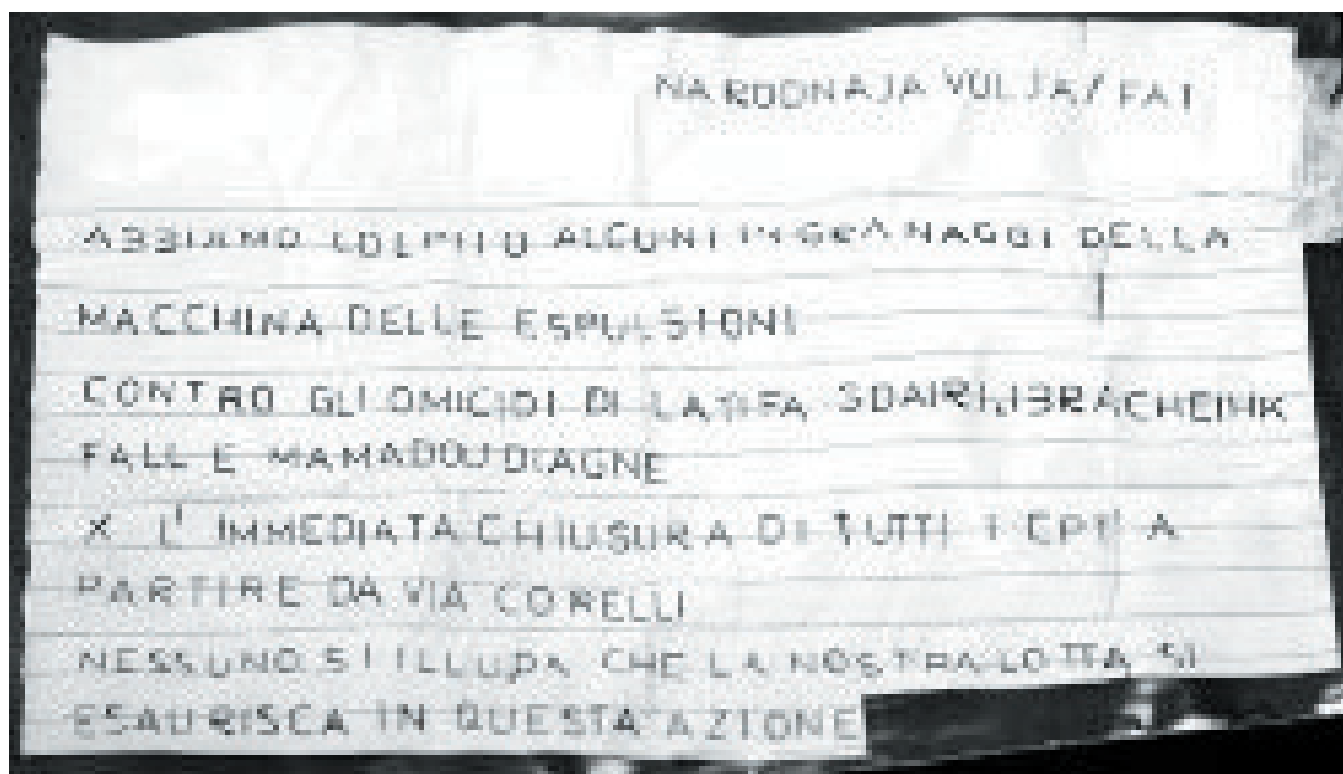
Internationale “anti”-terroristische campagnes, vervolgingen van kameraden, gevangnissen, het uitroepen van noodtoestanden, toezichten en sociale controle zullen de staat en de bazen nooit redden van wat ze het meeste vrezen: de opstand van de onderdrukte en uitgebuite mensen van over heel de wereld.

SOLIDARITEIT MET DE VERVOLGDE ANARCHISTEN IN ITALIË

VRIJHEID VOOR DE ANARCHIST ALBERTO BETTINI-
SOLIDARITEIT MET AL DE GEARRESTEERDE
KAMERADEN TIJDENS DE SOLIDARITEITSDemo
OP 25 JUNI IN BARCELONA

SOLIDARITEIT MET AL DIEGENE DIE VECHTEN
TEGEN DE STAAT EN DE BAZEN

24 juli 2005

SLOTBESCHOUWINGEN

Goed noch slecht; gewoon woedend.

Meerdere jaren geleden moest de toenmalige president van de Italiaanse Republiek, een ex-rechter, tijdens een interview over de secessionistische uitspraken van een welbekende politiker uit de Po-vallei zeggen: “In Italië heeft iedereen de vrijheid om zijn ideeën te uiten, welke ze ook zijn, zelfs de meeste extreme. Maar als ze van woorden overgaan tot daden, dan intervenueert het juridische systeem.”

Een aantal jaar geleden verklaarde de huidige minister van Justitie tijdens een interview over de juridische aanklachten tegen een journalist die bekend stond voor zijn virulente anti-islam uitspraken, zich tegen de legale vervolging van deze journalist en voor de afschaffing van “misdaden van meningen.” Gisteren zoals vandaag, vandaag zoals gisteren, proberen de hoogste staatsinstellingen ons doen geloven dat je in Italië alles mag zeggen, maar dat je niet alles mag doen.

Natuurlijk is dit niet waar. Om de hypocrisie van zulke veronderstellingen volledig te kunnen smaken, volstaat het om te denken aan de zweepslagen tegen anarchisten die deze dagen door het hele land heen gebeuren. Al de gearresteerden staan bekend bij de ordetroepen omwille van hun ideeën die ze vele malen publiekelijk hebben geuit. Maar nu zitten ze in de gevangenis, beschuldigd van daden waarvoor hun verantwoordelijkheid nog moet bewezen worden. In vele gevallen is de inconsistentie van de beschuldigingen tegen hen zo overduidelijk dat er zelfs bij de gewoonlijke kopieërders van persverklaringen, de journalisten, mensen zijn die het niet kunnen vermijden om toch twijfel en verbaasdheid te tonen. Zoals bijvoorbeeld de journalist die in zijn commentaar over telefoontaps die volgens de magistraten een aantal van de beklaagden zou strikken, opmerkt dat het een kwestie van “woorden is die uit zichzelf van niets het bewijs zijn, maar alleen beetje informatie bieden over het oppositionele leven, dat geleefd wordt tussen extremistische militantie en alledaagse problemen.” En dan spreken we nog niet over de rechter die nadat hij een blik had geworpen op het materiaal dat de politie had verzameld, weigerde om ook maar één arrestatiebevel te tekenen.

Maar wat is de aanleiding? In Italië gebeuren er elk jaar vele acties tegen de structuren van de heerschappij, gaande van kleine sabotagedaden tot aanvallen met dynamiet. Uiteraard proberen de ordetroepen uit te zoeken wie daar voor verantwoordelijk is. Maar ondanks al deze onderzoeken, ondanks de gigantische ontplooiing van mensen en

middelen, kent de Staat toch de identiteit van zij die de acties doen niet. De Staat heeft een beetje kennis van zij die hen, in het geheel of gedeeltelijk, steunen. Tussen zij die de daden steunen, daar is de Staat zeker van, moeten er ook zitten die de daden uitvoeren. Maar hoe ze te onderscheiden? Onmogelijk, veel te moeilijk. De enige optie die dan overblijft is om ze allemaal te pakken. Dus, de Staat start de vervolgingen van verscheidene anarchist die op verscheidene manieren hebben duidelijk gemaakt dat ze vóór directe actie in het hier en nu zijn. En zij die eindigen in de gevangenis zijn dan wel niet noodzakelijk de auteurs van de daden van revolte, maar ze zijn zeer zeker aanhangers van de ideeën van revolte. Dit is waarom tegenwoordig flyers, manifesten, solidariteitspamfletten met gearresteerden, gebabbel tussen kameraden,... op een grotesque manier ‘corpus delicti’ en ‘objectief bewijs’ zijn geworden.

Nu, de repressie van ideeën is altijd al een kenmerk geweest van totalitaire regimes. Maar de democratie waarin we leven, die ervan houdt om zich te tonen als “de beste van alle mogelijke werelden”, verkrijgt een groot deel van haar goedkeuring en instemming juist door zichzelf te presenteren als kampioen in de strijd tegen totalitarisme. Dit verklaart de vertraging en de verlegenheid die wegen op de acties van de rechters. Jarenlang hebben ze zich toegelegd op de stukjes van deze grote puzzel: hoe kunnen we ideeën onderdrukken terwijl we doen uitschijnen dat we acties onderdrukken? Legaal gesproken is dit niet zo moeilijk. De nieuwe Europese wetten die zijn ingevoerd na 11 september 2001 geven grotere marges om in deze zin te manoeuvreren, waarbij de “dreiging” en de “opruiming” tot “twist” wordt herkend. Bijvoorbeeld, als de demonstranten in de straat roepen: ‘10-100-1000 Nassiriyas’ zouden die morgen kunnen aangeklaagd worden wegens “subversieve organisatie met terroristische doeleinden.” Op dit moment is het echter meer gecompliceerd om de zogenaamde publieke opinie ervan te overtuigen dat iedereen die pamfletten uitdeelt, graffiti spuit, advocaten belt en kranten publiceert moet behandeld worden als een zelfmoordterrorist.

En hier komt de theorie van het “dubbele niveau” in het spel. Volgens de aanklagers hebben die verdomde subversievelingen zich geassocieerd door zich te verdelen over twee niveaus: een publiek en legaal niveau, en een ander clandestien en illegaal. Als er geen manier is om een licht te werpen op het tweede niveau – sommige anarchist zijn erg sluw, sommige flikken zijn erg dom – dan zijn

er toch geen obstakels voor het eerste niveau aangezien alles toch in het licht van de zon gebeurd. Wanneer is afgekondigd dat het tweede, illegale niveau direct voortvloeit uit het eerste, legale niveau, dan kan er worden begonnen met arrestaties. Iedereen die ideeën van revolte naar buiten brengt is een minimale medeplichtige met zij die de daden van revolte uitvoert. Dit verklaart waarom de gearresteerden bijna nooit worden aangeklacht voor een specifieke 'misdaad'. Daar is niet langer behoefte aan.

Deze politiek van zerotolerantie voor eender welke beweging van sociale kritiek heeft een zeer precies doel. Aan de ene kant, om de kameraden terug te duwen naar de instellingen; aan de andere kant, om hen vooruit te duwen in de richting van clandestiniteit en, algemeen gesproken, in de richting van een pad waar meestal geen terugkeer meer mogelijk is... Tegenover de meer en meer concrete

mogelijkheid om te eindigen in handboeien omwille van een simpele boodschap op de muur, is het moeilijk de verleiding om de spuitbus voor altijd achter te laten en zichzelf uitsluitend te wijden aan de bom, te weerstaan. Op z'n minst, zo zullen sommigen denken, zal het de moeite waard zijn. Deze gedachte is zeker begrijpelijk, maar ze zou alleen maar verdedigbaar zijn in het geval dat je elke voor ons gunstige toekomstige ontwikkeling onmogelijk acht. De kleine delinquent in Californië die op de politie schiet die hem willen arresteren, omdat hij al drie maal gepakt is bij het stelen van een pizza en daarom weet dat hem een levenslange straf wacht, voert een begrijpelijke daad uit, maar het is een daad die op hetzelfde moment voor altijd elke opvatting over vrijheid (buiten vlucht of revolutie) uitsluit.

Het is altijd het beste om het verschil dat bestaat tussen wat je wil doen door een autonome beslissing en wat anderen je dwingen te doen door verschillende vormen van dwang en intimidatie.

Al deze politieoperaties, en de andere die nog zullen komen, hebben tot doel om in ieders hoofd een droog alternatief in te planten: ofwel getolereerd als protesteerders maar vrienden van de wet, ofwel opgekuist als criminele vijanden van de wet. Wat wil zeggen: ofwel ben je lid van de *Rifondazione Comunista* (1) ofwel ben je een 'terrorist'.

In het midden mag er geen plaats meer zijn voor het andere. Maar het is juist in dit 'midden' dat de plaats ligt waaruit sociale bewegingen die gericht zijn op het veroorzaken van breuken, geboren worden en zich ontwikkelen. Het is met andere woorden dit niemandsland, deze ruimte, die toekomt aan de specialisten van politieke militantie noch aan de specialisten van de gewapende militantie, die de Staat wil omvormen tot een braakliggend en bevroren terrein waar niets meer kan groeien.

Ook al zou het dreigende einde van de huidige regering bijgedragen hebben tot de repressieve ontwikkelingen van de laatste dagen, het zou belachelijk te zijn om iets beters te verwachten van de toekomst. De burgemeester van Bologna heeft getoond hoe een linkse gemeenteraad helemaal niet zo verschillend is van een rechtse als het gaat over repressie tegen de basisuitingen van vrijheid. Zinloos om illusies te

koesteren. Voor zij die denken dat het spel niet definitief verloren is, is het enige dat overblijft het spel opnieuw te openen. De disproportie tussen de brede reactie van de Staat en de magere acties van de beweging is gigantisch, maar daar zijn redenen voor: de sociale situatie is meer en meer explosief aan het worden. Deze wereld is in elkaar aan het storten en er is niets dat het nog kan tegenhouden. Daarom neemt ze zulke drastische methodes tegen haar vijanden. In plaats van te huilen over de niet-bestaande constitutionele rechten die zijn genegeerd, in plaats van te bedelen naar de aandacht van verlichte politici, in plaats van onszelf te beperken tot het samenkomen aan de gevangnissen waarin meer en meer

kameraden worden opgesloten, is het nu de tijd om overal te verspreiden om de vuren op te stoken, en de hitte van het klimaat te doen ontbranden.

Enkele anarchisten nog steeds op vrije voeten.

7 augustus 2005

Naar een verspreiding van de revolte, naar een verspreiding van de solidariteit.

Na het lezen van dit dossier zullen heel wat kameraden zich waarschijnlijk de vraag stellen waar ze eigenlijk mee bezig zijn. Of we ons nu uitsluitend wijden aan openlijke propaganda of ons toelagen op bankovervallen en bomaanslagen, in beide gevallen zullen we de repressie, zoals dat nu het geval is voor de anarchistische beweging in Italië, voelen. Het zijn net die ambigue gevoelens die de nieuwe repressievormen van de Staat in ons willen bewerkstelligen. Hiermee willen we niet doen alsof die discussies en twijfels nieuw zijn binnen de anarchistische beweging, alleen krijgen ze in deze tijd een nieuwe inhoud: waar we vroeger konden rekenen op een brede anarchistische beweging met openlijke massastructuren, zitten we sinds een dertigtal jaren in een pacificerend klimaat dat erin geslaagd is om alle contesterende massastructuren te recupereren en de gewapende groepjes die haar flankerden onschadelijk te maken. Het is die vaststelling die de discussie binnen de anarchistische beweging heeft doen aanzwengelen, en het blijvend evoluerend resultaat daarvan is het zogenaamde insurrectionalistisch of opstandig anarchisme dat de repressie al enkele jaren probeert aan te pakken.

Het opstandig anarchisme rekent af met de illusies die sommige anarchisten, ook na mei 68, nog bleven koesteren in vaste massastructuren zoals vakbonden. Zelfs de anarchistische massastructuur, zoals bijvoorbeeld de Italiaanse Anarchistische Federatie (FAI, niet te verwarren met de Informele Anarchistische Federatie), wordt afgeschreven. En niet voor niets, de FAI heeft zich immers de laatste twintig jaar alsmear meer gedesolidariseerd van allerlei vormen van directe actie als dé anarchistische strijdvorm bij uitstek. Langs de andere kant maken de analyses van het opstandig anarchisme ook komaf met de romantiek van de clandestiniteit en de ondergrondse gewapende groepen. In het merendeel van de gevallen zijn die immers vervallen tot specialisten, tot revolutionaire professionelen die zij aan zij met de massastructuren

alsmaar meer een kloof graafden tussen de revolterende uitgebuitenen en zichzelf. Een kloof die onvermijdelijk voortvloeit uit de structuren van beide zijden (massastructuur en clandestiene gewapende groep) van één kwantitieve munt, waar de aantallen en hoeveelheden primeren op de kwaliteit, op het doorleven van de revolte.

Tegenover deze oude structuren plaatst het opstandig anarchisme ondogmatisch de affiniteitsgroepen, de basisgroepen en de informele organisatie. Onder affiniteitsgroepen worden kleine groepen van kameraden die elkaar kennen (zowel persoonlijk als politiek) en vertrouwen verstaan. Onder basisgroepen worden de grote tijdelijke sociale bewegingen met een specifiek doel (bijvoorbeeld: onvoorwaardelijk stoppen van een bepaald stadsproject) gerekend waarin de affiniteitsgroepen van anarchistende mede actief zijn. De informele organisatie is het horizontale contact en de communicatie tussen verschillende affiniteitsgroepen met het oog op gezamenlijke actie. Deze organisatievormen zijn gericht op één doel: de permanente aanval op het systeem, die zich niet laat uitstellen door 'objectieve voorwaarden voor revolte'. De affiniteitsgroepen en de informele organisatie heffen de verlamende kloof tussen revolterende uitgebuitenen en anarchistische militanten op, door een tijdelijke, specifieke gezamenlijk strijd te voeren in een wederzijds besef van gedeelde verlangens.

Met dit alles, waarvoor we eigenlijk nog tientallen bladzijden meer zouden nodig hebben, in het achterhoofd kunnen we vat krijgen op de nieuwe repressiestrategie van de Staat, die momenteel van overal aangevallen wordt (met pen en papier, graffiti, stenen, sabotage, bombrieven, dynamietaanvallen,...) maar geen militaristische clandestiene groepering (zoals bijvoorbeeld de Rode Brigades dat waren) kan ontdekken. In het besef van de onmogelijkheid om de auteurs van daden van revolte te ontdekken, wendt de Staat

zich tot een algemene criminalisering van elk sociaal verzet (hoe 'legaal' ook), en zeker tot de vervolging van de 'promotors' van sociaal verzet. Met deze criminalisering probeert de Staat ons terug te dringen en een valse keuze te laten maken: ofwel speel je het politieke spel mee (hoe extreem dan ook, als je je maar aan de 'democratische normen' houdt), ofwel duik je de clandestiniteit in (*"Als een graffiti al strafbaar wordt, kunnen we maar beter allemaal professionele bommenleggers worden."*). Deze keuze is vals omdat zij een 'democratische' keuze is die ons doet wegdijnen van elke echt sociaal verzet. Het motto is: *'Specialiseer je'*, waardoor elk reëel contact en gedeelde strijd met uitgebuitenen onmogelijk wordt. Of we ons nu specialiseren in de politiek en het humanitarisme van de NGO's of in de militaristische strijd, maakt voor de Staat niet zoveel uit...

Het is dan ook deze discussie die binnen de beweging moet gevoerd worden. Langs de ene kant het besef dat vaste massastructuren zoals de vakbonden doodgravers zijn voor de sociale revolutie, langs de andere kant het besef dat de illegale gewapende groepering een militaristische keuze is die de Staat ons maar al te graag zou zien maken. In het

licht van de uitbreidende repressie moet ook de discussie over onze strategie tegenover deze repressie gevoerd worden. Het is geen optie om onszelf als slachtoffers te beschouwen, om onze onschuld te laten verdedigen door gekende politici, journalisten of de pleitbezorgers van de democratische mensenrechten... We zijn immers geen slachtoffers, we zijn geen onschuldigen. Wij zijn effectief schuldig aan het verlangen naar en strijden voor vrijheid. Laat ons dan ook nadenken over hoe we die strijd verder kunnen ontwikkelen en verspreiden, in solidariteit met alle gevangen kameraden die nu gepakt worden door de repressie. Laat ons de tijd en de ruimte maken om te discussiëren over hoe we de revolutie kunnen verspreiden, hoe we als anarchisten actief kunnen ingrijpen in de conflicten die zich nu, op dit moment, afspelen in deze maatschappij, zonder ons te proberen verschuilen achter het eeuwige afwachten, de passiviteit van *'de anderen'*,... Want daarin schuilt de essentie van solidariteit, daarin ligt de essentie van het anarchistisch activisme.

Enkele rebellen
augustus 2005

LIJST VAN BETROKKEN INSTELLINGEN

1. STATEN

- Italiaanse Staat** - De hoofdfactor van de repressie
- Spaanse Staat** - Francesco zit in een Spaanse gevangenis, repressie van solidariteitsbetoging op 25/06/2005
- Argentijnse Staat** - verdrijving van de Mapuche
- Chileense Staat** - verdrijving van de Mapuche
- Verenigde Staten** - Afghanistan en Irak
- Groot-Brittannië** - Afghanistan en Irak
- Nederland** - Afghanistan en Irak
- Polen** - Afghanistan en Irak

2. BEDRIJVEN

- Banca Intesa** - betrokken bij financiering van het asielkamp in Lecce.
- BENETTON en partners: HMSHost, Burger King, Piza Hut, Altidas USA, Mattel, Montecrist, H. Upmann, Dutch Treats, Super Sweets, Boyner Group, Tecnica, Nordica, Rollerblade, Sisley, Philips, LAD ID.**
- allemaal direct of indirect betrokken bij de verdrijving van de Mapuchebevolking.
- ENDESA** - Spaanse electriciteitsmultinational die dammen heeft gebouwd in het gebied van de Mapuche.
- REPSOL - YPF** - Spaanse energiemultinational die naar olie zoekt in het Mapuchegebied
- Meridan Gold** - mijnbedrijf actief in Mapuchegebied onder licentie van Benneton

Bedrijven betrokken bij de bezetting van Irak: Exxon (Esso), Coca Cola, Group 4 Falck,...

Bedrijven betrokken bij het deportaties: De Lijn, NMBS, Lufthansa, Alitalia, SN Brussel Airlines, IBIS-hotels, ACCOR-groep, IVECO,...

Bedrijven betrokken bij asielkampen: securitybedrijven (camera's, hekken,...), IVECO, GOM-General Office Maintainance, Horeservi Catering NV,...

Bedrijven betrokken bij het gevangenisarbeid: IBIS-hotels, ACCOR-groep, Rizla, Walt Disney-company, Wilkinson,...

Banken, financiële instellingen,...

3. INSTELLINGEN

- Regina Pacisstichting** - beheerder van het asielkamp.
- Rode Kruis** - 'humanitaire' organisatie die overal ter wereld concentratie kampen opricht voor mensen zonder papieren en bij oorlogen of rampen een pacificerende rol speelt tegenover mogelijke rebellieën.
- International Organisation for Migration (IOM)** - internationale organisatie die de migratie wilt 'managen'.

Alle politionele diensten: douanepolitie, grenswachten, spoorwegpolitie, Dienst Vreemdelingenzaken, gevangenis- en asielkampen, FEDASIL ('open' asielcentra),...

Alle juridische diensten: rechtbanken, rechters, openbare aanklagers,...

NGO's betrokken bij het asielbeleid zoals OCIV, Rode Kruis,...

[Het is vanzelfsprekend dat deze lijst absoluut niet volledig is...]

LAAT SOLIDARITEIT EEN WAPEN ZIJN

ADRESSEN VAN GEVANGEN KAMERADEN

MARINI-PROCES

Gregorian Garagin

Casa Circondariale Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone Italië

Francesco Porcu

Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE) Italië

Alfredo Bonanno

Casa Circondariale
via Papianiano
34133 Trieste Italië

Angela Maria Lo Vecchio

vroeg om haar adres niet vrij te geven.

OPERATIE CERVANTES

Ferruzzi Marco

via Nuova Poggioreale n.177
Sezione Venezia
80143 Napoli Italië

Simone del Moro

via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE) Italië

David Santini

Casa Circondariale Lorusso e Cutugno
Via Pianezza 300
10151 Torino Italië

ITALIAANSE ANARCHISTEN IN BUITENLAND

Claudio Lavazza

C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada
Spanje

Francesco Gioia

C.P. Madrid II
ctra De Meco km 5
28800 Alcalá de Henares - Madrid
Spanje

Marco Camenisch

Postfach 3143
CH-8105 Regendorf
Zurich - Zwitserland

OPERATIE NOTTETEMPO

Salvatore Signore

Casa Circondariale di Sulmona
Via Lamaccio 21
67039 Sulmona (AQ) Italië

Saverio Pellegrino

Casa Circondariale.
via Lecce
85025 Melfi Italië

Christian Palladini (onder huisarrest)

Via de Mura C2
73100 Lecce

Ferrari Marina (onder huisarrest)

via XXXI Aprile, 29
73042 Casarano (LE) Italië

Capone Annalisa (huisarrest opgeheven sinds 6/09/2005)

via Verga, 2
73100 Lecce Italië

OPERATIE CNA- 26 mei 2005

Valentina Speziale

Casa Circondariale
Borgo San Nicola, 119
73100 Lecce Italië

Danilo Cremonese

Casa Circondariale di Prato
via La Montagnola, 76
59100 Prato Italië

Stefano del Moro

Casa Circondariale 'Nuovo Complesso'
via Campoleone / Cisterna km 8,600
00049 Velletri (RM) Italië

Massimo Leonardi

Casa Circondariale di Benevento
via Ermete Novelli
82100 Benevento Italië

Claudia Cospito

Casa Circondariale,
contrada Ceppata, 1
64100 Teramo Italië

ANTIFASCISTEN

Flavio Tratto (sinds eind september onder huisarrest)

VIER VAN LURAS - SARDINIË 2001

Federico Pais

Casa Circondariale

Buoncammino

09123 Cagliari

Italië

Michele Deroma

Casa Circondariale

di Badu 'e Carros

08100 Nuoro

Italië

BRONNEN EN ENKELE CONTACTEN

BRONNEN

Un été italien, textes sur la répression anti-anarchiste,

Quelques complices sans patrie, januari 2005.

Bollettino speciale di informazione anticarceraria,

Croce Nera Anarchica, juli 2005.

Il dito e la luna, dall'Operazione Cervantes...

Cassa Anarchica di solidarietà anticarceraria, juni 2005

www.anarcotico.net

Quasi dagelijks geupdate site over strijd in Italië.

www.guerrasociale.org

www.apa.online.free.fr

Anti-gevangenisstrijd van over heel Europa.

www.toutmondedehors.free.fr/italie

www.socialwar.net/italy

Engelstalige internationaal solidariteitssite 2005

TIJDSCHRIFTEN

Tempi Di Guerra, over de strijd tegen deportaties

c.p. 1244, 10100 Torino, Italië

<http://digilander.libero.it/tempidiguerra>

Pagine in rivolta,

c.p. 1254, 10100 Torino, Italië

Terra Selvaggia,

c/o il Silvestre, via del Cuore 1, 56127 Pisa, Italië

Su Gazetinu

via Melas 24, 09040 Guasila (CA), Italië

via Buonarroti 2, 08100 Nuoro, Italië

Biblioteca Anarchica di Solidarietà'

c/o Scuolo Occupata, via Gaetano Martino 33, 00139 Roma

Comitato Anarchico di Difesa e Solidarietà'

c/o piazza Embriaci 5-13, 16123 Genova, Italië

Cassa Anarchica di solidarietà' anticarceraria

via Dei Messapi 55, 04100 Latina, agitazione@hotmail.com

DISTRIBUTIE

L'Arrembaggio

cp 1307 agenzia 3, 34100 Trieste, Italië

La Ramaccia

cp 29, 64100 Teramo Centro, Italië

Acrati

c/o Massimiliano Martino, cp 278, 40100 Bologna, Italië

Porfido

via Tarino 12/c, 10124 Torino, Italië

ANDERE ADRESSEN

Croce Nera Anarchica

Marco Bisesti, cp 90 RM Torpignattara, 00177 Roma, Italië

Malacarne,

cp 469, 90100 Catania, Italië; siren.malacarne@tiscali.it

Spazio di Documentazione

via Pellico 17, Cecina-Pallazi (LI), Italië

Spazio Di Documentazione

c/o Ass. Rebeldies, via Savona 10, 12100 Cuneo, Italië

Capolinea occupato,

via Adua 5, 73100 Lecce, Italië.

Nemici di ogni frontiera

cp 36, 73047 Monteroni di Lecce, Italië

Villa Occupata

via Litta Modignani 66, 20161 Milano.

La Redazione (niet schrijven, langsgaan!)

via Bezzi 54, 38068 Rovereto, Italië

OPROEP TOT INTERNATIONALE SOLIDARITEITSACTIES MET DE GEARRESTEERDE ANARCHISTEN IN ITALIË OP 25 EN 26 NOVEMBER 2005

[...] Daarom vinden we het noodzakelijk een internationale oproep te doen met het voorstel tot twee dagen mobilisatie, op 25 en 26 november 2005, wat een moment kan zijn om informatie te verspreiden en een gelegenheid om onze actieve solidariteit te tonen met allen die lijden onder en reageren tegen de repressie.

Wij vinden het absoluut noodzakelijk om deze aanval die ons allen als revolutionairen treft te beantwoorden.

Tegenover de Staat en zijn apparaten verklaren we ons noch schuldig noch onschuldig.

Laten we onze solidariteit tonen met degenen die dit systeem aanvallen met alle mogelijke middelen, en de logica verwerpen van zij die ons willen verdelen in 'goeden' en 'slechten'.

Laten we onze wil bevestigen om dit systeem en elk systeem gebaseerd op privileges, onderdrukking en dwang, omver te werpen.

Aan onze gevangen kameraden: al onze solidariteit en woede.

NOTITIES

De zomer van 2004 was heet voor de anarchisten in Italië. Naast talloze kleinere onderzoeken vond ook *Operatie Cervantes* plaats om ‘schuldigen’ te vinden voor de talloze acties van de Informele Anarchistische Federatie.

In het voorjaar van 2005 sloeg de repressie tegen anarchisten in Italië opnieuw toe. Op enkele weken tijd vonden drie operatie (*operatie Nottetempo, Fraria en Croce Nera Anarchica*) plaats, tesamen met honderden huiszoekingen en tientallen arrestaties.

De gearresteerde en gecriminaliseerde anarchisten in Italië zijn noch slachtoffers, noch onschuldigen. Ze zijn schuldig aan het verlangen naar vrijheid, en schuldig omdat ze dat verlangen hardop uitschreeuwen en omzetten in daden.

De processen zijn nog niet geweest, de repressiegolf in Italië is nog niet gedaan. Met deze brochure willen we dan ook niet per se een massa informatie verstrekken, dan wel het delen van onze solidariteit en medeplichtigheid aan de hand van communiqués, brieven van gevangenen, solidariteitspamfletten en analyses. Tegenover een repressie die alsmaar meer kameraden (en meer en meer voor futiele dingen) opsluit, in het besef dat de repressie elk van ons op eender welke dag kan treffen, willen wij ons wapenen met solidariteit, met wederzijdse kennis en affiniteit, met discussie en strategie, met al onze verlangens en passies, om te strijden voor de vrijheid van allen...

